Alexandru-şerban Cârciumaru
O primă vară sau
Primă Vara Vieţii roman
Unu

Au trecut opt ani, a trecut copilăria, şi îmi dau seama de asta, abia azi. Să fie oare prea târziu? Nu cred. Sunt conştient de trecerea anilor dar asta nu mă poate face să nu privesc cu optimism la prima zi de vară. Prima zi din vacanţa ce mă va schimba ca om. Îmi dau seama de asta, nu e greu de înţeles, au trecut anii copilăriei, s-au topit ca o îngheţată uitată de un copil la soare, copilul va plânge după acea îngheţată, dar poate că e mai bine aşa.

Cum au trecut atâţia ani oare? Cum m-au schimbat aceşti ani? Nici eu nu ştiu, momentan, dar sunt sigur că voi afla. S-a scurs perioada inocenţei, perioada fără griji a vieţii, de astăzi sunt absolvent al clasei a VIII-a şi sunt mândru de asta. Deşi aceşti ani nu au marcat evenimente majore, nu au trecut fără rost, au trecut lăsând în urma lor amintiri şi o personalitate în formare. Timpul a trecut şi peste mine şi maturitatea şi-a pus ştampila şi pe mine, din fericire. Am devenit dintr-un copil fascinat de joacă şi lucruri banale, un adolescent îndrăgostit de viaţă.

Sunt gata acum de ceea ce mă aşteaptă, am trecut azi de bariera ce pune capăt copilăriei, am trecut de azi în universul adolescenţei, un univers complet necunoscut pentru mine, un univers ce pentru fiecare are altă formă. Păcat că omul ştie atâtea despre ceea ce îl înconjoară dar prea puţine despre ceea ce este şi ceea ce simte el.

Astfel, fiecare om e nevoit să treacă în necunoscut odată cu fiecare perioadă majoră a vieţii lui. Cum mă va schimba nemiloasa viteză a timpului? Şi cum voi înţelege eu aceste lucruri? Cu toate astea rămân copil în interior, şi timpul copilăriei mele nu s-a sfârşit încă, sunt în plină copilărie, amalgamul de stări prin care trec nu este fără rost, schimbarea va fi, cu siguranţă, prielnică. Voi îmbina copilăria mea cu maturizarea la care, fie că vreau fie că nu, iau parte ca actor principal, şi scenariul mă depăşeşte. Sunt actor în filmul vieţii mele şi deşi nu ştiu ce mă aşteaptă nu mă tem, sunt sigur că scenariul filmului meu va avea puncte culminante. Fericire îmbinată cu tristeţe şi un amestec nemaiîntâlnit de sentimente, şi ştiu sigur că totul va fi bine. Am încredere în mine şi ştiu că pot să îmi influenţez, oricât de puţin, scenariul şi am încredere în destin, regizorul fiecărui film al vieţii.

Cum spuneam, azi este prima zi de vară, a trecut şi clasa a VIII-a,

s-a încheiat gimnaziul. Cât am muncit anul acesta, cum m-am schimbat anul acesta, nu îmi mai recunosc nici trupul nici gândirea de acum mai puţin de şase luni, dar e mult mai bine aşa. Evoluţia este naturală şi este de cele mai multe ori pozitivă, aşa că nu îmi pare rău că am lăsat în urmă inocenţa gândurilor şi am urcat o treaptă către apogeu. Azi sunt absolvent al clasei a VIII-a, mâine, cine ştie?

Copiii sunt mai bucuroşi ca oricând, îi aşteaptă pe toţi o vară încărcată de revărsarea razelor fierbinţi ale soarelui, o vară încărcată de frumuseţea radiantă a naturii, dar mai ales, o vară de relaxare completă. Toţi copiii aşteaptă vara, este pentru noi toţi perioada cea mai frumoasă din an, pentru că suntem liberi. Liberi să facem ce vrem noi, liberi să zburăm şi să ne trăim copilăria cum numai noi ştim, viaţa ne zâmbeşte dulce tuturor în această perioadă şi soarele răsare doar ca să ne vadă pe noi zâmbind. O dulce vară încărcată de minune şi de farmec al inocenţei, mie ce îmi rezervi?

Am atâtea presimţiri pentru vara ce urmează, şi atâtea emoţii, sunt atât de curios, am trăit până acum atâtea veri, dar acum am impresia că aceasta îmi rezervă altceva, oare să fie adevărat? Să fie chiar aşa? Nu ştiu, dar voi afla.

Doamne, iar m-am pierdut printre propriile gânduri, şi iar o să întârzii, ce se întâmplă cu mine în ultimul timp? După ce îmi pun această întrebare mă trezesc, parcă, dintr-un vis frumos. Mai simt încă mângâierea gândurilor şi simt încă glasul speranţei din mine, dar deja nu mai am timp, trebuie să plec, altfel întârzii la şcoală, ultima zi de şcoală.

Ies grăbit din casă, mă opresc un moment să respir aerul verii, îmi scot ochelarii de soare din buzunar, fără ei nu ştiu ce m-aş face, şi după ce mai contemplu 20 de secunde puterea uriaşă a verii ce nu se poate vedea, vara aceasta, fată blondă cu ochi albaştri şi piele măslinie, atât de pasională încât încălzeşte lumea dintr-o singură suflare. Cât iubesc acest anotimp superb.

Fug spre şcoală. Ultima zi din gimnaziu, de azi nimic nu va mai fi la fel. Am atâtea lucruri de făcut astăzi. Nu mă las până nu iau de la fiecare prieten câte o amintire. Vreau să îmi aduc mereu aminte de clipele copilăriei petrecute în Liceul Teoretic *Ştefan Odobleja*, sunt aici de când eram clasa a II-a, şi momentele copilăriei mi-au fost marcate de băncile din clase, de holurile aglomerate, de copii şi de sălile de clasă atât de frumoase.

Am crescut în această şcoală, şcoala asta mi-a fost gazda primei iubiri şi primului sărut, aventurile din gimnaziu, bătăile la care am luat parte, notele mari încununate mereu de laude şi notele mici. Colegii care mi-au fost alături şi cu care am avut întotdeauna cele mai variate relaţii, de la duşmani la prietenii cei mai buni, cât o să îmi lipsească acest liceu, dar asta e, este şi asta o etapă a maturizării.

Şi acea zi de cincisprezece Iunie s-a scurs uşor. Mi-am văzut colegii poate pe unii pentru ultima oară, şi nu îmi venea să cred cât timp a trecut. Şapte ani s-au scurs mai uşor decât mă aşteptam, cei şapte ani par acum doar o ploaie caldă de vară care ţine puţin, nu are forţă, dar deşi, nu îşi lasă amprenta asupra pământului lasă în urma ei un curcubeu superb. După această ploaie caldă, de vară, care mi-a încălzit sufletul, acum a apărut şi curcubeul reprezentat de mine.

Mă uit la colegii mei şi încerc să îmi amintesc cum arătau acum şapte ani, când i-am văzut prima oară. Uitându-mă la fiecare îi văd momentele copilăriei, îmi văd amintirile cu el şi îmi amintesc fiecare moment, îmi amintesc de fiecare întâmplare, mă uit fascinat la amintirile de dragoste ce mă leagă de atâtea colege care mi-au pus, de-a lungul anilor, sentimentele la încercare. Îmi amintesc fiecare clipă în care trăgeam priviri pe furiş la ele şi din cauza lipsei curajului nu mă puteam apropia, însă curajul a venit pe parcurs şi, deşi, acum la cincisprezece ani, am cunoscut ce înseamnă să îţi placă de o persoană, de mic mă fascina ceea ce înseamnă sentimentele. De mic, credeam că îmi place de vreo anume fată şi de mic îmi doream să am o fată lângă mine. Odată cu maturizarea mi-am dat seama ce înseamnă cu adevărat să ţii la cineva, şi mi-am dat seama că am nevoie de o fată lângă mine. Şi chiar dacă unii spun că dragostea nu se atinge în copilărie, mie nu îmi pasă, ştiu că pentru mine este altfel, poate sunt eu altfel decât ceilalţi. Poate am fost eu cadorisit la naştere cu cadoul iubirii, cu cadoul sentimentelor eterne. Mi-am dat seama de-a lungul anilor că la inima mea se poate ajunge destul de uşor, dar atunci când cineva vrea să rămână în ea, situaţia se complică. În cazul meu drumul nu este anevoios dar acomodarea este grea, acest lucru fiind o provocare pentru fiecare persoană ce ar vrea să se afunde în străfundul luminos al sufletului meu.

Sunt sigur că iubirea nu impune anumite caracteristici morale, nu impune un anumit număr de ani, impune doar două elemente care împreună să formeze un amestec omogen, indiferent de vârsta acestor

elemente, iubirea nu ţine cont de nimic în drumul său, este imparţială şi corectă. Sau cel puţin aşa voiam să cred.

Mă văd acum şapte ani. Cât m-am schimbat! Eram aşa mic, parcă sunt alt om, acum am crescut, sunt înalt, slab cu părul blond şi ochii albaştri, acum şase-şapte ani, eram grăsuţ, tuns scurt. Câte s-au schimbat! Atât la fizic cât şi la psihic. Acum realizez, că fiecare an ce trecea mă schimba şi mai mult, fiecare an a adus ceva nou la mine. Mi s-au schimbat atât de mult ideile de viaţă şi am început să îmi formez propriile păreri, pot să iau singur decizii şi am încredere în ceea ce simt şi în ceea ce gândesc, am învăţat ce e mai bine pentru mine. Îmi amintesc de toate iubirile mele inocente, de cele şapte fete care de-a lungul anilor s-au avântat pe drumul către inima mea, dragostea de copii este minunată. Este atât de pură şi inocentă, este prima dragoste a vieţii care te învaţă să te împrieteneşti cu regina sentimentelor, această regină atât de darnică şi totuşi atât de crudă, această regină ce este singura persoană din lume care îţi poate arăta drumul spre fericire dar şi regina ce fără milă te poate exila în disperare. Astfel viaţa devine un drum îngust, un pod deasupra unei prăpăstii, drumul este fericirea, extazul, euforia, în timp ce în prăpastie nefericirea, deznădejdea şi agonia se împletesc făcând orice om să se prăbuşească.

Corecte sunt părerile mele, timpul decide dacă ele vor rămâne aşa, sunt încă în perioada schimbării, şi cu fiecare zi ce trece în interiorul meu se schimbă ceva, personalitatea mea este prinsă într-un proces de perfecţionare continuu, un proces care când se termina lasă în urma lui, legile firii fiecărui om, legi după care se guvernează viaţa unei persoane.

Ce bine îmi prinde această plimbare, a fost o zi grea, încărcată prea mult de amintiri, o zi ce m-a încărcat sufleteşte, şi probabil, o zi pe care nu am cum să o uit, sau cel puţin în viitorul apropiat nu am cum să o uit. Mă pierd uşor printre oameni în Parcul *Izvor*, atât de liniştit acum când soarele apune în cer, privind nostalgic oamenii atât de voioşi, atât de energici, copiii atât de fericiţi ce stau pe iarbă şi cântă la chitară, copacii înfloriţi ce dansează în arşiţa verii adăpostind la umbra lor adolescenţi beţi de fericire şi extaziaţi de fiecare clipă, eu însă sunt singur, aveam nevoie de asta, vreau doar să mă plimb şi să mă gândesc la cei opt ani ce s-au scurs. Primul an a rămas obscur, nu îmi mai amintesc decât serbările în care jucam cele mai caraghioase roluri, dar cei şapte ani petrecuţi pe băncile liceului *Ştefan Odobleja* îmi sunt clare,

detaliu cu detaliu.

Mă opresc la umbra unui copac şi gândul îmi zboară, ţinând de mână imaginaţia, formează o pereche perfectă, atât de veselă acum şi totuşi atât de crudă uneori, căci de la gând porneşte fapta, şi anumite gânduri nu le poţi stăpâni, sunt pur şi simplu prea puternice. Îmi vin în minte versuri, fără să vreau, găsesc rime, şi totul vine de la sine, eu sunt doar un actor care și-a uitat replicile, mintea este suflerul, iar eu doar recit ce îmi spune ea, nu îmi vine să cred cum din senin izvorăsc atâtea versuri, sunt oare prea emoţionat? Gândul meu, în orice caz, este rătăcit prin amintiri şi fuge prin viitor, cu gândul la întâmplări ce vor urma, îmi imaginez cum aş vrea să fie vara şi ce aş vrea să se întâmple, atâta timp cât am prietenii lângă mine am încredere că totul va fi bine. Şi am încredere că această vară va fi cea mai frumoasă.

De curând m-am regăsit în alte persoane, am descoperit că asta înseamnă un prieten, o persoană în care te poţi regăsi, iar aceste persoane se pot numi cu siguranţă prieteni. Deşi toţi suntem diferiţi, în felul nostru, suntem totuşi la fel, legăturile dintre noi sunt atât de strânse şi, pur şi simplu, pare că ne completăm, împreună formăm o familie, o familie fericită de adolescenţi îndrăgostiţi de viaţă.

Avem cu toţii vârste diferite, Bogdan este cel mai mare, are şaptesprezece ani, este înalt brunet şi bine făcut, trece clasa a XI-a este în *Lazăr*, a învăţat bine în gimnaziu, ca și mine, dar acum s-a lăsat pe tânjală, are impresia că îşi pierde timpul învăţând din greu, lui îi ajunge şi un cinci sau un şase, este perfect pentru el. Apoi cinci fete. Ruxandra, o fată cu ochi mari şi negri, păr brunet şi o personalitate incredibilă, mă regăsesc complet în ea, parcă este, într-un fel, o variantă feminină a mea, gândim mereu la fel, de asemenea este de o vârstă cu mine, 15 ani, tot clasa a IX-a însă la liceul *Spiru Haret*. Miranda, o fată cu trăsături superbe, micuţă de înălţime şi cu părul blond, mereu veselă şi energică, întotdeauna optimistă, pare că vede numai partea luminoasă a cerului, pentru ea cerul este limita, la fel ca şi toate celelalte fete, este de vârstă cu mine, tot clasa a IX-a este şi ea, însă la *Sfântul Sava*. Prietena ei cea mai bună, Cristiana, este o fată inteligentă, calculată, ambiţioasă, dar dă dovadă de o dualitate incredibilă, uneori iese din firea ei şi devine nebună, energică, spontană, trăieşte cu aceste două părţi, care ies mereu la iveală, poate că această dualitate o face aşa specială, seamănă izbitor cu Miranda, numai culoarea ochilor şi a părului fac diferenţa, Cristina are ochii căprui, în timp ce Miranda are ochii verzi, de un

verde ce bate uşor către albastru. Aceasta este prima pereche de pseudosurori din gaşca noastră. Încă două fete ce seamănă izbitor ne mai sunt alături în aventura noastră, Eirene şi Flair, ambele destul de înalte, cu părul roşcat, cu ochi verzi, însă la temperament sunt diferite, în timp ce Eirene este, contrar numelui ei, o fire impulsivă, vulcanică, ce se aprinde repede şi arde încet, lăsând în urma flăcării un fum ce miroase a lămâiţă, Flair este o persoană mult mai calmă, care se stăpâneşte bine şi râde întotdeauna. În ciuda acestor lucruri este o persoană pesimistă, dar cu toate aceste lucruri îi place să își trăiască viaţa, indiferent ce surprize îi provoacă, ele amândouă au ales căile liceului *George Coşbuc*.

Cu ei formez o familie, de mai puţin de o lună, dar totuşi, ne înţelegem de minune, destinul a vrut să mă întâlnesc cu Bogdan, pe drum, acum o lună şi jumătate, nu mai vorbisem cu el de ceva timp, deşi stăm foarte aproape unul de altul, el mi-a prospus să merg cu el până pe *Lipscani*, să mai vorbim, am acceptat şi am plecat împreună cu el pe *Lipscani*.

Ne-am ales un bar şi stând la masă, cu două ceaiuri în faţă am vorbit despre tot ce s-a întâmplat în ultimul timp, ce am mai făcut, cum a mai mers, şi desigur ce planuri avem pentru vara ce urmează. I-am spus cu detalii tot, tot ce am făcut în ultimii trei ani, de atunci nu ne-am mai văzut, m-a îndemnat să aleg liceul *Lazăr* spunându-mi:

— Te aştept în *Lazăr*, trebuie să vii aici.

— Ştiu și eu? Poate nu e potrivit pentru mine.

— Hai Alec, nu fii copil. Îmi spuse el râzând.

— Crezi că acest liceu e potrivit? Eu aş vrea să rămân în casa mea de şapte ani, în *Odobleja*.

— Nu pot să cred! Ce fraier poţi fi.

— De ce? I-am spus eu amuzat.

— Nu te-ai săturat? După șapte ani?

— Ei, poate că da.

— Sunt sigur că da. Nu vrei să vezi şi altceva? Alţi profesori?

— Nu ştiu. Sincer, eu vreau la filologie, nu ştiu dacă aş rezista.

— Eee nu? Eşti băiat deştept Alec, nu te prosti.

— Sunt sigur că te voi convinge.

— Cum? Eşti prea sigur pe tine, prietene.

— Nu chiar…

— Surprinde-mă!

— Tu știi ce fete sunt în *Lazăr*? Nu ai idee.
— De parcă m-ai convinge cu așa ceva.
— Haide că știu că îți tresaltă inima.
— Bine, poate că așa e…
— Ți-am spus eu prietene. De ce crezi că sunt eu acum în *Lazăr*?
— Mă gândeam că te gândești la istoria liceului. I-am spus eu râzând.
— Da sigur! Ai uitat că am trecut peste elevul eminent? râse el.
— Bine, o să mă gândesc la varianta ta.

Acum îmi dau seama, când îmi amintesc toate acestea, că sunt singurul din grup care nu m-am hotărât asupra liceului, toate prietenele de vârsta mea, s-au hotărât deja asupra liceului și deja și-au depus dosarul, în timp ce eu am rămas pur și simplu în aer. Nu am idee unde aș putea să merg, sunt multe licee ce îmi surâd, dar nu mă pot hotărî nicidecum, e timpul să mă gândesc serios la asta. E prima zi de vară și eu pierd timpul. Însă șirul amintirilor revine. După oferta liceului, îmi mai propune și altceva.

— Ce vrei să faci vara asta?
— Nu știu, mă las purtat de val.
— Atunci, te invit să mi te alături.
— O vară în gașca ta?
— De ce doar o vară?
— Cine mai face parte din această gașcă?
— Nu te grăbi, Alec! Toate la timpul lor.
— Mă faci curios.
— Ăsta este scopul meu.
— Bine atunci.
— Acum faci parte din familie! Te felicit.
— Familie! Ce etichete mari pui și tu, am zâmbit. Nu îmi dădeam seama, pe atunci, că eu chiar intrasem într-o mare familie.
— Nu te grăbi să tragi concluzii.
— Nici nu aveam de gând să fac așa ceva.
— Mă bucur. O să vezi tu. Vara începe în curând.
— Nu te grăbi! E abia începutul lunii Mai.
— Vine vara, mai repede decât crezi.

Ce bine mi-a prins acea discuție, nu mi-am dat seama atunci, dar acum realizez că în acea seară de Mai, petrecută pe *Lipscani*, a fost începutul aventurii, luna ce a trecut a fost doar primul capitol, ceea ce

urmează va consacra povestea vieţii noastre. Primul capitol, abia primul, îmi repet în gând, oare ce urmează? Va fi povestea noastră atinsă de iubire? Cine ştie?

Acum, stând sub acest copac, la apus, în prima zi de vară, îmi dau seama clar de importanţa momentului când destinul mi l-a scos în faţă pe Bogdan, şi îmi amintesc acum cum m-am întâlnit, cu fetele.

Era, de asemenea, o seară de mai, Bogdan m-a sunat şi m-a anunţat râzând că e timpul să îmi cunosc noua familie. Am râs şi eu mirat, şi în zece minute eram în faţa blocului lui, aşteptând să coboare mereu întârziatul Bogdan.

În sfârşit, după ce l-am aşteptat cincisprezece minute, a venit liniştit fără să pară că se grăbeşte măcar puţin. Puţin enervat i-am spus:

— La cât trebuia să ne vedem?

— La șapte.

— Cât e ceasul?

— Hai, nu începe cu drama! Nu ai stat în frig, e o plăcere să stai afară pe vremea asta! Nu mai face pe actorul.

— Tot ai întârziat. I-am spus eu contrariat.

— Haide, zâmbește! Astăzi e o zi mare!

— Adică? Ce se întâmplă? E ziua ta?

— Ce gafă! Numai ziua mea nu este azi.

— Atunci?

— Astăzi o să îţi prezint familia.

— Deci din acest motiv, astăzi e o zi mare?

— Da! Poţi să negi?

— Eu ştiu? Poate iar exagerezi.

— O să îţi dai seama, pe parcurs.

— Bine, hai să vedem.

Am plecat împreună, grăbiţi spre parcul *Izvor*, se pare că acolo avea noua mea familie locul de întâlnire, mai ales în serile calde de Mai şi în zilele de vară. Pe drum Bogdan mi-a povestit că nici el nu le cunoaşte pe fete de prea mult timp, dar că între ei s-a creat o legătură imediat. Îmi era teamă, nu ştiam nici eu de ce. Poate îmi era teamă de necunoscut, sau poate, pentru că nu ştiam cum vor reacţiona. Cu fiecare pas care ne apropia de parcul *Izvor*, atât de viu şi de vesel, umplut de adolescenţi şi încălzit de razele blânde ale soarelui obosite după o zi lungă.

Ajunşi acolo, Bogdan făcu prezentările, ce nume superbe aveau, le-am reţinut imediat, nu erau nume comune. Am început o discuţie lungă cu ele, pe măsură ce vorbeam teama dispărea, mi-am dat seama că sunt incredibil de prietenoase, şi mi-am dat seama că o parte din mine se regăseşte în ele. Subiectele curgeau fără încetare, aveam atâtea lucruri despre care să vorbim, nu am uitat nici de complimente, fie ele necesare sau nu. Au fost adevărate! Cel puţin cele venite din partea mea, credeam într-adevăr că sunt nişte persoane incredibile, şi încă mai cred acest lucru.

Îmi amintesc perfect, că am stat de vorbă până la ora nouă, am vorbit încontinuu, şi am fi continuat, dacă nu trebuia să plecăm. Desigur, am profitat de ocazie cerându-le numărul de telefon şi *mail*-ul ca să putem vorbi în continuare. De ce lucru ne bucurăm noi cei ce trăim în acest secol, putem comunica neîncetat, dispunem acum nu numai de telefoane, fie ele şi mobile, ci de posibilitatea de comunicare *online*, obişnuiţi cu aceste lucruri nu ne mai dăm seama ce rol imens joacă. Dacă ar fi existat acest mijloc de comunicare şi în trecut cine ştie la ce se ajungea, dar cum spunea şi Bogdan, toate la timpul lor.

A fost o lună de Mai superbă. Cea mai bună de până atunci, după primele trei zile eram deja membru al acelei mari familii, şi încă nu îmi cunoscusem toate rudele, mai aveam atâta lume de cunoscut. Toată luna Mai mi-a fost marcată de ei, şi acum, stând sub acelaşi copac sub care am stat în urmă cu o lună, când le-am cunoscut prima oară, îmi dau seama că legătura s-a creat deja, şi că ei m-au schimbat, în bine desigur.

Mă trezesc brusc din visul amintirilor în care am fost prins fără să vreau, îmi dau seama că este doar începutul, mă cuprinde o fericire nemărginită, îmi vine să fug prin tot parcul, mă trec fiori pe spate şi, îmi dau seama că astăzi, 1 Iunie, este ziua ce marchează începutul unei noi perioade din viaţa mea. Mă uit în jur, pe cer parcă scrie mare *Vara vieţii tale*. Mă urmăresc aceste cuvinte, optimismul meu este nemărginit acum, este stăpânul meu, nu am cum să mă împotrivesc, voi rămâne optimist.

M-am hotărât acum şi la ce liceu să mă înscriu, era şi timpul. M-am gândit să rămân încă un an în *Odobleja*, să văd cum este, dacă nu va fi bine, nu îmi rămâne decât să mă mut, nu pare să fie aşa greu. Deşi mă ispiteau multe alte licee, de acest liceu mă leagă atâtea şi vreau să mai zăbovesc puţin în sălile lui de clasă. Poate am făcut alegerea bună,

sau poate nu, rămâne de văzut.

Doi

Mâine este prima zi de liceu, când a trecut timpul? Parcă ieri contemplam frumuseţea vieţii sub copacul din parcul *Izvor*, şi astăzi toamna şi-a revărsat puterea asupra pământului, frunzele au acum culoarea ochilor ei căprui deschis, frigul se lasă şi el asupra noastră şi, deşi măreaţa regină nu şi-a revărsat încă furia asupra lumii, sunt conştient că soarele de afară este acum timid, a rămas o umbră a lui, soarele cel puternic a plecat odată cu vara, mergând împreună pe partea cealaltă a măreţului glob pământesc, acum vara își arată ochii strălucitori, prin puterea soarelui, prin alte părţi.

Cum m-am aşteptat a fost o vară superbă, cea mai bună vară din viaţă, a fost o vară fierbinte dar nu mi-a fost niciodată mult prea cald, a fost o vară petrecută la umbra copacilor din acelaşi parc, o vară petrecută pe la concerte rock pe *Lipscani*, a fost o vară senzaţională.

Imediat ce m-am trezit din a doua zi de vară, am exclamat cât am putut: E vară! Eram atât de fericit, şi nu îmi mai încăpeam în piele, aşteptam să ies din casă şi să zburd alături de prieteni, aşteptam cu nerăbdare să pot să îi văd, să pot să vorbesc cu ei ore întregi, acum nu mai aveam nicio grijă, soarele ne zâmbea, şi nu părea niciodată obosit, era tot ce ne trebuia, era vara noastră.

Îmi amintesc ce am făcut în a doua zi de vară. Am fost în *Izvor* cu chitara şi am cântat, am cântat, am cântat. Piesele noastre favorite se scurgeau uşor cu fiecare notă şi versurile ştiute de noi la perfecţie răsunau în fiecare parte a parcului. Ne petreceam fiecare zi în parc şi, deşi căzusem în monotonie nu ne plictiseam, parcă farmecul monotoniei ne cuprinsese, locul nostru din parc ne aştepta cuminte, neocupat, iarba ne striga numele şi copacii ştiau versurile de la toate melodiile, parcul ne cunoştea şi devenise unul dintre noi. În fiecare zi stăteam tolăniţi pe iarba moale discutând despre iubire, o problemă ce ne măcina pe toţi, probabil singura noastră problemă. În adolescenţă dragostea este problema majoră, toţi râvnim la ea, este calea către fericire, sau cel puţin aşa credem noi. Visam toţi ca într-o zi să fim la locul nostru, în *Izvor*, în loc de şapte, să fim paisprezece, fiecare cu perechea sa, nu încetam să visăm niciun moment. Adolescentul are nevoie de visare ca de aer, fără optimism şi ambiţie adolescenţa este seacă. Noi însă nu eram aşa, noi visam din plin, noi ştiam că pentru noi nimic nu este imposibil, pentru noi cerul este limita. Tinereţea este

avantajul nostru, suntem stăpânii noştri şi suntem invincibili, la vârsta aceasta talentul şi dragostea ne curg neîncetat prin vene, şi inspiraţia este peste tot, cântăm natura şi viaţa, iubirea şi adolescenţa, sunt cu siguranţă cele mai bune momente ale vieţii noastre. Eu mă apucasem să scriu poezii, care erau foarte bine primite de prieteni, şi nu din politeţe, mă convinsesem de asta, şi mi-am dat seama că îmi place să scriu şi că poate am un gram de talent ce îmi curge şi mie prin vene combinat cu sângele. Minunăţia vieţii, viaţa nu o să înceteze niciodată să mă surprindă, este absolut magică, este atât de schimbătoare, parcă toate lucrurile de pe Pământ au două părţi, partea ce simbolizează extazul şi cealaltă ce întruchipează dezastrul.

Ceea ce se întâmpla cu mine mă depăşea şi pe mine deşi, practic, eram la fel în interior totul se schimba, chiar şi aceste păreri despre dualitate erau noi, şi totuşi parcă credeam în ele de când am deschis ochii. Deşi eram într-o permanentă schimbare eu nu îmi dădeam seama de asta, ce capacitate de perfectibilitate are fiinţa umană şi totuşi nu ajunge niciodată la perfecţiune.

Dar nu mă lăsam niciodată descurajat, toată vara am ştiut că ceea ce se ascunde în noi, este incredibil şi nimeni nu ne poate lua acest potenţial uriaş. Noi toţi suntem speciali în felul nostru, şi avem toţi câte un talent, care astăzi este poate prea neimportant pentru societate şi poate aşa se pierd anumite lucruri, din neglijenţă. Pentru toţi cei de vârsta noastră există o etichetă dureroasă care se aruncă fără milă şi fără discernământ şi anume o generaţie fără viitor. Dureros pentru toţi, pentru că din fericire nu toţi suntem la fel, deşi au trecut mai bine de o sută de ani de la marele Mihai Eminescu, românul rămâne poet, pictor şi artist, dar acum generaţiile sunt luate după cazuri extreme şi nu după majoritate.

Cu toate astea, am aflat în vară că, noi cei şapte adolescenţi, cei ce ne visam stăpânii destinului nostru şi ai sentimentelor noastre, tocmai noi aveam în interiorul nostru acel talent ce curge prin vene şi se îmbină cu sentimentele şi formează adevărate opere.

Şi toate astea le aflasem în vara perfectă a vieţii mele, care însă din păcate a durat doar trei luni, trei luni ce au părut ca trei ore la umbra acelui copac din parc care a devenit şi el prietenul nostru.

Vara a fost exact cum mi-am imaginat, de fapt a fost mult mai mult, a fost mai bună decât puteam visa vreodată, numai pentru că vara aceasta m-a schimbat, am devenit mai bun, am devenit un

adevărat om.

Vara mi-a oferit invincibilitate sau, cel puţin, aşa părea, ne simţeam cu toţi invincibili, eram pur şi simplu prea sus, zborul nostru era prea frumos ca să fie oprit, zburam pe vise, nu aveam aripi, dar visele ne duceau sus. Sus, spre dragoste, şi ne duceau adânc în sufletul nostru. Visam neîncetat, radiam optimism, şi zâmbeam până şi în somn, am dobândit un optimism incredibil, am învăţat să ne ajutăm reciproc, vara în dărnicia ei fantastică ne-a oferit optimism, devenisem artişti. Poezii, muzică, pictură, toţi aveam câte un talent ascuns, dar vara a făcut ca acel talent să iasă din adâncul sufletului şi să curgă nestingherit prin vene. Talentul şi inspiraţia de care dăm dovadă toţi, indiferent că aparenţele arată sau nu acest lucru, au nevoie doar de un mic imbold, de ceva care să le elibereze, iar apoi urmează minunile. În vara din noi s-au eliberat sentimente, talent, vise şi, astfel, totul s-a schimbat în viaţa noastră.

Dar vara ne-a oferit şi ceva neaşteptat, incredibil de neaşteptat, ne-a arătat că nu există invincibilitate, că acest termen este vag şi gol, este un termen ce nu descrie nimic. Visele ne-au arătat că uneori trebuie să te trezeşti şi să lupţi pentru a transpune visul în viaţa reală, mai bine zis ne-au învăţat să trăim.

Cum a reuşit? Un singur lucru pe lumea aceasta este infinit, puternic şi poate pune stăpânire pe un om, îl poate ridica în cele mai nenăscute ceruri ale sentimentelor sale sau îl poate arunca în străfundurile agoniei. Şi, acel lucru, e dragostea.

Vara ne-a oferit tuturor poveşti de dragoste, ne-a distrus pe rând invincibilitatea sentimentală, aducându-ne în faţă persoane care să ne bulverseze, fără de care să nu putem visa şi, astfel, să rămânem goi. Şi, aceste persoane au apărut pe rând ghidate de mâna destinului, mergând fără să ştie pe drumurile noastre, având ca scop să ne apară în faţa ochilor şi, de acolo, totul se întâmpla în noi, dragostea punea stăpânire pe corp, ne invadează corpul şi o regăseam peste tot, era de neoprit.

Nimeni nu ştia, pe atunci, că destinul este de vină, că aşa este povestea noastră, că dragostea atinge fiecare om fie că vrea, fie că nu. Până atunci nu ştiam ce înseamnă să iubeşti, nici chiar Bogdan, chiar dacă era mai mare cu doi ani, nu simţise înainte ce avea să simtă în vara noastră, vara al cărei sărut a lăsat urma pe obrazul nostru, nu o vom putea uita niciodată, acum acea vară este parte din noi.

Nu credeam în iubire, pentru noi toţi atunci nu era altceva decât un sentiment existent numai în cărţi şi în filme, ceva mult prea exagerat, mult prea fals. Dar vara ne-a arătat că nu e deloc aşa şi ne-a arătat acest lucru într-un mod pe care să nu îl putem uita, am simţit pe pielea noastră ce e iubirea. Rând pe rând, zi de zi, s-au scris poveştile vieţii noastre, poveştile noastre de dragoste. Şi, fiecare dintre noi, am realizat ce înseamnă iubirea. Nu aş fi crezut, la începutul verii, că aşa se va întâmpla dar vara, cu ochii ei albaştri, a decis ca destinul să ne pună pe drumul iubirii.

Trei

Dar, cea mai importantă zi din vară, sau cel puţin cea care mi-a făcut destinul să se schimbe, a fost cea de patru Iulie. Cu siguranţă aceea zi a schimbat totul, îmi amintesc fiecare pas al meu din acea zi, fiecare întâmplare şi, mai ales, întâmplarea ce şi-a pus amprenta pe vara aceasta, întâmplarea asta îmi va rămâne mereu în minte, detaliu cu detaliu, şi chiar dacă aş vrea să uit nu aş putea, amintirea aceea este deja o parte din mine, o parte din sufletul meu, este adânc rămasă în sufletul meu, văd perfect tot ce s-a întâmplat când închid ochii, totul vine de la sine, nimic nu mai ţine de mine, nici nu a ţinut vreodată, ea şi destinul au făcut totul.

Începusem aceea zi de vară, ca oricare alta, cu câteva ore de somn în minus însă niciodată nu puteam să mă culc mai devreme de două în vară şi niciodată nu mă trezeam mai târziu de unsprezece şi, mai ales, cu o noapte în urmă când stătusem cu familia mea adolescentină până târziu, ascultând muzică şi continuând să vorbim şi să visăm cu ochii deschişi. Timpul a trecut uşor pe lângă noi, fără să simţim oboseala, tinereţea are puteri fantastice, oboseala trece pe lângă noi fără să ne afecteze. Ce bine e să fii tânăr! Orele zburau, rămâneau în urma noastră şi noi, astfel, deveneam stăpânii timpului, aşa că nu am putut să ne dăm seama când se făcuse aşa târziu, era deja şase dimineaţa. Când trecuseră paisprezece ore? Parcă acum o oră eram încă pe Bulevardul *Elizabeta*, trecând pe lângă *Cişmigiu*.

Dacă tot lăsasem o noapte în urmă, pierduţi printre discuţii aprinse şi melodii vesele, ne-am hotărât să mergem să vedem răsăritul, la *Academia Militară*, un loc de unde soarele se vede în toată splendoarea sa. Am ajuns acolo nerăbdători, eram doar noi în autobuz, parcă nu aveam nevoie de somn, nu voiam să pierdem timpul, vara trece şi ne aşteaptă un an greu. Şi, câtă dreptate aveam deşi nu îmi

dădeam seama pe atunci.

Acel răsărit de soare mi-a pătruns în străfundul sufletului, nu mai văzusem niciodată răsăritul de soare afară, rămăsesem năucit de aceasta minune a naturii, cât de obişnuit este acest răsărit de soare ce se repetă zi de zi şi totuşi cât de minunat este. Măreţia soarelui ce se ridica somnoros deasupra noastră, a pământului, ca un rege deasupra supuşilor, soarele îşi ocupa tronul şi acest răsărit mi-a marcat începutul unei zile speciale. Acum îmi dau seama că până şi acel răsărit a fost un semn, dacă aş fi ştiut atunci poate ar fi fost altfel. Se făcuse deja opt. Doamne! am pierdut o noapte, îmi spuneam deşi, foarte puţin îngrijorat, ce mai conta? Ştiam că nu voi simţi oboseala peste zi din cauza măreţiei adolescenţei şi chiar aşa avea să fie. Şi totuşi eram atât de fermecat de soare şi de lumina ce se revărsa asupra noastră ca o pudră de aur ce ne face pe noi, la rândul nostru, să strălucim, mai bine zis ne face sufletele să strălucească. Eram atât de pierdut printre razele calde ale soarelui, eram atât de vesel şi de visător şi parcă lipsea ceva, nu îmi dădeam seama ce, pe atunci, dar aveam să realizez chiar în acea zi însă câteva ore mai târziu. Deşi era un moment perfect şi aveam prietenii aproape de mine, cei ce mi-au devenit atât de importanţi, după doar două luni şi totul părea perfect, mie îmi lipsea ceva, nu mă simţeam atât de fericit cum mă simţeam la început, acum soarele răsărise şi parcă acest lucru îmi transmitea ceva, nu reuşeam să îmi dau seama ce, continuam să îmi pun sute de întrebări şi nu reuşeam să răspund, întrebării majore ce mă dominau complet, de ce?

Era deja ora opt, şi nu reuşeam să îmi dau seama cum a trecut o noapte pe lângă mine, totuşi nu resimţeam oboseala, mă simţeam de parcă aş fi dormit toată noaptea şi, din câte observam, toţi eram la fel, ca să mă asigur i-am întrebat:

— Vă este somn?

— Deloc, îmi răspunse Ruxandra zâmbind.

Ceilalţi au aprobat răspunsul Ruxandrei.

— Ai obosit Alec? M-a întrebat Bogdan râzând.

— Chiar aşa. Ce ai păţit, pari trist, îl aprobă şi Eirene.

— Nu am nimic. Mă temeam că vouă vă e somn.

— Nicidecum, pofta de viaţă domină somnul, spuse şi Miranda.

— Ce facem astăzi? Am strigat eu fericit.

— *Izvor*! răspunseră toţi, în cor.

— Vreau ceva nou, mergem în fiecare zi în *Izvor*, am zis.

— Hai în *Cişmigiu*, propuse Flair.

— Sunt de acord, am fost până acum în *Izvor*, haideţi şi în *Cişmigiu*.

— Bine Alec, dacă eşti de acord cu propunerea lui Flair, atunci aşa să fie, mă susţinu şi Ruxi.

— Dar tu, Cristiana? Ce părere ai?

Cristiana era puţin cam abătută, probabil de la despărţirea de Andrei, rana nu se închisese încă.

— Mă supun majorităţii. Oricum voiam şi eu în *Cişmigiu*, râse ea.

— Dar, Alec, ce ai păţit? mă întrebă Ruxi.

— Nici eu nu ştiu, ceva îmi lipseşte.

— Îi lipseşte jumătatea lui.

— Aberezi Bogdan, i-am răspuns râzând.

După această scurtă discuţie am plecat cântând spre casă, unde nu aveam să stăm aşa mult, era o zi normală pentru noi. Urma o zi plină, mai ales pentru mine, cât de orb am fost, primisem atâtea semne, până şi Bogdan îmi spusese ce îmi lipseşte. Dacă aş fi ştiut câtă dreptate are, ar fi fost surprins să ştie câtă dreptate se ascundea sub masca unei glume.

Pe la patru am plecat de acasă către *Cişmigiu*, singur de data aceasta, obişnuiam să mă întâlnesc mai întâi cu Bogdan şi să mergem împreună, să fi fost şi ăsta un semn? Nu mă grăbeam deloc, la cinci trebuia să ne întâlnim în *Cişmigiu*, aveam tot timpul din lume. Eram fericit, nu ştiam de ce, acum îmi dau seama că era tot un semn, fredonam melodii în gând şi zâmbeam, ce zi frumoasă era, nu simţeam oboseala, am dormit trei ore, cui îi trebuie mai mult somn?

Am traversat parcul *Izvor*, zâmbind, în timp ce mintea mea compunea versuri de iubire şi visa la perfecţiune, nimic nu putea fi mai frumos şi, totuşi, am găsit ceva ce putea să facă ziua aceea şi mai frumoasă. Ajunsesem în faţa liceului *Lazăr*. Deşi am mers încet, ca să lungesc drumul, acest drum nu putea fi nesfârşit şi nici nu îmi doream, nu ştiam de ce mă apropii cu emoţie de intrarea în parc, era o întâlnire normală, între prieteni, cel puţin aşa credeam, adevărul a fost altul. Ca în viaţă, drumul meu, lipsit de obstocole s-a sfârşit cu apogeul, în capătul drumului meu era ea.

Indiicile destinului m-au adus la capăt, la apogeu iar eu îmi priveam destinul întruchipat, perfecţiunea era chiar acolo, la intrarea în liceu, stătea probabil aşteptând pe cineva, eu eram cel pe care îl

aştepta deşi ea nu ştia asta, destinul luase această decizie cu mult înainte iar noi doi am fost obligaţi să o respectăm.

M-am pierdut, parcă, în infinitate, căldura mă cuprinsese și doar fizic mai atingeam pământul, în interior zburam, nici măcar cerul nu mai era limită şi totuşi mă pierdusem. Ea stătea, aşteptând, însă zâmbea, un zâmbet diferit, un zâmbet pe care nu îl mai văzusem, era tot om, dar zâmbea altfel, cel puţin zâmbetul ei mă atinsese adânc în suflet, avea părul portocaliu, o combinaţie superbă de blond şi roşcat şi, deşi nu îl atingeam, l-am simţit, atât de moale, trăiam cuprins de ea, mă cuprinsese, nu mai eram doar eu, acum în mine, sentimentele şi gândurile noastre deşi atât de necunoscute se uniseră.

Soarele îi făcea ochii albaştri să strălucească, părea atât de veselă, atât de zâmbitoare, ca şi mine şi totuşi. acei ochi îmi spuneau atâtea, îmi povesteau viaţa ei şi îmi cereau să mă apropii de ea, părea aşa vie, aşa energică, era întruchiparea verii. Obişnuiam să îmi imaginez cum ar arăta vara ca o fată şi tot timpul rezultatul era asemănător și, ea era vara. Nu mai conta că anotimpul trece şi vine, dacă o am pe ea vara va fi mereu în sufletul meu şi căldura soarelui mă va încălzi din interior.

Deşi contactul nostru vizual a durat patru secunde, pentru mine trecuseră ani, visele mele se scurgeau prin vene şi îmi imaginam atâtea întâmplări ce ne leagă pe amândoi, nu o cunoşteam dar deja începeam să îmi creez portretul ei moral. Era atât de perfectă, puţin mai scundă ca mine, pielea atât de albă, buzele subţiri dar voluptuoase şi totul se îmbina perfect, nu era doar o fată, era o stare de spirit. Ce armonie, ce nedreptate, atâtea calităţii pentru o singură persoană, pentru mine acea fată era perfectă, nu ştiam cum o cheamă, nu ştiam cine e, ştiam doar că acum îi simţeam privirea ce mă mângâie şi totul se rezuma la ea, soarele strălucea doar deasupra ei, unde nu era ea se lăsase întunericul, bătea vântul şi era frig, dar lângă ea, soarele era atât de blând, îi mângâia cu raze zâmbetul perfect şi îi punea în valoare ochii.

Cerul s-a întunecat brusc, venise prietena pe care o aştepta, totul s-a sfărâmat şi acum mă simţeam trist, nu am apucat să îi spun nimic deşi în mintea mea trecuseră secole de când ne întâlnisem şi totuşi eram la fel, fugeam mai repede decât timpul, eram tineri pentru totdeauna şi totuşi au fost câteva secunde, nici măcar un minut, a fost suficient şi am devenit euforic. Plecase, nu mai aveam ce să fac, îmi pierdusem şansa să trăiesc vara mereu, acum eram neputincios,

destinul a fost blând cu mine însă nu am putut să fac nimic, nu am fost în stare să mă apropii de ea, paralizasem brusc deşi pluteam în cele mai frumoase vise, corpul meu rămăsese blocat pe pământ, inert.

Eram pur şi simplu distrus, fusesem euforic şi acum căzusem în agonie şi totuşi ea a întors capul, privind în urmă, s-a uitat fix în ochii mei, i-am mai văzut încă odată zâmbetul perfect şi acel zâmbet m-a trimis iar în tărâmurile viselor, absenţa acelui zâmbet, însă, era atât de dură, fără acel zâmbet eram trist, fericirea mea plecase odată cu ea, nu ştiam dacă se va mai întoarce, eram prea tulburat.

Rămăsesem pierdut în infinit, eram atât de lipsit de putere, aş fi strigat în gura mare că o iubesc, fără să o cunosc măcar, fără să ştiu măcar cum o cheamă. Ce nebunie! Şi totuşi aş fi făcut asta fără ezitare. Dar nu puteam, eram pur şi simplu împietrit, eram blocat în vise, chipul ei îmi alerga prin corp neîncetat, îi vedeam buzele în închipuire, trăiam într-un alt univers. Eram departe şi, totuşi, trupul meu era în faţa liceului *Lazăr* şi, totuşi, zburam ţinând-o de mână, eram undeva în visele mele, zburam departe, o priveam minute în şir, trupul ei mă vindeca, mă făcea puternic, aveam nevoie de ea.

Cred că trecuse un sfert de oră, poate chiar mai mult, în care eu rămăsesem în aceeaşi poziţie, eram o statuie, pur şi simplu o statuie, după ce au trecut şi aceste clipe lungi, mi-am revenit. Visul se terminase, înapoi la realitate, întârziasem la întâlnirea din *Cişmigiu*, dar cine putea să se trezească mai devreme dintr-un asemenea vis superb?

Am fugit către locul de întâlnire, cu ea în gând, o vedeam în toate fetele de pe stradă, şi tresăream des cu speranţa că fata din faţa mea este chiar ea, îmi făceam curaj să vorbesc, dar când ajungeam mai aproape, nu era ea. Era peste tot sau, cel puţin, aşa vedeam eu.

Imediat ce am ajuns, am fost imediat citit de către Ruxi care parcă ştia ce simt, după lungi plimbări prin *Cişmigiu*, am reuşit să vorbesc cu Ruxi între patru ochi, mă luase deoparte să mă întrebe ce am.

— Alec, ce ai păţit?

— Am visat.

— Cum aşa? Spune, nu te mai juca.

— Of, Rucs! Dacă ai şti…

— Dacă o să îmi spui, o să ştiu. Te ascunzi de mine?

— Normal că nu. Dar…

— Dar ce Alec?
— Trebuie să caut adânc prin vise.
— E chiar aşa de important?
— Nu ai idee.
— Spune!
— Veneam către *Cişmigiu* să mă văd cu voi şi în drumul meu m-am oprit vis-à-vis de liceul *Lazăr*.
— Normal că întârzii dacă te tot plimbi.
— Dacă nu mă plimbam, nu o vedeam pe ea.
— Pe cine?
— Dacă mă laşi să vorbesc, o să afli.
— Spune odată, nu mă mai fierbe.
— Stătea acolo, în faţa liceului, mi-am dat seama că aştepta pe cineva şi s-a întâmplat să mă uit fix în ochii ei.
— Şi?
— Am rămas şocat. M-am îndrăgostit Rucs. Nu ştiu dacă crezi sau nu în dragoste la prima vedere, oricum ceea ce am simţit eu nu are nume, nu poate fi descris, a fost pur şi simplu uluitor. Pot spune că o iubesc.
— Cum aşa? Nici măcar nu ştii cum o cheamă.
— Ştiu, dar pur şi simplu, aşa au decis sentimentele mele.
— Nu te-am mai văzut aşa serios în asemenea privinţă.
— Nici nu am mai fost aşa serios.
— Chiar ai ajuns să simţi aşa ceva după câteva minute.
— Câteva secunde.
— Ce ai simţit?
— Imposibil. Am stat un sfert de oră nemişcat cu zâmbetul ei în gând.
— Îmi pot da seama. Te-ai îndrăgostit.
— Cum o să o mai găsesc?
— Ai încredere.
— În ce? Sunt atâtea fete în Bucureşti.
— Dar numai ea e specială pentru tine.
— Da.
— Şi atunci de ce nu ai încredere?
— În ce?
— În destin.
Ca de obicei, Rucs avea dreptate. Ceea ce mă adusese pe acel

drum, ceea ce mă făcuse vesel dimineață și absolut tot ce se întâmplase în ziua aceea nu era o pură întâmplare, era destinul.

Atât de puternic este destinul, mâinile lui calde aduc oameni aproape unul de celălalt, sau pot să depărteze două suflete ce vor alerga în întuneric pentru a se cunoaşte şi totuşi nu se vor găsi. Destinul îmi arătase în acea zi că invincibilitatea mea era un vis, un vis ce mă ţinea euforic, credeam că nu pot fi învins, că sunt stăpân pe mine și totuși destinul mi-a arătat că nu e aşa. Am căzut, de acolo de sus de unde eram, pe culmile încrederii, am căzut în gol, după ce ochii ei au dispărut în arşiţa zilei de 4 Iulie. Picioarele ei subţiri se depărtau de mine şi cu fiecare pas eu cădeam şi mai adânc, îmi lipseşte privirea ei, am nevoie de ea. Ştiu asta.

Ea este în mine, acum aleargă nestingherită şi se joacă cu gândurile mele, mă face să o văd peste tot, mă face să o visez. Fuge de mine și, când încerc să o prind, dispare, mă trezesc.

Mi-a povestit viaţa ei, m-a îmbrăţişat, mi-a zâmbit. Fugeam pe aleile *Cişmigiului* fericiţi, o priveam în bătaia soarelui şi ochii ei erau doar ai mei. Ne-am aşezat pe o bancă şi am început să ne sărutăm, eram noi doi și atât, îi simţeam iubirea şi ea simţea cât o iubesc. Şi continuam să ne sărutăm şi ne sărutam şi, până la urmă m-am trezit.

Ce vis frumos am avut, dar până la urmă, m-am trezit, ce lume perfectă era în visul meu, acum sunt în camera mea goală și în gândurile mele ea aleargă continuu și se joacă cu visele mele, apare în fiecare vis și în fiecare gând. Totul se rezumă în jurul ei și ciudat e că ea nici nu ştie că exist, nu ştie cum mă cheamă şi sigur este faptul că ea nu era atât de pierdută printre vise cum sunt eu, ea nu se îndrăgostise. Poate că nici nu mă văzuse, era poate prea captivată de gânduri, poate atunci visa la un băiat de care s-a îndrăgostit tot din cauza destinului, poate eram amândoi la fel și un singur lucru ne deosebea, că eu eram îndrăgostit de ea, și ea era îndrăgostită de altcineva.

În acea noapte am visat-o numai pe ea și erau cele mai frumoase vise posibile faptul că ea era în acel vis, transforma visul acela în cel mai frumos vis posibil. Ce m-aş fi făcut fără vise? Am atâta nevoie de vise, trebuie să visez, ca să am încredere, ca să fiu eu. Am nevoie de vise, aceste calde mângâieri ale vieţii, omul fără vise nu mai e om.

Ceea ce nu ştiam atunci era că destinul abia ne începuse povestea, era doar primul capitol al unei poveşti de dragoste.

De unde era să ştiu?

Patru

Zilele treceau uşor şi fără rost, timpul nu se oprea în loc pentru mine şi pentru visele mele, Cronos lucra indiferent de dragostea oamenilor, de ce nu există o cale de a opri timpul în momentele noastre de fericire? Să nu se mai termine niciodată zborul în infinitul sufletului nostru.

Timpul ne oboseşte aripile şi secundele sunt uneori infinite în zborul nostru, visele se pierd şi ele în amalgamul clipelor, timpul şi destinul nu iartă pe nimeni.

Pe mine nu m-au iertat, destinul mi-a scos-o în cale, iar timpul a trecut şi ea a plecat, a dispărut în universul nesfârşit al viselor mele, s-a rătăcit printre atâtea fete lipsite de farmecul ei, lipsite de ochii ei în care zâmbeşte soarele, lipsite de părul ei lung şi portocaliu, lipsite de firele ei de păr ce sunt nişte raze de soare, lipsite de ceea ce înseamnă ea.

Sentimentele mele s-au întors împotriva mea şi în sufletul meu a rămas un gol imens, o dezordine groaznică şi în sufletul meu acum e toamnă, sentimentele şi visele cad din copacul sufletului meu, înroşite de timp. Mi-e dor de ea, mi-e atât de dor de ea, i-aş scrie, aş suna-o, i-aş spune cât de mult o iubesc după ce am văzut-o timp de cinci secunde, i-aş spune că a devenit vara sufletului meu şi că fără ochii ei în care străluceşte soarele, în sufletul meu este frig. Dar cum? Nu ştiu unde stă, nu îi ştiu numărul, nu ştiu nici măcar cum o cheamă. Aş fi vrut să îi vorbesc, să aflu cum o cheamă, zilele sunt aşa goale fără ea, timpul trece fără rost, parcă nici *Izvorul* nu îmi mai zâmbeşte, fără ea vara pleacă din sufletul meu, chiar dacă soarele rămâne pe cer, pe mine nu mă mai încălzeşte. Soarele meu era ea, pe care nici măcar nu o cunosc, și a plecat.

A trecut o săptămână, parcă ar fi trecut ani de zile, amintirea ei însă este proaspătă în mintea mea, ea continuă să se joace cu visele mele, continuă să îmi apară în fiecare gând şi e aceeaşi mereu. Vara, pentru mine, s-a terminat chiar înainte să înceapă, s-a terminat acum o săptămână, a plecat pur şi simplu de lângă mine, s-a smuls din braţele mele şi m-a lăsat singur.

După şapte zile, m-am întors la *Lazăr*, am urmat acelaşi drum, sperând în interior să o văd deşi raţiunea îmi spunea că nu va fi aşa şi nici nu a fost. În săptămâna aceea am fost trist, gol, tăcut, nu am scris nimic, nu mai vorbeam aproape deloc deşi înainte vorbeam cel mai

mult. Eram plecat în mine, în adâncul meu, încercam să găsesc secretul, să mă vindec, să mă vindec de ea. Dar nu reuşeam, oricât de adânc îmi căutam în suflet, nu găseam nimic, o găseam doar pe ea, ea alergând veselă prin mine. Eram pierdut, ca şi în urmă cu şapte zile, stăteam în faţa liceului şi visam, de data asta fără motiv, ea nu mai era acolo fizic, era doar în mine, alerga prin mine. Brusc am simţit o mână pe umărul meu, m-am speriat, când m-am întors însă erau Ruxi şi Eirene.

— Ce faci aici Alec? mă întrebă Ruxi.

— Nu trebuia să ne vedem în cinci minute? O susţinu Eirene.

— Ba da, nu aveam de gând să întârzii. Chiar acum voiam să vin către *Cişmigiu*. Minţeam desigur, aş mai fi stat în acea stare încă câteva ore, dar oricum m-aş fi trezit după zece minute şi m-aş fi dus spre *Cişmigiu*, dar tot aş fi întârziat.

— Deci ce faci aici singur? continuă Ruxi să mă descoase.

— Mă îmbăt cu vise şi amintiri.

— Deci încă nu ţi-a trecut…

— Cum să îmi treacă Eirene?

— Nu are cum.

— Păi vezi.

— Speram doar. Mi-e dor de tine, de perioada când încă erai tu.

— Nu mai eşti tu, o susţinu şi Ruxi.

— Da, aşa e. Dar ce pot să fac?

— Nimic. Decât să speri. Nu erai tu optimismul familiei?

— Eram Eirene, acum sunt mult prea bulversat.

— Şi optimismul nu ar trebui să fie peste bulversare?

— Ba da. Dar e prea greu.

— Unde îţi e invincibilitatea?

— A plecat, odată cu ea.

— Şi dacă o să se întoarcă?

— Imposibil Eirene.

— Parcă nimic nu era imposibil pentru noi.

— Pentru voi nu. Pentru mine da.

— Nu te mai recunosc Alec.

— Nici eu nu mă mai recunosc.

— Mâine seară e concert. Hai să mergem.

— Cine cântă?

— *Pistol cu capse*.

— Normal că mergem. De ce nu mi-ai zis până acum Eirene?

— Ăsta e Alec pe care îl știu.
— Da… E, totuşi, *PCC*.
— E încă vară. Totuşi.
— Pentru mine nu.
— De ce exagerezi?
— Nu exagerez. Vara mea e ea.
— Şi dacă o vei găsi?
— Îmi place mie să visez, dar parcă e un vis prea îndrăzneţ.
— Nu e niciun vis prea îndrăzneţ.
— Am pierdut-o.
— Ba nu. Crede-ne pe noi. Lasă-te dus de val.
— Bine. Am să încerc.

Oricât aş fi încercat știam că nu are rost, eram pur şi simplu fără putere, nu puteam să fac asta, era prea greu. Nu fusese vina mea că destinul mi-a adus-o în cale. Nu fusese vina mea că m-am îndrăgostit, poate era vina mea că mă lăsam distrus sufleteşte de asta, dar ce era să fac? Nu puteam să lupt împotriva sentimentelor, zburau singure prin sufletul meu acum, eu nu mai aveam niciun rol, eram un simplu pion al sentimentelor mele. Mă recunoşteam învins, numai ele însă nu mă puteau lăsa să mă dau bătut, nu puteau să mă vadă aşa.

Acum o înţelegeam pe Cristiana, îl iubise pe Andrei, noi nu puteam să înţelegem iubirea, ea fusese prima care s-a îndrăgostit dar povestea ei era mai simplă, îl cunoscuse la întâlnirea bobocilor, s-au plăcut, au vorbit, s-au cunoscut. Eu nu avusesem norocul acesta.

După o lună însă s-au despărţit şi Crisitiana a rămas distrusă, tristă, depresivă, am încercat cu toţi să o ajutăm, dar nu am reușit, nu mai vrea să mai iasă din casă. S-a pierdut, ca şi mine, l-a pierdut.

Îmi pare aşa rău că nu am înţeles-o la început, dragostea nu îţi pusese încă ochii pe mine, eram prea orbit de invincibilitatea falsă, îmi doream să mă simt puternic, să ştiu că nimic nu mă poate opri, o criticasem chiar.

De ce nu putem învăţa cum să percepem dragostea? Cum să o obţinem? De ce aflăm pe pielea noastră? Ştim atât de puţine despre dragoste, nimic nu te învaţă, decât viaţa.

Îmi părea aşa rău de Cristiana acum, o lăsasem singură, indiferent de cât ajutor i-am dat, tot singură o vedeam, ca să treci peste aşa ceva îţi trebuie mult, mult mai mult decât câteva cuvinte. Trebuia să mă reîntorc alături de ea, să o ajut, știu că e greu, dar trebuie, îmi

dau seama prin ce trece, realizez. Şi mai ştiu că destinul ne va lua pe toţi la rând, Cristiana a fost prima, eu am fost cel cel de-al doilea şi de acum încolo fiecare membru al familiei rămas este vizat. Ştiam de acum că dragostea nu va mai menaja pe nimeni, toţi suntem sortiţi ei şi toţi trebuie să iubim, să suferim, să visăm.

Acum era clar, mi-am dat seama că vara asta ne rezervă şi aşa ceva, era inevitabil, acum ştiu, dar e prea târziu, sunt deja mult prea îndrăgostit, nu puteam să mă feresc oricum, era pur şi simplu inevitabil.

Eram atât de curios să îi văd pe toţi îndrăgostiţi dar speram că destinul să fie mai blând cu ei şi, înainte de toate, trebuia să vorbesc cu Cristiana, să văd ce face.

Cum am ajuns acasă am sunat-o, ea nu venise cu noi în Cişmigiu şi voiam să vorbesc doar eu şi cu ea, în *Cişmigiu*, probabil, ar fi intervenit şi ceilalţi, acum eram doar noi care ştiam povestea iubirii, care simţeam suflarea ei caldă, aşa că numai noi doi trebuia să vorbim.

— Ce faci Cristiana?

— Aleeec. De când nu te-am mai auzit. Sunt bine. Tu?

— Păi bine, cred.

— Cum adică?

— Sunt multe de zis. Ai timp?

— Cât timp vrei tu. Spune-mi.

— În primul rând m-am îndrăgostit.

— Oof! Şi tu? zise ea cu glasul scăzut.

— Şi eu. Şi te-am înţeles perfect.

— Cum aşa?

— Ştiu prin ce treci, eu am văzut-o acum o săptămână timp de cinci secunde şi m-am îndrăgostit.

— Aşa de repede?

— Da. Pare imposibil nu?

— Da pare, dar ştiu că nu este.

— Te-am înţeles, ştiu acum cum e să suferi din iubire deşi nu am simţit nici măcar jumătate din ce simţi tu. Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că nu te-am ajutat.

— Nu aveai cum. Uneori e mai bine să fii singur.

— Sau poate că nu… Şi cuvintele ajută.

— Eu am preferat să mă închid în mine.

— L-ai iubit?
— Îl iubesc.
— Te cred. Hai mâine seară la concert.
— Ce concert?
— *Pistol cu capse*.
— Va fi acolo, probabil.
— Şi?
— Nu vreau să îl văd.
— De ce v-aţi despărţit?
— M-a înșelat.
— De unde ştii?
— Am auzit de la o colegă.
— Şi o crezi?
— Da. Ce altceva aş avea de făcut. Oricum se cam răcise.
— Atunci arată-i că eşti aceeaşi, vino la concert.
— La cât e?
— Începe la opt seara.
— Hai ca vin, dar dacă îl văd nu ştiu cum o să reacţionez.
— Vom fi lângă tine când îl vei vedea.
— Aşa e. Nu pot să cred că de o săptămână şi jumătate nu am mai ieşit.
— Nici eu. Lipseşte o parte din familie.
— Îmi e aşa dor de voi. De ceea ce eram înainte.
— Eşti la fel. Nu te-ai schimbat. Te simţi altfel, rămâi la fel.
— Aşa e Alec. Aşa e.
— Ne vedem mâine deci?
— Cu siguranţă.
— Noapte bună. Te iubesc.
— Noapte bună. Şi eu te iubesc, Alec.

Cine putea să îşi dea seama că după acel concert, pe care îl aşteptam aşa mult, toţi ne vom schimba, a fost seara noastră, seara iubirii şi seara în care destinul şi iubirea s-au luat de mână şi împreună şi-au arătat supremaţia asupra vieţii noastre.

Cinci

Era ziua marelui concert, la care toţi vom fi din nou împreună, fiecare dintre noi suntem fani *Pistol cu capse* şi toţi eram atât de nerăbdători, toţi împreună, după ce trecuse o săptămână de distanţă, atât fizică cât şi spirituală.

Eu eram departe de toţi, poate eram chiar mai departe decât era Cristiana, eram prea departe în vise, nu mă mai puteam bucura de viaţa noastră, fără ea. Dar aveam de gând să uit, să uit pentru două ore de ea şi, poate sub influenţa muzicii, aş fi reuşit dar destinul a vrut altceva. Destinul şi dragostea, au avut planuri mari cu noi vara asta, ne-au sărutat pe toţi pe obraji lăsându-ne semn în adâncul sufletului, iar acel semn, erau chiar persoanele ce ne-au fost sortite.

Vara, mi-a arătat că este imprevizibilă, mă aşteptam la altceva şi, în general, am avut dreptate, până când, vara s-a hotărât să ne facă un cadou, dragostea. Un cadou pe care nu poţi să îl refuzi şi, din păcate, trebuie să lupţi pentru el, este un cadou pe care pentru a-l deschide, trebuie să te schimbi şi să treci prin multe. Când îl deschizi, însă, sufletul ţi se umple de vară.

Şi vara şi-a ales reprezentanţii şi, deşi noi nu credeam, exista unul pentru fiecare şi aveam să aflăm asta, curând.

Nu voiam iubire, nu credeam că puteam să ne îndrăgostim, trăiam într-un univers atât de perfect, fără probleme, fără griji, un univers perfect, dragostea părea o iluzie care nu ne putea atinge, nu ne puteam îndrăgosti. Dar, din păcate, acesta nu era un adevăr, cum credeam noi atunci, ci era un vis, un vis al nostru. Ne temeam de iubire, toţi trăiam intens, felul în care iubim noi este diferit de cel al altor persoane, sentimentele noastre sunt intense, curate, puternice, ne temeam cu toţi să iubim pe cineva, ne temeam de suferinţă, de eşec, dar vara asta ne-a învăţat că fără suferinţă nu există dragoste, fără frică nu există pasiune şi fără dragoste viaţa este incompletă.

Viaţa este atât de fantastică, atât de capricioasă, şi trebuie să trecem prin ea fără să ştim să ne apărăm de sentimente şi de destin, suntem pioni în propria viaţă, iar destinul şi sentimentele ne decid soarta, dar nimeni nu ştie asta şi toţi aflăm, mai devreme sau mai târziu. Vara ne-a învăţat pe noi ceea ce înseamnă aceste lucruri. Şi vara ne-a zâmbit, ne-a mângâiat şi ne-a şoptit ce înseamnă viaţă, în două zile pe care nu le vom uita niciodată. Vara ne-a schimbat complet, aşa cum mă aşteptam, dar modul în care ne-a schimbat a fost radical, şi ne-a afectat până în adâncul sufletului nostru.

Zilele în care am primit vara în ochi, patru Iulie şi doisprezece Iulie, zile care păreau la fel, afară era la fel de cald ca în fiecare zi a verii, dar pentru noi, zilele acestea nu au fost zile normale, soarele strălucea pentru noi. Vara ne privea în ochi şi în sufletul nostru cerul zâmbea, nu

ştiam ce ne pregătea destinul, fiecare pas şi fiecare mişcare din acele zile erau, parcă, controlate, făceam lucruri din instinct, instinctul care era, de fapt, mesagerul destinului, dar nu, ceea ce ne aştepta părea imposibil dar de sentimente nu ai cum să scapi uşor, de propria ta viaţă nu poţi fugi, trebuie să o trăieşti.

Câte lucruri ne-a învăţat vara şi în ce fel ne-a învăţat, îmi amintesc acum, ca şi pe 4 Iulie şi pe 12 m-am trezit foarte fericit, dar nu fericirea de fiecare zi de vară, ci o fericire foarte ciudată, mă simţeam atât de odihnit, atât de viu, cântam imediat ce deschideam ochii, săream din pat şi neapărat trebuia să fiu activ, nu puteam sta în casă, trebuia să mă mişc, voiam să mă plimb prin arşiţă, voiam să mă bucur de vară, voiam să vorbesc, să trăiesc, voiam să fiu fericit. Şi destinul m-a făcut fericit, erau semne, de care nu mi-am putut da seama.

A fost cum am mai spus, vara noastră, dacă pe patru Iulie, destinul mi-a zâmbit doar mie, pe doisprezece situaţia a fost cu totul alta.

A început la fel ca şi cea de patru Iulie, dar eu nu mi-am dat seama, de cum m-am trezit am început să fredonez o melodie de la *Pistol cu capse*, eram aşa vesel, am privit pe geam, o mulţime de copii mici ieşiseră la joacă în faţa blocului, se bucurau de razele calde ale soarelui. Era unsprezece dimineaţa, devreme pentru mine. Vara trăiesc noaptea intens şi dorm până pe la ora unu, dar astăzi era altfel, mă uitam la copiii ce abia ştiau să meargă, şi ei se bucurau de vară, râdeau toţi, alergând unul după altul, nu au aflat încă ce înseamnă viaţa, şi totuşi, se bucură de ea. Am deschis geamul, bătea puţin vântul, fiecare adiere de vânt era sugrumată de razele de soare şi în mine creştea inima când vedeam pe geam frunzele vesele ale copacilor.

Priveam atent fiecare fată ce trecea pe stradă şi în interiorul meu comparaţiile nu conteneau, fără să vreau comparam acea fată, cu ea, stăpâna sufletului meu, niciuna nu se compara cu ea, de departe ea era superioară, însă mă gândeam că poate una dintre aceste fete, a căror frumuseţe nu o puteam vedea fiind orbit de ea, ar fi putut să fie aleasa destinului pentru mine, dar nu a fost, poate cu una dintre aceste fete aş fi putut să vorbesc, să mă apropii de ele, dar nu a fost să fie, eu am fost sortit ei, am fost sortit să îi văd chipul şi să nu îl pot uita, sortit să mă pierd în ochii ei albaştri, sortit să mă molipsească ea cu iubire, zâmbetul ei răspândea iubire. Oricine s-ar fi îndrăgostit, eram aşa

fericit, fără să ştiu de ce, eram pur şi simplu vesel, eram în acea zi fericit, ceva se va întâmpla, aşa credeam.

Şi totuşi, în acea dimineaţă, nu eram singurul care s-a trezit, telefonul meu mobil a sunat, am răspuns, era Eirene.

— Aleeec! Nu dormi?

— Eireeneee! Nu, m-am trezit.

— Cum aşa?

— Nu ştiu, ceva e magic la ziua asta.

— Dacă ne-am trezit amândoi la ora asta, ceva chiar e magic.

— Mă simt aşa vesel.

— Şi eu am o stare euforică. Dar nu ştiu de ce.

— E vară! Ăsta este motivul.

— Ai dreptate! Ce poate fi mai frumos ca vara?

— Nimic Eirene, nimic.

— M-am îndrăgostit Alec.

— Cum? De cine?

— De vară, Alec.

Am râs amândoi pentru câteva secunde, eram fericiţi amândoi, ceva se întâmplase.

— Diseară e concertul, Eirene.

— Da! Abia aştept.

— Cât am aşteptat un concert *Pistol cu capse*.

— Mie îmi spui? Am o presimţire, însă.

— Cum aşa?

— Nu ştiu, dar oricum e o presimţire bună.

— Atunci e bine.

— Sunt curioasă! Oare, ce se va întâmpla diseară?

— Nu ştiu, şi eu sunt curios.

— Am vorbit şi cu Ruxi.

— S-a trezit şi ea?

— Da. Îţi vine să crezi?

— Oare, şi Bogdan s-a trezit?

— Nu cred. Îl ştii pe el să doarmă mai puţin de paisprezece ore pe noapte?

— Oare există om mai leneş ca el?

— Greu de crezut.

— Şi totuşi, ne-am trezit aşa devreme. Aşa devreme pentru noi, mă refer.

— Ceva e ciudat la ziua asta.
— Nu cred, poate că, oricum, dormim prea mult.
— Hai să ne bucurăm de ziua asta.
— Să ne bucurăm de ea, ca de fiecare zi de vară.
— Așa o să facem. Ne vedem diseară.
— Bine Eirene. Te iubesc. Pa!
— Şi eu te iubesc. Pa, pa!

Câtă dreptate avea Eirene, nu mi-am dat seama atunci, nu credeam în zile speciale, chiar și după patru Iulie, care îmi schimbase viaţa, dar după ziua de doisprezece m-am convins complet, ceva magic chiar avea să se întâmple.

Orele din ziua aceea au trecut uşor, pe nesimţite, zburau pe lângă mine și parcă în fiecare minut trecea o oră, până la ora 18, orele au trecut pe lângă mine atât de repede, parcă eu rămăsesem blocat în timp și orele zburau nestingherite pe lângă mine. La ora 18 am plecat de acasă, concertul s-a ţinut în *Suburbia*, aflată pe strada *Lipscani*, voiam să o iau pe jos de la *Izvor*, era așa frumos afară, nu mă puteam abţine, voiam să mai văd odată liceul *Lazăr*, care acum îmi este atât de drag, doar pentru că acolo am văzut-o prima dată pe ea. Am traversat parcul *Izvor*, atât de plin, sute de adolescenţi care respirau vară și iubire umpleau aleile parcului, se ţineau de mână, zâmbeau, se sărutau și eu îi invidiam.

Mi-aş fi dorit ca ea să fie acum lângă mine, să ne ţinem de mână, să ne așezăm la umbra copacului nostru şi timpul să se oprească în loc, la ora lapte seara, să fie exact vremea care era, totul era perfect, numai ea lipsea. Eram melancolic, priveam parcul vesel, dar eu eram trist, deşi totul era perfect, absenţa ei mă făcea să mă simt trist, îmi lipsea aşa mult, aveam nevoie de ea, ea era fericirea mea, aveam nevoie de zâmbetul ei, de ochii ei, de ea.

Dar ea nu era lângă mine trebuia să mă obişnuiesc cumva cu gândul că nu o voi mai vedea, trebuia să mă obişnuiesc cu căutarea unei alte fete, unei alte fete care să fie fericirea mea, dar cum aş fi putut? Comparaţiile m-ar fi distrus, orice fată vedeam o comparam cu ea, ea era perfecţiunea, restul încercau să se apropie dar nu reușeau.

Am ajuns, din nou, în locul de unde am văzut-o prima dată, vis-à-vis de intrarea în liceu, în locul acela am privit-o prima oară în tăcere, și apoi, cum am făcut şi în ziua aceea, am traversat strada, atunci ea stătea acolo, am reușit să o privesc în ochi, acum probabil era

departe, departe de mine. Mă vedeam din nou blocat în acel loc, visând la acea zi, la chipul ei, dar de data asta m-am trezit repede, aş fi pierdut prea mult timp, nu avea sens, trebuia să mă vindec cumva de ea, trebuia să găsesc o cale, nu mă puteam lupta cu amintirile, nu aş fi reuşit decât să îmi provoc şi mai multe dureri. În lupta cu amintirile niciodată nu poţi să ieşi câştigător.

Am luat-o, în sus, pe Bulevardul Regina Elizabeta după, am intrat pe o străduţă, mă lăsam înviorat de mirosul dulce al *Lipscani*lor, mă lăsam înveselit de feţele trecătorilor, toţi adolescenţi veseli, și apoi, în mai puţin de cinci minute, ajunsesem în faţă la *Suburbia*. M-am uitat la ceas, era șapte şi jumătate, cât de repede trecuse timpul, în jumătate de oră avea să înceapă concertul vieţii mele.

Urcând scările mirosul de lemn ud m-a năucit, ca de fiecare dată când ajung în *Suburbia*, sus, la masă, o masă ce se afla aproape de scenă, mă aşteptau Eirene, Ruxi şi Flair. Clubul era plin de lume, toţi veseli şi entuziasmaţi, concertul trebuia să înceapă şi asta mă făcea vesel, credeam că doar trupa *PCC* este motivul pentru care sunt vesel, dar nu era așa.

Am ajuns la masă, toate trei fetele zâmbeau, erau vesele, aveau ochii sclipitori şi zâmbetele lor erau atât de calde.

— Nu am întârziat, nu?

— Nu Alec, nu îţi fă griji, am venit noi mai devreme. Îmi spuse Flair.

— Se putea să nu vii tu cu tricoul tău cu *Pistol cu capse*?

— Nu se putea Rucs, în seara asta trebuie să port acest tricou.

— Ziceai că vine şi Cristiana, nu? mă întrebă Eirene zâmbind.

— Da, mi-a promis că vine. Sper să se țină de cuvânt.

— Bogdan întârzie, a zis că ajunge până începe concertul. Spuse Flair, după ce şi-a consultat telefonul.

— E atât de tipic lui.

— Miranda şi Crisitiana vin împreună.

— Să fii sigură! Nu se poate altcumva. I-am răspuns vesel lui Eirene.

M-am aşezat la masă, nu înainte de a le lua pe toate în braţe, fericirea mă îmbăta, şi parcă, acolo, în *Suburbia*, fericirea plutea în aer, chiar aşa şi era, deşi eu nu mi-am dat seama atunci.

Până în ora opt au venit toţi, eram toţi veseli, ne-am aşezat, cu cinci minute înainte de începerea concertului, în primul rând

aşteptând ca muzica să ne umple sufletele.

Concertul a început şi totul era perfect, ştiam fiecare vers al fiecărei melodii, adoram această trupă, mă simţeam atât de bine, atât de vesel, cântam şi săream fără nicio grijă. Până când a început melodia *Simplu și ușor*, atunci am văzut-o pe ea, am rămas încremenit, și odată cu mine, și timpul. Totul se oprise în loc, în jurul meu, nu mai auzeam nici melodia, nu mai puteam fi atent la nimic, eram bulversat, îi vedeam chipul din nou şi chiar la concertul trupei mele preferate. Era ea, părul ei roşcat radia chiar şi în întunericul clubului, iar ochii ei albaştri erau neschimbaţi, o vedeam atât de clar, era cu prietena cu care se întâlnise în urmă cu opt zile la *Lazăr*. Brusc, ochii noştri s-au întâlnit, ne priveam în ochi, fără să spunem nimic, nu mai auzeam melodia, nimic nu mai exista în jurul meu decât ea şi ea mă privea pe mine, părea la fel de şocată cum eram şi eu, mi-am dat seama că mă recunoaşte.

Ca şi mine, avea un tricou alb pe care scria *Pistol cu capse*, avea pantaloni roșii din ziua aceea și părul îi cădea pe spate ca o cascadă de fericire ce cade pe umerii unei zeiţe, nu ştiu cât m-am uitat în ochii ei, pentru mine a părut o infinitate. Cred că în acele momente radiam de fericire, cred că sufletul meu era pe culmea celui mai înalt vis şi eu aveam să transform acel vis în realitate.

Dar acest vis s-a sfărâmat când Eirene m-a tras înapoi în faţa scenei, cu toate săriturile ajunsesem cu câţiva paşi mai în spate şi de acolo am putut să o văd atât de bine.

— Unde ai fost?

— Am văzut-o!

— Pe cine?

— Pe ea!

— E aici?

— Da. Am privit-o în ochi. Și ea m-a privit pe mine.

Zgomotul era prea mare în jur ca să îi pot descrie lui Eirene fericirea mea imensă, însă o văzusem, era acolo, destinul mi-a arătat-o, mi-a dat șansa să îi vorbesc. Am tânjit atâta după această șansă de a mă apropia de ea, cumva, măcar să îi aflu numele, să o pot vedea de aproape, să îi captez imaginea în mine şi să nu o mai uit niciodată. Îmi doream numai să nu se termine concertul mai repede, să mă pot duce lângă ea, să îi vorbesc, deşi simţeam că ceva mă opreşte, că picioarele mi se înmoaie şi că vocea îmi piere, tot aş fi reuşit să mă apropii de ea.

Cu fiecare melodie cântată eu mă apropiam mai mult de locul unde era ea, îi furam priviri, ne jucam amândoi cu privirile, mă privea, fără să îşi dea seama că ştiu, o priveam şi eu fără să zic nimic, o priveam doar ca să îmi umplu sufletul de ea, iar uneori privirile noastre se întâlneau, zâmbeam amândoi, stăteam câteva clipe rătăciţi prin sufletul celuilalt iar apoi această legătură se rupea, întorceam privirea către scenă.

Timpul s-a scurs atât de greu, parcă fiecare melodie cântată ţinea câte o oră, nu mai puteam rezista, trebuia să mă duc cât mai repede să îi vorbesc, cât am aşteptat acest concert, şi acum ştiu de ce, pentru şansa de a o vedea din nou, pentru şansa de a-i vorbi. Credeam că aştept acest concert pentru că pur şi simplu sunt fan *Pistol cu capse*, dar nu era aşa, destinul avea alt plan cu mine, trebuia să mă întâlnesc cu ea şi poate să îi vorbesc, să ne îndrăgostim. Speram că asta îmi rezerva destinul pentru acea noapte, şi aşa a şi fost. După câţiva ani, în mintea mea, şi o oră în realitate, concertul s-a terminat, nu am mai putut fi atent, nu mai înţelegeam nimic, tot ce ştiam era că o pot privi, și asta și făceam, nu mă puteam sătura de chipul ei.

Odată ce s-a terminat concertul însă, picioarele mi s-au înmuiat, nu puteam să mă duc la ea, îmi era teamă, cine ştie cum mă percepe, doar m-am uitat la ea îndelung şi în tăcere, poate mă crede nebun, îmi e teamă să mă duc să o cunosc.

Dar destinul nu a fost de acord ca lucrurile să fie aşa şi a decis să aranjeze totul după placul lui. M-am dus la bar să îmi iau un ceai de lămâie, în clipa aceea lângă mine, a venit ea. Am întors capul şi ochii noştri s-au mai întâlnit odată, sufletul meu zbura, eram în paradis, era atât de aproape, îi simţeam răsuflarea ce îmi încălzea sufletul, soarele meu era lângă mine, atât de aproape. Pluteam undeva în cele mai înalte vise ale sufletului, eram atât de fericit, privirea ei îmi vindeca rănile adânci provocate de dor, lângă ea totul părea nimic şi infinitul era doar o secundă.

Nu am încercat să zic nimic, nu aş fi reuşit, eram mut, deşi cuvintele curgeau în capul meu şi valuri de idei îmi izbeau sufletul, nu am reușit să zic nimic, din fericire trecuseră doar câteva secunde şi ea, după acest zâmbet, mi-a spus:

— Eşti fan *PCC*?

— Da, mare fan. Se pare că şi tu.

— Da, şi eu sunt.

După un moment de ezitare, m-a întrebat, până la urmă:

— Tu ai fost cel care m-a privit în tăcere acum o săptămână la *Lazăr*?

— Da, am fost, pur şi simplu, blocat cu privirea pe tine atunci.

— Ce drăguţ din partea ta. Şi eu m-am uitat în ochii tăi.

— Da?

— Da, am întors capul când am plecat, nu ştiu dacă ai mai văzut.

— Nu, nu am văzut. Hai să ne luăm ceaiurile şi să mergem la o masă. Vrei?

— Haide!

Ne-am aşezat amândoi la masă, eram atât de bulversat, ne întâlnisem, puteam să îi vorbesc, ce putere are destinul.

— Deci ce făceai, atunci, la *Lazăr*?

— Aşteptam o prietenă. Dar tu?

— Trebuia să mă duc în *Cişimgiu* şi aveam chef de plimbare.

— Şi atunci, m-ai văzut.

— Da, îmi păreai cunoscută.

— Şi tu mie. Ce ciudat.

— Da. Sau nu.

— Cum aşa?

— Poate, destinul.

— Crezi?

— E posibil. Tu nu crezi în destin?

— Ba da.

— E ciudat, sincer.

— De ce?

— Zici că şi tu te-ai uitat în ochii mei…

— Da, te-ai oprit brusc şi mi-am dat seama că mă priveşti.

— Chiar te priveam. Încercam să îmi dau seama cine eşti.

— Nu mă cunoşteai, nu?

— Nu, nici acum nu te cunosc.

— O să ai timp.

— Dacă o să mă laşi să te cunosc.

— Te voi lăsa. Tu, mă vei lăsa pe mine?

— Dacă asta vrei.

— Destinul a vrut înaintea mea, atunci când m-ai privit, la *Lazăr*.

— Crezi că destinul vrea?

— Sunt sigură, acum.

— Pentru că ne-am întâlnit?

— Da, chiar mă întrebam cine eşti.
— Păi, nici acum nu ai aflat.
— Da, dar o să aflu.
— Crezi că o să poţi să mă cunoşti?
— Sunt sigură. Pentru că şi tu vrei să mă cunoşti.
— Da, ai dreptate.
— Din păcate, nu o mai pot lăsa mult pe Ioana singură…
— Prietena ta?
— Da. Am venit, doar, cu ea.
— Haideţi cu noi la masă.
— Nu putem, ea e mai altfel decât mine. Dar nu contează.
— De ce?
— Pentru că mai întâi trebuie să mă cunoşti pe mine.
— Ea nici nu mă interesează.
— Aşa şi trebuie.
— Atunci, ce ai de gând să faci?
— Ne vedem poimâine, mâine nu pot.
— Bine. Aşa să fie.
— Unde ne-am văzut prima oară.
— La cât?
— Pe la şase.
— Nu vrei să spui prea multe despre tine acum.
— Nu, trebuie să aştepţi. Şi eu trebuie să aştept.
— Bine, atunci. Ne vedem poimâine.

Şi atunci, când am văzut-o plecând de la masă, timpul s-a oprit din nou, o văzusem, îi vorbisem, i-am auzit glasul ce mă mângâia adânc, pe fiecare rană a sufletului, i-am simţit parfumul dulce şi, mai mult de atât, am stabilit acum o întâlnire, nu am mai lăsat întâlnirea la voia destinului. Eram atât de fericit, îmi spuse că şi ea se uitase în ochii mei, undeva înăuntrul nostru, legătura s-a format încă de când ochii noştri albaştri s-au întâlnit sub mângâierea soarelui blând. Visele mele se împlineau, fericirea mea se întorcea, rănile dispăreau mângâiate de glasul ei şi de promisiunea întâlnirii ce urma. De data aceasta zâmbetul ei, atât de necesar mie, mi-a promis că se va întoarce să mă mângâie şi că va continua să fie mesagerul fericirii mele, buzele ei mi-au promis că le voi simţi lângă ale mele, şi ochii ei albaştri vor străluci odată cu ai mei, iar fericirea noastră va fi perfectă.

Am rămas, din nou, blocat, ca şi atunci când am văzut-o prima

oară însă, de data aceasta, visele mele se împlineau, aveam promisiunea că se vor împlini deşi încă nu-i aflasem numele, detaliu prea minor în discuţia noastră, ştiam că o voi cunoaşte şi ştiam că în acea seară mi-am privit fericirea în ochi, i-am auzit glasul şi ea mi-a promis că se va întoarce la mine.

Fericirea mea era persoana ei, personificarea fericirii mele, aleasa destinului şi a dragostei, ea era, iar acum nu mai rămânea decât o fată pe care, să îmi fie teamă, că nu o mai vedea niciodată.

După câteva minute m-am ridicat de la masa rămasă goală fără ea, uitasem complet de Cristiana şi ea venise pentru că eu o rugasem, şi totuşi, eram mult prea concentrat pe fericirea mea ca să pot să îmi amintesc ceva, visam în acele momente, nu puteam fi raţional. Eram pe culmile celui mai frumos vis, nu puteam să mă gândesc la altceva.

M-am grăbit spre masa unde mă aşteptau toţi prietenii, dar toţi zâmbeau şi toţi aveau ceva schimbat.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat eu mirat.

— M-am îndrăgostit. Mi-a răspuns Eirene.

— De vară?

— Nu, Alec! De el, îmi răspunse Eirene, arătând cu mâna spre Ştefan.

Îl ştiam destul de bine pe Ştefan, noi toţi îl ştiam bine, inclusiv Eirene, dar până atunci ea nu prea îl suporta, îl credea arogant şi pur şi simplu neinteresant, însă în acea seară ceva i-a schimbat părerea.

Din cauza aglomeraţiei, Eirene a fost practic aruncată în el, iar atunci destinul a luat de mână iubirea şi magia a transformat totul în perfecţiune a fost nevoie doar ca ea să îl privească în ochi şi atunci când ei doi s-au ciocnit totul s-a schimbat.

Ştefan este destul de înalt dar slab, are ochii verzi şi părul lung, cântă mult la chiatară, este pasiunea lui cea mai mare, este mereu vesel, însă Eirene până atunci nu reuşise decât să îi vadă latura negativă, dar acea mişcare avea să schimbe totul, destinul a decis ca Eirene să îi vadă, în seara aceea, toate părţile bune, doar părţile bune şi totul s-a schimbat.

Destinul nu a mai ţinut cont atunci de ceea ce voia Eirene, a luat propriile decizii, iar ea a devenit, ca şi mine şi Cristiana, un pion al destinului. Acum înţelegea pe deplin ceea ce simţisem eu cu opt zile în urmă, rămăsese şi ea bulversată de ceea ce destinul îi rezervase, pentru ea destinul avea un alt ales, ce înainte părea atât de imperfect,

iar acum devenise fericirea ei, în trup uman.

Vara ne alinia pe toţi în faţa iubirii şi pentru noi toţi, să simţim aşa ceva, era ceva nou, nu iubisem, treceam toţi indiferenţi prin relaţii, în urma noastră lăsam suferinţa şi, deşi ştiam că nu este bine, nu aveam ce să facem. Ne vedeam incapabili să iubim şi totuşi vara ne-a dovedit că nu este chiar aşa, ne-a arătat iubirea, fără să vrem am început să iubim, am aflat ce este iubirea, acum timpurile trecute rămân trecute şi ce contează sunt prezentul şi viitorul pe care le vedeam alături de iubirile noastre perfecte, descoperite într-o seară caldă de vară.

— Nu mă aşteptam tocmai ca el să fie sortitul, Eirene.

— Mie îmi spui? Crezi că e după mine?

— Nu.

— Tu te-ai aşteptat să îţi iasă în cale tipa aia, de care te-ai îndrăgostit?

— Nu. Și nici nu mă aşteptam să o văd şi aici.

— Ce aţi făcut la masa aia?

— Nimic. Am vorbit.

— Cum o cheamă?

— Habar, nu am.

— Cum aşa?

— Nu mi-a spus.

— Păi și, atunci?

— Ne vedem miercuri.

— Unde?

— La *Lazăr*. Dar, unde sunt ceilalţi, Eirene?

— Ruxi a dispărut, Bogdan a plecat și Cristiana e acolo. Îmi răspunse Miranda, înaintea lui Eirene, arătând către Cristiana care se săruta cu un băiat, cam cât ea de înalt, șaten şi a cărui faţă nu puteam să o văd.

— Ce face?

— Se săruta cu un tip. Îmi răspunse Flair.

— Asta văd şi eu. Dar, cine e?

— Este cel mai bun prieten al lui Andrei, îl cheamă Mihai.

— Păi, şi cum s-a întâmplat aşa ceva?

Miranda mi-a povestit totul, Cristiana îl văzuse pe Andrei sărutându-se cu o altă colegă şi, la câteva minute, a aflat că Mihai o place de când a văzut-o cu Andrei, însă nu a îndrăznit să zică nimic

pentru a nu pierde prietenia lui Andrei. Mihai i-a mărturisit, după concert, că s-a îndrăgostit de ea, cei doi au început să discute la altă masă, așa cum am făcut și eu, iar după un timp, au început să se sărute. Crisitiana, se pare, avea nevoie de ajutor ca să treacă peste.

În seara aceea vara, destinul şi dragostea şi-au mai arătat odată puterea, revărsând asupra noastră praful iubirii, eu mi-am găsit fericirea îmbrăcată într-un tricou cu *Pistol cu capse*, cântând printre zeci de persoane, destinul a împins-o pe Eirene spre Ştefan şi, de acolo, pulberea de inimi a căzut peste ei, iar rănile Cristianei au fost tratate de cel mai bun medicament, iubirea.

Vara ne-a arătat, încă odată, că noi trăim cele mai intense clipe şi că, în aceste momente, noi suntem vara, noi suntem actorii principali din marele serial al verii şi dragostea şi destinul sunt regizorii şi scenaristii, care decid să ne aducă faţă în faţă cu fericirea şi cu marile iubiri în momente neaşteptate ce, ulterior, devin incredibile, momente pe care nimeni nu le va uita niciodată.

Atunci mi-am dat seama că vara începea cu adevărat şi, pentru noi, avea alte planuri decât cele la care m-am aşteptat, vara voia să ne aducă fericirea şi, cu ajutorul destinului, reuşea. Noi însă, trebuia să luptăm pentru ea şi asta aveam de gând să facem. Şi, în acea seară vara ne-a şoptit, la ureche, că va fi tare lungă…

Şase

E lângă mine, ne sărutăm, mă ia în braţe, ne plimbăm prin *Izvor*, dar brusc, totul se termină. M-am trezit, a fost un vis! Şi încă ce vis! Oare și concertul *Pistol cu capse* a fost un vis? Oare ceea ce am vorbit noi a fost doar un vis? Totul a fost doar un vis?

Eram mut de teamă, în camera mea lumina se scurgea pe fiecare perete, iar aerul dimineţii calde îmi mângâia faţa dansând cu pielea mea. Am sărit din pat, m-am uitat peste tot şi am văzut tricoul meu, cu *Pistol cu capse*, mă uit repede la el iar, apoi, încep să sar şi să cânt.

Nu visasem, pe el a rămas o pată de ceai, îmi amintesc acum, cineva din mulţime a vărsat ceai pe mine, deci nu am visat, înseamnă că totul a fost real, chiar am vorbit cu ea și deși conștientizasem asta, de mult, încă nu eram sigur, era totuși prea frumos. Nu pot să cred, că totul a fost adevărat, ce seară am avut. A fost mult prea mult, încă nu îmi vine să cred, ce întâlnire am avut, cum mi-a apărut, din nou, în faţă când încercam să o uit, cum s-a întors să îmi stăpânească gândurile şi să îmi schimbe viaţa. Cum ochii ei albaştri au făcut sentimentele să îmi

inunde sufletul. Eram beat de parfumul ei, atingerea ei era atât de voluptuoasă şi pielea ei albă mă ardea la atingere.

Şi totuşi, cu ce era ea specială, cu ce mă atrăgea, cu ce mă fermecase? Nu înţelegeam, în momentele în care raţiunea îşi făcea loc în amalgamul sentimentelor, realizam că este la fel ca orice fată şi totuşi ceva mă atrăgea la ea, ceva mă fermeca, mă înnebunea. Mi-o doream, enorm, îi doream privirea, voiam să o privesc ţinând-o de mână până la infinit, sfidând timpul şi totuşi nu mi-ar fi fost suficient, nu înţelegeam cum de ea m-a înnebunit şi nu înţelegeam dacă ceea ce simt, ceea ce mă arde, este chiar iubire.

Părea imposibil, îi vorbisem o singură dată, dar în acele clipe timpul se oprise, cele câteva minute se transformaseră în ani, timpul se împletea cu dragostea, totul se oprea în loc. Mă rătăcisem complet, nu ştiam ce se întâmplă cu mine, de ce tocmai ea mă năucise, de ce tocmai atunci şi multe alte întrebări fără răspuns ce mă secau de energie şi totuşi nu găseam un răspuns.

Eram atât de confuz, înotam în gânduri ce se transformau în scrum când închideam ochii şi îi zăream chipul luminos, eram pierdut, pierdut prin mine, rătăceam prin propriul suflet, şi eram atât de singur, singur pe drumul către sentimentele mele, căutam în mine răspuns la sute de întrebări, căutam cheia sufletului ei, voiam să îi descopăr frumuseţea sufletului, voiam să îi respir sentimentele, voiam să o îmbăt de mine.

Îmi doream să îi apar în acel gând, să o fac vulnerabilă sentimentelor ei, voiam să îi intru în suflet şi să o fac să se îndrăgostească, dar cum puteam face asta? Nici pe mine nu mă puteam desluşi, eram mult prea pierdut pe aleile înguste ale sufletului meu, mergeam singur făcând versuri fără rost, pierzând sentimente pe drum, încercând să ajung la sufletul meu, să aflu ce se întâmplă cu mine.

Acele răspunsuri, însă, erau mult prea departe de mine şi ea era peste tot, în fiecare rază de soare ce îmi încălzea chipul, în fiecare nor de pe cer, în fiecare fir de iarbă din parc şi, mai ales, în sufletul şi în mintea mea, nu aveam cum să o scot de acolo, era atât de puternică, îmi controla sufletul.

Au trecut doar câteva ore de când i-am vorbit prima oară şi încă sunt uimit, timpul a trecut aşa repede, parcă totul a fost un vis, dar nu a fost, se pare că acum mi-a zâmbit realitatea.

Eram atât de aproape de ziua care, credeam, că va rezolva totul, eram despărţit doar de câteva ore, eram speriat, nu ştiam ce urma să se întâmple, îmi era teamă de eşec, îmi era teamă să o văd plecând şi să ştiu că n-o s-o mai văd niciodată. Nu voiam să o pierd, aveam atâta nevoie de ea, de zâmbetul ei.

Mai era o zi, doar o zi, dar şi ziua aceasta trebuia umplută cu ceva, pierdusem din nou minute, minute ce trecuseră fără sens, se scurseseră în infinitatea sentimentelor mele şi dispăruseră fără urmă, nici timpul nu mai era la fel. Nu mă mai afecta, parcă învinsesem timpul, alerga la fel de repede, dar nu îmi păsa, pentru că atunci când ea era lângă mine, se oprea să ne admire sentimentele dansând în sufletele noastre reci, ce aveau atâta nevoie de încălzire reciprocă.

Lăsasem geamul deschis, aerul rece al dimineţii mă gâdila mereu, dar acum era trecut de unsprezece, aşa că soarele ardea din ce în ce mai tare. În camera mea nimic nu mai era la locul lui, totul era dezordonat şi tot ce mi-a sărit în ochi a fost tricoul cu *Pistol cu capse*, tricou asemănător cu cel pe care îl avea ea şi tricoul care m-a convins că visul e acum realitatea pe care o trăiesc. Îl studiam atent, încercam să găsesc parfumul ei rătăcit pe el, dar urma ei de parfum se pierduse de mult, când m-am întors acasă, în aerul rece al nopţii, în aerul ce mi-a mângâiat buzele cum nu a mai făcut-o niciodată şi, la fiecare mângâiere, îi simţeam mâinile atât de fine.

Voiam să ies afară, să mă plimb, să fac versuri, să cânt, aceste lucruri de care m-am rupt aşa de brusc din ziua când am văzut-o, strălucind în amalgamul clipelor de vară, acum le regăsisem, undeva în adâncul sufletului meu, acolo unde s-au ascuns de atâtea sentimente, îmi era dor de euforia tinereţii, îmi lipsise atât de mult acest sentiment în zilele în care o căutam pe ea în mine, în zilele când nu mă mai puteam găsi în mine, trebuia să mă caut în ea, în sufletul ei, probabil, m-aş fi găsit, rătăcind.

Eram atât de captivat de activitatea de afară. Mulţi copii ce se jucau, erau atât de mici, atât de lipsiţi de probleme. Ce ştiau ei despre ce înseamnă să fii îndrăgostit? Ei trăiesc înconjuraţi de fericire, de linişte, de jucării, trăiesc într-o lume atât de perfectă, cu probleme atât de minore, dintre care cea mai mare ar fi câteva julituri de la joacă. Maturizarea este atât de puternică, atât de crudă uneori, dar nu poate fi oprită, este o parte a timpului, a vieţii şi aduce cu ea cele mai frumoase clipe ale vieţii, aduce prima iubire, momentul primului sărut

în care fericirea îţi curge prin vene, momentul în care eşti stăpânul lumii, eşti stăpânul tău. Atât de echilibrată este viaţa, niciodată nu dă mai mult, niciodată nu ia mai mult, echilibrează sentimentele, completează momentele şi naşte şi îneacă visele, te face să te pierzi, să te cauţi, şi, în final, te găseşti, şi atunci soarele vieţii tale îţi străluceşte în faţă, şi visele se îndeplinesc cu fiecare sărut

Eram pierdut printre razele soarelui, pierdut printre copiii ce se jucau nestingheriţi, până când, brusc, trezit ca dintr-un vis, mi-am amintit.

Uitasem complet de fiecare lucru petrecut aseară, parcă totul fusese un vis, dar mi-am amintit brusc de ceea ce păţise Eirene şi de ceea ce păţise Christiana. Eu, prins între vise, am uitat complet de cei cu care am venit la concert, eram mult prea preocupat de ea, de ochii ei. Cât de surprins am fost când am aflat tot ceea ce se întâmplase în clipele când pentru mine timpul se oprise în loc. Pentru noi trei, acea seară a fost complet magică, ceea ce s-a întâmplat a fost aşa neaşteptat am rămas, toţi, fără cuvinte. Cine ar fi crezut că Eirene se va îndrăgosti de o persoană ce până acum două zile o lăsa rece? Sau, cine ar fi crezut că Andrei va dispărea din viaţa Christianei chiar în acea seară? Şters chiar de cel mai bun prieten al lui. Dar mai ales, cine ar fi crezut că ea, va fi acolo?

Destinul ne zâmbise din nou, ne pusese din nou sentimentele la încercare, vara şi-a revărsat părul ei blond peste noi, arătându-şi puterea şi dragostea. Acum cred că toţi eram convinşi că vara aceasta va fi specială, mai specială decât am fi crezut vreodată.

Arşiţa agonizantă a verii era, de fapt, flacăra rezultată din contopirea focului din sufletele noastre, ce flacără imensă. Ce căldură se află în sufletul fiecăruia. În fiecare arde un soare al sentimentelor, în interiorul fiecăruia este lumina ce ghidează sufletul şi mintea pe drumurile vieţii, uneori, atât de necunoscute. M-am trezit repede din aceste gânduri, când telefeonul a sunat.

— Îţi vine să crezi tot ce s-a întâmplat aseară? Eu, să mă îndrăgostesc de el? De el? Se părea că Eirene se trezise şi ea. Ca şi mine, încă era marcată de seara trecută.

Nu înţeleg cum s-au întâmplat toate astea, parcă e prea mult, o singură seară, şi totuşi, s-au schimbat atâtea. Şi nu ştiam că este doar începutul.

Şapte

Cum trec toate pe lângă mine și eu nu îmi dau seama. Cum destinul le aranjează pe toate, iar eu devin spectator la propria mea piesă de teatru. O singură zi a schimbat atât de multe, câteva secunde m-au schimbat atât de mult, și o singură persoană a fost capabilă să mă facă să mă pierd.

Eram pierdut printre propriile sentimente, năucit de propriile fapte, și nesigur. Atât de nesigur. Atunci, trecuseră doar câteva zile de la momentul care mă schimbase așa tare, dar în piesa de teatru a vieţii, trecuseră doar câteva secunde. Ea este cea care m-a făcut personaj secundar în propria mea piesă, cea care a schimbat totul. Şi totuși, de unde aveam să ştiu ceea ce se va întâmpla cu noi? Era dragostea aceasta nebună chiar dragoste? Eram dus de valul iubirii adolescentine, atât de năucit încât luciditatea simţurilor era departe, prea departe. Nu puteam să mă gândesc la faptul că această iubire se va risipi ca parfumul unui trandafir ce se duce de la zi la zi și, într-un final, se ofileşte.

M-am trezit, în acea zi speriat, speriat de dragostea ce mă stăpânise atât de tare, speriat de despărţiri, de suferinţă, de orice. În acea zi aveam să o văd, în același loc, dar de data aceasta, destinul nu mai era cel care aranjase acea întâlnire, ci chiar noi.

După două întâlniri întâmplătoare la care, fără să ne dăm seama, ne-am apropiat, fără ca noi să ne dăm seama, această apropiere era un secret, pe care noi trebuia să îl elucidăm, într-un final.

Era paisprezece Iulie, o zi care începuse ca și celelalte zile marcate de chipul ei. Afară era soare, și atât de cald, parcă întreg soarele simţea voluptatea noastră, și inimile noastre se contopiseră într-un soare, și totuși căldura aceea nu putea întrece căldura sufletului meu.

Ca și acum două zile, m-am trezit zâmbind, eram fericit, mai fericit ca în celelalte zile. Poate că ea era motivul, poate doar vara ce îmi mângâia sufletul cu razele ce păreau nişte fire de păr blonde căzute din părul verii. Şi totuși, cum avea să fie? Oare va veni? Atâtea întrebări stupide și totuși atât de complexe mă preocupau, iar în această avalanșă de întrebări, am pierdut bucuria sentimentelor.

Am realizat atunci că din aceea zi nu mai eram eu. Voiam mai mult decât vara putea să îmi dea, voiam ceva ce numai eu puteam obţine. Razele soarelui și umbra copacilor din *Izvor* nu mai erau de ajuns acum. Voiam mai mult, voiam să îmi contopesc sufletul cu al ei, o

voiam lângă mine.

Zilele de vară îmi ofereau fericire, inspiraţie, energie şi, totuşi, acum aceste lucruri nu mai erau de ajuns, aveam nevoie de ea. Sau cel puţin aşa credeam, eram unul dintre miile de adolescenţi pierduţi între sentimente şi gânduri. Eram doar unul dintre cei mulţi, eram doar unul. Uram cel mai mult monotonia, uniformitatea, nu suportam să fiu doar unul dintre cei mulţi, nu suportam să fiu repartizat într-o categorie, eu eram eu şi îmi era suficient.

Nu puteam să scap de toate gândurile ce mă bântuiau şi toate, simţind parcă slăbiciunea sufletului meu, mă stresau, mă speriau, mă chinuiau. Rămâneam cuprins de sute de griji, cele mai multe lipsite de vreun sens, lipsite de logică, dar mă speriau, eu voiam perfecţiunea, voiam să o am, să o am pentru totdeauna. Era imposibil să se întâmple aşa ceva, realizam că este doar o dragoste adolescentină, ce nu va ţine o viaţă, dar cui îi păsa de logică în acele momente? Când sentimentele îţi inundă corpul, luciditatea se pierde şi revine prea târziu, revine în momentul în care deja suferi.

Erau atâtea lucruri care mă speriau, chiar și suferinţa, deși știam prea bine că fără suferinţă, fără mister, iubirea este un simplu sentiment, atât de comun, atât de fraged. Am realizat atunci că nu mă pot bucura de ceea ce primisem, voiam doar să îi vorbesc acum câteva zile, am avut ocazia și urma să o am și în acea zi și, totuși, nu mă puteam bucura de acest lucru care fusese ţelul meu. Omul ţinteşte mereu prea sus, prea departe, nu învaţă să se bucure atunci când viaţa îi îndeplinește dorinţele, și astfel nefericirea persistă, devine atât de acută, atât de dureroasă. Cum avea să fie atunci când chiar va fi a mea? Oare voi fi eu cel care va călca totul în picioare? Plecând spre ceva mai înalt, călcând pe sentimente, amintiri.

Prea multe întrebări, prea multe gânduri ce mă năuceau, am hotărât atunci să îmi iau *mp3*-ul și să ies să mă plimb, indiferent cât de cald era afară. Scăldam gândurile în muzică, practic, cu acele versuri și cu acele acorduri îmi curăţam gândurile, îmi recăpătam optimismul pierdut undeva în mine, nici eu nu mai știu când. Amalgamul gândurilor mele se omogeniza amestecându-se cu melodii de la *E.M.I.L.*, *Pistol cu capse* sau *Green day*. Priveam străzile, în gol parcă, eram prea prins de un univers propriu, trupul meu mă ducea unde voia, cu spiritul eram într-un alt univers, nici căldura nu o simţeam. Străzile goale, ce ardeau pulberea fierbinte a soarelui, îmi zâmbeau parcă,

eram atât de captivat, nici nu mai ştiam pe unde merg, pe ce străzi o iau sau orice detaliu mult prea neimportant atunci

Brusc, am căzut din universul meu, telefonul meu vibra. Pierdusem deja cam cinci apeluri, cum de nu am simţit oare vibraţia telefonului? Eirene mă sunase de patru ori şi Miranda o dată. Cum oare am pierdut atâtea apeluri în zece minute, de când rătăceam pe străzi? Răspunsul era simplu, nu rătăceam de zece minute, ci de o oră. Era ora două, mă trezisem de patru ore şi nu mâncasem nimic. Nu am făcut altceva decât să rătăcesc printre gânduri, să ascult muzică şi să citesc puţin.

M-am pierdut în viaţa mea. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, de ce mă simt aşa, de ce fericirea la care tânjeam atât nu vine. Mă aşteptam ca această zi să fie cea mai frumoasă, aveam să o cunosc pe ea. Şi, totuşi, ceva se întâmpla, nu puteam să îmi dau seama ce.

Am fugit către casă, lăsând în urma mea speranţe ale unei iubiri. Voiam să fug, să fug de ea, de amintiri de mine. Şi, totuşi, nu cunoscusem ceea ce era ea în interior, îi văzusem ochii, îi admirasem părul, îi simţisem pielea. Oare cine era ea? Ce avea în suflet? Ce suflet ascundea în trupul ei?

Oare ar fi regretat dacă nu mă duceam? Oare această legătura împletită în tăcere de destin este suficientă? Atâtea întrebări, fără răspuns. Atâtea griji, fără rost. Iar eu mă vedeam pierdut între probleme nefondate încercând să fug dar neavând cum.

Fugeam spre casă, cu căştile căzute din urechi, urmărit parcă de pericole, fugind ca în filmele de acţiune din calea bombei ce stătea să explodeze. Fugeam în zadar însă, bomba explodase, şi această explozie umpluse sufletul meu de sentimente şi griji. Nu aveam cum să opresc această explozie pentru că, chiar eu o cauzasem, îi ştiam riscul, dar atunci aş fi făcut orice.

Am intrat grăbit în casă, eram singur, se pare că toată lumea plecase devreme la cumpărături. Biletul de pe masă mi-a adeverit bănuiala. Poate că dacă erau mama şi bunica atunci acasă ziua ar fi fost diferită.

Aveam faţa roşie şi gâfâiam când am intrat în camera mea, atât de curată, contrastând cu dezordinea din mintea mea, am găsit cartea unde o lăsasem, lângă pat, aveam clar nevoie de o lume, o lume a iubirii. O lume unde iubirea se atinge uşor. Chiar asta am şi făcut, m-am rătăcit în universul cuvintelor, ce uneori descriu atât de bine

ceea ce pare imposibil, și anume sentimentele. Am rătăcit în acel univers unde eu nu mai eram eu, eram cel din carte. Cu toate că eu mă contopeam cu personajul, ea rămânea aceeași, indiferent de trăsăturile personajului, eu tot pe ea o vedeam.

Am căzut însă din universul acela înapoi în patul meu când soneria a sunat. Mama şi bunica se întorseseră de la cumpărături, încărcate de atâtea bagaje. Mi-am amintit de ea, și m-am uitat la ceas, era ora cinci. Trecuseră trei ore în care eu am fost complet pierdut.

Fără să spun mai mult decât un *Vin mai târziu*. *Vă sun eu*, m-am îmbrăcat în grabă și am fugit către staţia de autobuz, într-o oră trebuia să fiu la *Lazăr*. Aveam tot timpul din lume să ajung, dar totuși voiam să ajung mai devreme, simţeam nevoia să stau un pic singur la umbra *Câştig iului*, înainte de toate astea.

Era atât de ciudat cum evoluează lucrurile, totul este atât de incert în viaţa unui om, oricât de multe ştiinţe există niciuna nu defineşte dragostea sau sentimentele oamenilor.

La cinci şi jumătate, eram în faţă la *Lazăr*, însă planurile mele de a rămâne singur au fost stricate de persoana la care mă aşteptam cel mai puţin. După doar cinci minute am văzut-o venind dinspre *Piaţa Victoriei*, cu paşi uşori, plutind parcă pe adierea suavă ce îi mângâia faţa.

Apariţia ei a fost atât de benefică, toate gândurile s-au risipit în căldura verii de când i-am recunoscut picioarele subţiri, de la distanţă. Grijile au zburat şi ele cu fiecare pas ce îl făcea. Fiecare întoarcere a capului ei îmi făcea inima să bată mai tare. Şi momentul în care privirile noastre s-au întâlnit din nou, m-am transformat tot în iubire.

Purta o rochie albă, până undeva sub genunchi, era nemachiată, aşa cum o văzusem şi în precedentele întâlniri, în picioare avea nişte tenişi negri de la *Converse*. Atât de simplă părea și, totuși, pentru mine era clar că soarele străluceşte doar pentru ea în acele momente. Era slabă, abia acum vedeam ce picioare albe şi subţiri are, ochii ei radiau în lumina soarelui ca de obicei. Pentru mine în acele momente ea era perfecţiunea.

Când, în sfârşit, m-a văzut a roșit brusc şi, fără să zică ceva, m-a luat în braţe şi, aşa strânşi în braţe pentru câteva secunde, mi-a spus:

— Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Nici eu nu mă aşteptam…

Apoi înlănţuirea noastră divină s-a rupt, corpurile noastre au

încetat să se mai atingă, şi eu, deşi atât de înfometat de divinitatea îmbrăţişării ei, atât de îmbătat de răsuflarea ei pe gâtul meu şi atât de dornic să îi simt din nou sânii ce îmi atingeau pieptul, nu am fost trist. Sufletele noastre băteau în acelaşi ritm, într-un ritm atât de alert, atât de vesel, respiraţia ei m-a făcut să mă cutremur şi fiorii provacaţi de mâinile ei atât de reci ce mă atingeau pe spate m-au făcut să uit complet. Să uit de universul întunecat pe care îl visam înainte.

— De ce ai venit mai devreme? mă întrebă ea, râzând.

— Voiam să stau un pic singur.

— De ce? Îţi e teamă?

— Deloc. Sunt doar pierdut.

— Unde?

— În mine.

— Cum aşa?

— Nu ştiu. Nu pot să explic.

— Mă laşi să te caut eu? Când a spus asta s-a îmbujorat uşor râzând cu subînţeles.

— Vrei?

— Nu ştiu, încă.

— Vrei să afli?

— Da! Cred că da.

— Dar tu? De ce ai venit mai devreme?

— Păi… şi eu voiam să stau puţin singură.

— Îţi e teamă? Am întrebat-o eu, râzând.

— Chiar deloc. Dar parcă totul e prea rapid.

— Crezi în destin? Am întrebat eu, ridicând capul din pământ.

— Da! răspunse ea, uitându-se fix în ochii mei.

În acel moment am realizat că privirile noastre aveau să se întâlnească de foarte multe ori în acea zi şi, am înţeles, că orice aş avea, ea poate să rezolve, tot. Să rezolve tot prin cele mai banale gesturi. Mă scufundam în sufletul ei privind în albastrul infinit al ochilor ei. În ochii ei se contopeau marea şi cerul, în cea mai frumoasă poezie pe care omul este în stare să o înţeleagă. Nu era o fată, o fiinţă, era iubire pură şi creaţie materializată în fiinţa unui om. Era amestecul perfecţiunii turnat într-o formă umană.

— Ce vrei să facem, acum că ne-am văzut mai devreme?

— Hai în *Izvor*. Răspunse ea.

— Bine atunci. Încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Şi? Nu îţi place suspansul?
— Nu prea…
— Trebuie să te obişnuieşti cu el. Poate par mai ciudată…
— Nu! Nu! E chiar interesant. Am întrerupt-o eu, înainte să poată termina.
— Crezi că destinul e de vină?
— De vină, pentru ce?
— Pentru întâlnirea de la *Lazăr*.
— Păi ce a fost așa special? M-am prefăcut eu neştiutor.
— Nu te preface că nu ştii!
— Ştiu ce a însemnat pentru mine. Dar pentru tine…
— La fel.
— De unde ştii ce am simţit eu atunci?
— Din privirea ta. Îmi spuse ea, privindu-mă în ochi şi zâmbind.

Am rămas înlemnit, nu ştiam cum o cheamă, nu ştiam cine e şi, totuşi, ea privea în interiorul meu şi eu în al ei fără cel mai mic efort. Fără să ne atingem, ne contopeam formând un univers complet, unde ea era cerul şi eu eram marea, eu eram pământul ea era soarele şi în această contopire infinitul îl cuprindeam într-o singură mână, iar un sărut năştea iubirea ce domnea peste universul nostru.

Momentul acela magic nu avea să se termine aşa, sub privirile atente ale verii ce zâmbea prin soare şi ce sufla fericire asupra noastră, am luat-o de mână. Ea nu s-a opus şi apropiindu-se de mine, am renăscut. Am renăscut prin puterea imensă a unui singur sărut ce a înviat în mine un univers al fericirii, pe care nu îl cunoşteam. Sărutul nostru, atât de lung, a marcat începutul universului nostru. Începutul universului a doi necunoscuţi ce îşi pierd sufletele unul în altul. Doi necunoscuţi ce au nevoie unul de celălalt ca să poată să respire şi, cei fără de care, vara ar fi rece, aspră şi mai dură ca iarna.

Cuvintele au fost de prisos după acest lucru, totul se rezuma la sentimentele noastre ce se renăşteau. Puterea imensă a dragostei se trezea în noi. Un sentiment atât de necunoscut nouă, până atunci. Am realizat, în acel moment, că dragostea nu are are vârstă, că dragostea nu are formă şi că dragostea este elementul creativ, de bază, în viaţă.

Dragostea reprezintă axa infinitului pe care omul se poate afla de partea pozitivă sau cea negativă, iar eu şi ea ne aflam atunci în punctul infinit. Sufletele noastre se transformaseră în iubire pură, iar această contopire marca începutul infinitului pentru mine. Prin

această contopire mă simţeam atât de fericit, am reuşit să ating fericirea, în acel moment şi, acest lucru, mi-a marcat viaţa.

Din acel moment totul devenea clar, noi doi ne-am găsit, unul în celălalt, după atâtea căutări, atâtea griji, acum nu mai trebuia să fug. O aveam pe ea şi totul era clar pentru mine, totul era simplu, totul era realizabil şi orice era posibil, cu ea lângă mine.

Am realizat că eu, un adolescent al acestui secol, am descoperit iubirea. Iubirea exact cum este ea, iubirea pură, pasională şi nu iubirea de trup. Poate eram singurul, am refuzat să iubesc condus de hormoni. Deşi la fizic, ea, nu era o zeiţă, faţa ei atât de expresivă compensa. Şi, cu toate acestea, poate nu m-aş fi îndrăgostit şi mai tare de ea, dacă nu s-ar fi dovedit o persoană atât de inteligentă. Am refuzat să fac parte din cei mulţi, din cei mulţi care iubesc trupul, care refuză să vadă prin piele, cei care vor să vadă doar pielea, eu am vrut să văd sufletul. În noua noastră lume, a secolului, dominată de plăceri fizice şi de fizic, în general, eu am ales frumuseţea sufletului. Nu am vrut să fiu la fel, nu am vrut să urmez ceva şi viaţa mi-a arătat că am făcut bine, căci am descoperit splendoarea divină şi am atins fericirea. Am gustat din fericire şi, de atunci, am rămas dependent de ea. Am constat că orice ar fi, trebuie să o caut, şi cel mai scurt drum spre ea, e iubirea.

Când am văzut-o, în acea zi, nu am văzut trupul ei, pornind de la gât în jos, ci i-am observat zâmbetul, părul, faţa și totul a fost clar pentru mine. Nu îmi păsa cum arăta, pentru mine ea era perfectă, așa cum era și speram ca și sufletul ei să fie la fel.

Deşi nu îi văzusem sufletul decât foarte puţin, nu apucasem să o ascult, să îi privesc sufletul prin ochii ei şi, totuşi, nu greşeam. Dragostea noastră, născută din puritatea sufletelor, din lumina ochilor şi strălucirea părului era ceva mult mai special decât ne puteam imagina pe atunci.

Desigur, toate astea le-am observat mult mai târziu pentru că atunci eram mult prea cuprins de săruturile noastre, de îmbrăţişări, de ea. Am ajuns în parcul *Izvor*, într-un sfârşit, întârziaţi de săruturile de la fiecare pas, de iubirea din aer. Ne-am aşezat la umbra unui copac şi atunci, în acel loc, am început să o cunosc, să aflu cine e.

— Ştii? Nici nu te cunosc. Îi spusei eu.

— Încă mai contează aşa mult?

— Da. E un pic ciudat.

— Nu mă cunoşti suficient? Mă cunoşti atât de bine şi ştii asta.

— Poate că da.
— Sigur că da. Numai numele nu mi-l ştii.
— Şi crezi că asta nu contează?
— De ce e aşa important pentru tine?
— Pur şi simplu. Nu crezi că e important?
— De ce neapărat?
— Şi cum îţi voi spune?
— Cum vrei.
— Atunci, câţi ani ai?
— De ce te limitezi la detalii fizice?
— Nu fac asta.
— Ba da. De ce nu mă întrebi ce simt acum?
— Pentru că ştiu.
— Atunci, ce simt?

Răspunsul a venit prompt, numai că nu prin cuvinte ci printr-un lung şir de săruturi. Am tăcut pentru câteva minute, vorbeam prin priviri, prin mângâieri, prin săruturi. Iarba vorbea şi ea cu noi, ne mângâia pe feţe, pe mâini, ne săruta pe pielea mâinilor.

— Chiar asta simt. Spuse ea, după lunga tăcere.
— Nu m-am îndoit, nicio clipă.
— Dacă ştii detaliile sentimentale, cele fizice sunt fără rost.
— Mă regăsesc în tine. I-am spus eu, în timp ce mâna dreaptă începuse să tremure.
— Te îndrăgosteşti repede.
— Nu mă îndrăgostesc, de obicei.

Nu minţeam deloc, mai cunoscusem până atunci sentimente înrudite, ţinusem la câteva fete, dar niciodată aşa de tare. Era ceva special, cunoscusem atâtea fete, avusesem parte de atâtea relaţii, toate la fel. O relaţie simplă, lipsită de sentimente adevărate, doar anumite sentimente slabe, la început, iar pe parcurs, totul se ducea şi rămânea doar scârba, de cele mai multe ori.

Trecusem prin atâtea relaţii fără să mă simt aşa, fără să mă schimb, fără să păţesc nimic. Tot ce se schimba erau sentimentele mele, de cele mai multe ori terminând relaţiile, câştigând numai ura.

— Chiar aşa să fie? continuă ea.
— Poţi fi sigură. Bănuiesc, că nici tu.
— Se poate spune. Dar de unde ştii?
— Mă regăsesc în tine. Şi tu în mine.

— Este un motiv suficient pentru tine?
— Mai mult decât suficient.
— Şi pentru mine este la fel. Se pare că te poţi baza şi pe sentimente.
— Numai pe ele mă bazez, de fapt.
— Nu mi-ai arătat.
— Ba da. Şi o să continui să îţi arăt.

Urmară alte momente în care vorbele nu mai contau, cuvintele erau de prisos, nimic nu mai avea sens. Tot, în jur, era atât de ireal şi tot universul nostru continua să se nască din nimic, cu fiecare sărut. Fiecare mângâiere aducea căldura asupra noastră şi toţi cei nu mai contau, în acele momente, eram noi.

Timpul pentru noi stătuse în loc, în acele momente totul se opreşte şi, totuşi, în lumea reală, pe care deşi păşeam, nu ne mai aflam, timpul trecuse atât de repede. Oricât de mare ar fi fost dragostea noastră în acele momente, indiferent că în universul nostru timpul eram noi, trecuseră mai bine de trei ore şi ceasul era deja trecut de ora 21: 00. În tot acest timp, cuvintele au fost de prisos, ne-am descoperit reciproc, ne-am alinat durerile şi ne-am vindecat rănile. Gândurile în care pluteam dimineaţa zburaseră, chiar din primul moment, şi orice alt gând negativ, orice raţionament împotriva iubirii noastre fusese înecat în iubire, în sentiment, în sărut.

Probabil nu mi-aş fi dat seama de trecerea timpului dacă nu am fi fost întrerupţi din visare, din iubire, de lumea reală şi, mai exact, de un telefon. Era telefonul ei, mama ei o suna. Mi-am reamintit de lumea reală, mi-am reamintit că în ciuda iubirii şi gândirii mature mi-am amintit că noi doi suntem doar nişte copii. În viziunea celor trecuţi de adolescenţă eram nişte copii, dar cei care credeau acest lucru nu ne cunoşteau interiorul.

— Trebuie să plec. Spuse ea, după ce termină discuţia cu mama sa.
— Deja? Parcă au trecut câteva minute.
— Ştiu. Dar nu am ce să fac.
— Îmi dau seama. Dar nu vreau să pleci.
— Nici eu nu vreau să plec. O să îmi fie aşa dor.
— Crezi?
— Ştii că aşa e.
— De unde să ştiu?

— Pentru că şi ţie îţi va fi dor.
— Nu m-am înşelat.
— Cu ce anume?
— Ne completăm.
— Te mai îndoiai?
— Nicidecum. Cum o să dau de tine?
— Destinul decide.
— Cum poţi lăsa asta pe mâna destinului?
— Nu o să o fac.
— Atunci?
— Îţi voi dicta numărul meu de telefon.
— Nu mă îndoiam.
— Ştiu. Notează.
— Gata! Şi *id*-ul? *Mail*-ul?
— Data viitoare.
— Şi, când va fi acea dată viitoare?
— Tu stabileşti.
— Chiar mâine.
— Nu. Nu te las să te grăbeşti.
— Atunci peste patru zile.
— Perfect! Adică, pe optsprezece.

Urmă un alt şir lung de săruturi din care, probabil, nu ne-am fi oprit dacă nu şi-ar fi amintit că trebuia să plece, trecuseră douăzeci de minute de la telefonul mamei ei şi deja ceasul arăta nouă şi jumătate.

M-am despărţit de ea cu greu, fără să îmi ating scopul, de a-i afla numele, dar fericit. Deja nu mai conta cum o chema, ştiam cine e, este completarea mea. Încă mai simţeam mirosul ei îmbibat în hainele şi în sufletul meu, iar pe buze încă aveam gustul buzelor ei. Pe faţă aveam urmele mângâierilor ei şi în suflet o aveam chiar pe ea.

Plecam aşa fericit, dar deja simţeam dorul ce mă apăsa. Stăteam singur în staţia de autobuz, fredonând o melodie de la *E.M.I.L.* pe care o ascultam în căşti şi sufletul meu plutea. Simţeam că visele mi se împlinesc, o aveam pe ea şi era tot ce mai conta pentru mine. Îi aveam pe ei, pe marea mea familie şi tot ce îmi mai lipsea era ea şi acum o aveam şi pe ea. În sufletul meu ea dansa mereu cu mine, cântam împreună şi ne sărutam bătuţi de soarele verii, întinşi, pe iarba din parcul *Izvor*.

Soarele îmi zâmbea, deşi pe cer se arăta luna strălucind puternic,

în lumina lunii o vedeam tot pe ea, în rochiţa aceea, alergând prin iarbă. Totul se lega pentru mine, totul avea un sens, toate cuvintele aveau rimă şi viaţa era o poezie.

Sentimentele mele rimau puse împreună cu ale ei, fiecare mângâiere era un acord de chitară şi acestea se legau între ele prin zâmbete formând cel mai frumos cântec de dragoste.

În seara aceea am zburdat până acasă, era întuneric, adierea vântului de vară mă mângâia uşor şi în acea adiere de vară regăseam parfumul ei dulce. Totul pentru mine se reducea la ea.

Acum vara îşi atinsese ţelul, mă făcuse fericit, o aveam pe ea şi multe aveau să se mai întâmple, dirijate de vara împletită cu destinul şi o picătură de dragoste.

Opt

Trecuse şi momentul magic, dar nu îmi părea rău, ştiam că este doar începutul nostru, începutul verii, în Iulie. Şi totuşi, ceva mă nelinişte, aveam nevoie să o cunosc, voiam să ştiu totul despre ea, absolut totul. Nu îmi place misterul unei femei deşi, uneori, este aşa benefic, eu voiam să o cunosc.

Cu toate acestea ea nu mă lăsa, nu voia să ştiu totul despre ea, ştiam deja destule, destule cât să o pot iubi cât să pot savura iubirea ei. Şi atunci de ce nu mă puteam opri aici? De ce aveam nevoie de mai mult?

Am descoperit, însă, că acesta era modul meu de a iubi, voiam doar să cunosc, să ştiu totul despre persoana de lângă mine, şi când reuşeam, călcam peste tot şi din sentimente făceam scrum. Dar ea este altfel, nu voia aşa ceva, probabil conştientiza că asta ar putea urma, aşa că îmi dădea atât cât să o pot iubi, dar insuficient ca să o pot cunoaşte pe deplin.

Următoarele zile au trecut conduse de armonia caldă a verii pe care o părăsisem din cauza iernii sufletului meu. Trăiam blocat între zăpezile gândurilor reci, ce îmi îngheţau speranţa şi zâmbetul. Însă ziua aceea schimbase totul, soarele iubirii a topit gheaţa neîncrederii, odată cu primul sărut. Vara se întorsese în mine şi îi vedeam din nou zâmbetul ce sclipeşte în mare şi ochii albaştri luminaţi de soare.

Toate astea se întâmplaseră din cauza ei, puterea ei imensă asupra sentimentelor mele mă speria, era capabilă să mă distrugă foarte uşor, dar mă consolam la gândul că şi eu am aceeaşi putere şi că iubirea există.

Zilele de vară treceau lin, fiecare zi era marcată de zeci de minute petrecute la telefon, noi doi legaţi doar prin voci, totuşi era suficient, puteam să o percep după voce şi aveam încredere că o cunosc.

Vocea ei mă îndruma către sufletul ei, îi citeam sentimentele în voce şi mai ales în ochi. Întâlnirile noastre se înmulţeau, cu fiecare zi, şi ea începea să devină nelipsită. După doar două săptămâni am realizat câtă nevoie am de ea ca să fiu fiercit, zilele treceau fără rost dacă nu o auzeam sau o vedeam. Eram groaznic de trist în zilele acelea dar ştiam că iubirea persista.

Relaţia noastră se lega, ne regăseam şi mai mult în celălalt şi totul devenea parcă mai uşor. Zilele lunii Iulie au trecut, marcate de zâmbetul ei şi, cu siguranţă, ultimele zile ale lunii au fost cele mai interesante. Trecuseră două săptămâni de la prima noastră întâlnire, cea care mi-a schimbat vara, cea în care sufletele noastre s-au contopit într-un sărut şi nu ştiam, pe atunci, că o să vină şi mai bune, dar şi mai rele.

Cu siguranţă că vara aceasta a avut zilele ei cheie şi majoritatea au fost în luna Iulie. Prima zi cheie este, cu siguranţă, 4 Iulie, când am văzut-o prima oară în faţă la *Lazăr*, apoi 12 Iulie, data în care ne-am întâlnit din nou, la concert, apoi cea mai importantă zi, 14 Iulie. Apoi se adaugă, cu siguranţă, ultimele trei zile ale lunii Iulie.

Nimic nu părea diferit, deja mă obişnuisem cu fericirea mea de dimineaţă şi totul părea la fel în universul fericirii mele, numai dragostea noastră se metamorfoza cu fiecare întâlnire, aşa cum observasem în cele trei întâlniri pe care le-am avut în intervalul paisprezece – douăzeci şi opt.

Mereu era altfel, deşi locul era acelaşi, totul era altfel, noi doi eram la fel. Fiecare sărut părea a fi diferit, fiecare mângâiere era alta şi vocile noastre se contopeau mereu într-un alt fel. Era o deosebire ciudată, ca şi cum ai deosebi două picături de ploaie şi, deşi totul părea la fel, în percepţia noastră era totul diferit.

Am încercat să îi aflu numele, dar am renunţat curând, nu mai avea sens să încerc. O vedeam de fiecare dată atât de fericită, iubirea strălucea în sufletul ei şi numai eu puteam să văd asta şi, totuşi, nu eram sigur de asta. Încercam mereu să văd mai mult decât mă lăsa ea, voiam să ştiu dacă se regăseşte în mine aşa cum o fac eu, voiam să ştiu dacă este la fel de fericită ca şi mine, trebuia să ştiu.

Aveam să aflu atât de multe lucruri, în doar câteva zile de la sfârşitul lui Iulie, dragostea noastră avea să se contureze atât de puternic şi aveam să ne apropiem şi să ne îndrăgostim mai profund decât a făcut-o cineva, la vârsta noastră. Destinul ne rezervase rolurile principale în piesa de teatru a verii, ce avea ca temă iubirea fierbinte a unor adolescenţi înfometaţi de fericire, însetaţi de vise. Aveam nevoie de dragoste şi de vise ca să trăim, adolescenţii sunt perfecţiunea vieţii ce tânjeşte după fericire, căutând euforia în fiecare sărut.

Zilele de vară curgeau la fel de repede ca şi până atunci, însă parcă aveau un rost şi rostul lor era ea. Timpul trecea aşa uşor, dar nu regretam nicio clipă, pentru că în clipele acelea eram fericit.

În ziua de douăzeci şi opt trebuia să ne vedem, ca de obicei, în *Izvor*, în locul în care ne vedeam mereu. Era o zi normală însă, în mine, se întâmpla ceva, ştiam că se va întâmpla ceva, destinul mă învăţase să prevăd însă, încă, nu puteam să prevăd exact şi, încă, nu pot. Dragostea sufoca raţiunea şi logica aşa că, oricât de evidente sunt lucrurile ele sunt înceţoşate de ea.

Era o zi caldă, copacii dansau în ritmul bătăilor inimii verii, soarele scălda iubirea într-o apă caldă şi îneca ura în aur topit. Ea a apărut la fel de strălucitoare ca de obicei şi se părea că soarele se întoarce după ea bronzându-i picioarele subiţiri şi albe, arzându-i partea sânilor lăsată descoperită de rochia neagră. Strălucea, ca de obicei, și simplitatea ei mă marca din ce în ce mai tare. Pe faţa ei nu era urmă de machiaj, buzele ei roşii şi subţiri erau aşa de la natură, rujul nu exista pentru ea, puţin rimel negru pe la ochii îi definea ochii albaştri strălucitori. Era totuși atât de specială, nu doar pentru mine, ci pentru lumea întreagă, era observată de toată lumea.

S-a apropiat repede de mine şi în felul ei energic mi-a sărit în braţe, o îmbrăţişare cum, probabil, numai ea ştie să ofere. Felul ei energic dovedea că iubea cu pasiune, fiecare sărut era la fel ca primul, mâna ei tremura de fiecare dată când îmi atingea pielea.

Faţa ei, mereu luminoasă şi veselă, ce părea că nu cunoscuse tristeţea se luminase brusc şi mai tare, se uită adânc în ochii mei şi îmi şopti, încet, la ureche:

— Te iubesc!

Tremuram, cum nu o mai făcusem până atunci, în faţa acestor cuvinte rostite cu vocea tremurată, mă simţeam atât de vulnerabil dar, această vulnerabilitate combinată cu fericirea supremă pe care o

atinsesem, însemna prea puţin. Zburam din nou, cu aripile sentimentelor ei, aşa cum ştiu că o făcea şi ea. Două cuvinte calde, simple, la fel ca ea dar atât de divine, probabil că aceste două cuvinte o caracterizau mai bine ca oricare altele.

Răspunsul meu a fost prompt, înainte să poată să mă strângă şi mai tare în braţe i-am şoptit, închizându-i ochii cu degetele:

— Te iubesc!

Nu i-am dat voie să deschidă ochii preţ de câteva secunde, cât eu mă jucam cu părul ei, iar apoi lungul şir de sărutări şi mângâieri a reînceput. Sub soarele fierbinte al verii, erau doi noi îndrăgostiţi, doi oameni ce se iubeau puternic, deşi nu aveau mai mult de şaisprezece ani.

— Îţi vine să crezi că am zis-o? M-a întrebat ea, zâmbind.

— Nu prea. Dar ce e aşa anormal?

— Nimic. Doar că sunt cuvinte aşa mari.

— Simţi asta?

— Da.

— Atunci, cuvintele astea nu sunt suficient de mari.

— Atunci, ce este suficient cât să descrie?

— Nimic. Doar noi doi putem să ne arătăm reciproc ceea ce înseamnă.

Gândurile noastre erau din nou aceleaşi căci, în clipa următoare mă cuprinse din nou cu mâinile ei subţiri şi albe şi universul nostru se năştea din nou din, propria cenuşă, cu fiecare sărut. Buzele noastre unite într-o singură persoană, braţele atingându-se dând universului culoare, o perfecţiune a unor simţuri ce depăşesc orice aşteptare. Relaţia dintre noi se metamorfoza continuu, ne schimbam reciproc şi, totuşi, totul era perfect, ne înţelegeam gândurile reciproc, ne citeam reciproc sentimentele şi legătura dintre noi era mai puternică decât oricare alta. Acel prim *te iubesc*, rostit în şoaptă, cu răsuflarea tăiată şi cu sufletul arzând în flăcările pasiunii, făcuse totul.

Doar două cuvinte, atât de uşor de rostit, însă ele au schimbat totul. Dragostea noastră era susţinută din ce în ce mai tare, trăiam în universul perfect al fericirii. Mi-am dat seama de sinceritatea ei imediat ce i-am simţit suflarea, imediat ce i-am simţit mâna fierbinte pusă pe faţa mea. În universul iubirii mele, totul era diferit şi în fuga mea după fericire, am uitat de tot şi de toate.

Totul se schimbase, în cercul nostru de prieteni, dar eu nu mai

eram interesat decât de ceea ce face Bogdan. Mă rupsesem complet, de tot şi am fost şocat să aflu că Bogdan se certa cu restul prietenilor. Nu puteam însă să fac nimic, eram mult prea scârbit de universul real, dominat de prostie şi ură. Universul meu construit din sentimente şi versuri era perfect, în fiecare zi scriam poezii, poezii inspirate din iubirea noastră şi timpul trecea citind şi scriind despre dragoste. Eram complet hipnotizat de fericire şi dragoste.

Pe douăzeci şi nouă Iulie aveam să ne vedem din nou. Era prima oară când ne vedeam în două zile la rând, parcă şi ea mă dorea acum cât de mult o doream şi eu şi îţi dădea, acum, seama că foamea ei de dragoste este la fel de mare ca ceea ce a aşteptat. Era la fel ca o altă zi de vară dar, cum aveam să îmi dau seama, tocmai zilele care păreau să fie normale erau cele mai importante. În acea zi ne-am văzut, din nou, în acelaşi loc, locul nostru din parc, la umbra unui copac înalt pe iarba moale ce ne mângâia pielea fierbinte. Ea era la fel de strălucitoare ca în fiecare zi, îmbrăcată la fel de simplu, nemachiată şi cu ochii strălucind.

Dar, chiar în acelaşi timp, Bogdan şi noua lui prietenă, Ioana, erau şi ei în acelaşi loc. Bogdan m-a recunoscut şi a venit şocat lângă mine, prefăcându-se, în glumă, că este speriat de mine. De ceva timp Bogdan nu mă mai văzuse pe afară, mă închisesem în mine, în versuri şi în sentimentele. Mă depărtasem de prieteni de frică să nu o pierd din cauza lor. Însă, aveam să îmi dau seama, din acea zi, că greşisem enorm când fugisem de lângă prieteni, pentru că ei aveau să fie salvarea mea. Acea zi mi-a dovedit contrariul, nu aveam cum să fug la infinit din calea lor, ei care acum ceva timp erau familia mea.

Se schimbau atâtea, fără ca eu să ştiu, uitasem de tot de prietenii mei, de problemele lor, uitasem complet. De când o aveam lângă mine pe ea, uitasem complet de griji sau probleme, mă pierdusem în sentimente şi rime. Mă pierdusem undeva pe aleile fierbinţi ale sufletului ei dar doar acolo mă simţeam bine.

Toate aceste lucruri îmi trezeau raţiunea ce încerca, fără să reuşească să pună stăpânire pe mine. Un singur sărut de al ei m-a trimis din nou în oceanul sentimentelor, fără să îmi mai pot da seama de ceea ce făceam.

Bogdan a început şi mi-a întins mâna, pe care i-am strâns-o cu putere.

— Tu? Afară? zise el râzând.

— Da, chiar eu. Ce e aşa ciudat?

— Ai cam o lună de când ai ieşit ultima oară cu noi.
— Să nu exagerăm.
Apoi privirea lui se blochase pe ea şi fără să mai continue discuţia, s-a uitat adânc în ochii ei şi apoi s-a prezentat cu vocea tremurândă:
— Bogdan. Cel mai bun prieten a lui Alec.
— Clara. Am auzit multe despre tine, continuă ea.
— Încântat, zise el.
— Asemenea.
Această discuţie, atât de banală, m-a şocat, dintr-un singur motiv. Acum îi aflasem numele. Uitasem de el, în ultimul timp. Totul mergea perfect între noi şi fără acest detaliu. Cât încercasem să aflu de la ea, acest detaliu pe care ea îl ascundea, aparent, fără motiv. Cine ar fi crezut că tocmai apariţia lui Bogdan mă ajutase în această privinţă.
Veni apoi rândul Ioanei să facă cunoştinţă cu Clara, de al cărei nume eram așa mândru că îl ştiam, de parcă ar fi fost cine ştie ce lucru. Apoi totul continuă natural, de parcă Bogdan şi partenera lui nu ar fi fost acolo. Era totul la fel, ea era la fel, universul nostru era la fel, însă eu eram măcinat de gânduri negre şi griji absurde.
Dar, cu fiecare sărut al ei totul se schimba şi cu fiecare minut ce trecea, mintea mea se golea de gânduri şi probleme şi se umplea de imaginea ei, de sentimente şi de vise.
Ziua aceea a zburat, ca de obicei, repede, orele s-au scurs repede printre săruturi, mângâieri şi sticle reci, de suc, aruncate prin iarba. Seara, a venit şi momentul despărţirii. În faţa gurii de metrou am pierdut minute bune căci buzele mele, muşcate, râvneau la ale ei, sufletul meu împreună cu trupul, mai voiau un sărut o atingere, o privire.
Ea şi Ioana au plecat împreună, cu metroul, în timp ce eu şi Bogdan ne-am dus în staţia de autobuz. Iar el părea că aştepta de mult acest moment, căci fierbea să îmi pună întrebări.
— E bună tipa. Spuse el, râzând, în felul caracteristic.
— Este superbă. I-am răspuns eu.
— Se poate spune.
— Este sigur!
— Ce zici de Ioana?
— E OK.
— OK? E foarte bună frate.

— Nu ştiu. Mie îmi pasă doar de ea.
— Cum ai ajuns… Zise oftând.
— Îndrăgostit.
— Aşa s-ar zice. Dar, te înţeleg.
— Sincer? O iubeşti pe Ioana?
— Nu. Dar am iubit.
— Nu mi-ai zis, până acum.
— Nu era necesar.
— Sau, poate că, da.
— O iubeşti?
— Cu toată fiinţa.
— Doar corpul? întrebă el agitat.
— De la buze până în adâncul venelor. De la păr până în adâncul sufletului.
— Ai grijă cu ea. Spuse asta şi mă mângâie pe umăr.
— Nu te-am mai văzut aşa.
— Am şi eu momentele mele. Destul de rare.
— Poate ar trebui să rămâi la fel, mereu.
— Nu. Clar, nu.
— Cum vrei tu.
Tăcerea s-a lăsat un timp, peste noi, fiecare se gândea probabil la ea. La acea ea după care tânjeam amândoi. Priveam în gol pe geamul autobuzului, răspunzând monosilabic la diferite întrebări puse de Bogdan. Buzele muşcate tânjau la ea, mâinile arse de soare tânjau la ea, ochii mei tânjau la ea. Eu tot tânjam la ea, luna îi purta chipul, stele îi simţeau sărutul, iar cerul întunecat îi plângea plecarea.
— De cât timp sunteţi împreună?
Această întrebare m-a trezit din amorţeala dorului şi, brusc, calmul meu se risipi ca şi parfumul ei odată ce m-am urcat în autobuz.
— Nu suntem împreună.
— Cum nu?
— Oficial, nu suntem.
— Adică? Nu ai întrebat-o încă, nu?
— Nu. Este totul perfect, oricum, între noi.
— Dar contează şi asta, încă.
— Am şi uitat.
— Întreab-o. E cel mai bine aşa.
Bogdan mă pusese pe gânduri atunci. Tăcusem brusc. Erau atât

de importante aceste cuvinte? Oare sentimentele dintre noi nu ajungeau ca să fim siguri că noi doi suntem o singură persoană?

M-am gândit abia mai târziu, în acea seară, la ceea ce îmi spusese Bogdan. Această întrebare, absolut banală după forma ei şi, totuşi, încărcată de o emoţie atât de profundă. Ce însemnau aceste cuvinte între sentimentele noastre? Ce mai contau câteva cuvinte între noi? Mă chinuiam să înţeleg, în acea seară, iubirea pe care o simt acum, ca adolescent şi, totuşi nu reuşeam. Sentimentele ce îţi încarcă sufletul şi ce se transmit cu fiecare gest şi cuvânt sunt chiar importante, într-un final şi, totuşi nu înţelegeam. Nu înţelegeam nimic, era prea greu. Sentimentele sunt de neînţeles şi toate emoţiile pe care le aveam cu gândul la această întrebare banală mă făceau să tremur.

Am adormit cu greu atunci, eram prins de gânduri şi de sentimente, ca de obicei. Îmi dădeam seama că această iubire mă hrăneşte moral. Aveam atâtea lucruri de descoperit şi o lume nouă mi se deschidea în faţă.

Dimineţile fericite deveneau un obicei, pe care îl iubeam totuşi. Aerul fierbinte de afară, cerul albastru pătat de nori albi şi o altă zi în care iubirea se revărsa prin fiecare gest, prin fiecare cuvânt. O altă zi în care am ceva de dat şi ceva de primit, o altă zi în care soarele răsare şi apune. Iubirea mă schimbase mult, devenisem optimist, devenisem fericit. Eram imperfect, groaznic de imperfect pentru toată lumea, dar pentru mine şi pentru ea, eram perfect. Încrederea în mine venea cu fiecare sărut şi mă simţeam bine, mă simţeam cu adevărat fericit.

Ca în fiecare zi de vară, timpul trecea uşor, uneori trecea prea greu, alteori, când eram în prezenţa ei, prea uşor. Urma să mă văd cu ea în acelaşi loc, ca de obicei, şi nu conta monotonia, eram noi doi şi restul era neimportant. Şi totuşi ea nu era deloc monotonă, în fiecare zi era alta. În fiecare sărut era alta, în fiecare mângâiere simţea altfel.

Mă temeam de monotonie, nu voiam să fiu niciodată la fel, nu voiam să fac parte din majoritate. Eu trebuia să fiu altul, să fiu cum vreau eu într-o lume dominată de gusturile a câtorva persoane, eu voiam să fiu altul. Nu ştiam, pe atunci, de ce, dar odată cu intrararea la liceu am realizat că lumea din România este alta, şi că eu, fiind schimbat faţă de ceilalţi, alesesem calea cea bună. Totuşi, acea zi era importantă. Era ultima din şirul celor trei zile speciale ale căror importanţă am descoperit-o mult mai târziu.

La umbra aceluiaşi copac, ca de obicei, a apărut ea. Părea mai

strălucitoare ca oricând azi, dar aşa părea mereu. Se îmbrăca mereu în rochii când ne vedeam, mereu era îmbrăcată simplu şi frumuseţea ei era lăsată liberă căci nu purta machiaj.

Cum m-a văzut, a alergat spre mine să mă strângă în braţe, mă strângea cu toată forţa ei, ca de obicei. În acele îmbrăţişări îşi concentra, parcă, toate sentimentele şi mă strângea ca şi cum nu m-ar mai vedea. Mi-a luat capul în mâinile ei, m-a privit în ochi şi m-a sărutat, strângându-mă, în continuare, în braţe.

Am stat aşa un timp, greu de spus cât, căci eu pierdeam timpul când eram cu ea, clipele se opreau şi totul se schimba.

— Clara. I-am şoptit eu, mângâind-o.

— Da. Ai aflat cum mă cheamă.

— Prin ce întâmplare banală.

— Aşa crezi tu? spuse ea râzând cu poftă.

— Nu este aşa?

— Nu. Aş fi putut să mint, dacă voiam.

— Deci aşa ai vrut tu să aflu?

— Da.

— Eşti, cu adevărat, o mângâiere.

— Doar din această cauză mă cheamă aşa. Spuse ea, mângâindu-mă, încet, pe faţă.

Apoi continuă şirul nostru de săruturi, prin care noi comunicam aşa bine. Între noi cuvintele nu aveau sens, nu puteau să exprime ceea ce simţeam. Noi ne înţelegeam cel mai bine prin aceste gesturi. Întâlnirile noastre pot părea stupide, dar cei care îşi dau seama că de multe ori cuvintele sunt de prisos şi că sentimentele se transmit prin priviri şi mângâieri şi se înţeleg prin săruturi, îşi dau seama că întâlnirile noastre erau mereu altfel şi că orice atingere valora cât mii de cuvinte fără rost. Să simţi iubirea este greu, să înţelegi iubirea este imposibil. Căci iubirea se metamorfozează cu fiecare persoană pe care o atinge, se transmite cu fiecare mişcare a unui om şi formele ei sunt imposibil de aflat. Cine ar cunoaşte secretul iubirii ar fi cel mai puternic şi, cu siguranţă, şi cel mai fericit om din lume. Voiam, şi încă vreau, să înţeleg iubirea căci atunci aş putea să aduc fericire, să mă îndrăgostesc iar şi iar şi, într-o zi, să îmi găsesc iubirea vieţii şi, cel mai important, aş putea închide rănile sufletului.

— Suntem împreună. Spuse ea, brusc.

— Ce vrei să zici?

— Păi, prietenia nu mi-a fost, încă, cerută.

— Da, ştiu. Dar…

— Dar ce este între noi nu ţine cont de cuvinte. Mă întrerupse ea.

— Da! Da. Am repetat eu uimit.

— Ştiu că şi tu simţi la fel.

— Simt. Suntem împreună, încă de la primul sărut.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc! Draga mea, Clara.

Am pus accent pe ultimele cuvinte, fără să vreau, dar ştiam că numele ei îmi face atâta bine.

— Mângâiere… I-am şoptit.

— Da. Numele meu nu este potrivit pentru toată lumea.

— De ce?

— Pentru că nu sunt o mângâiere pentru toţi.

— Dar pentru mine eşti.

— Şi asta este tot ce contează. Mi-a şoptit şi ea.

Era roşie la faţă, de la căldură. Chiar dacă ar fi fost frig afară, ea tot ar fi fost roşie la faţă. Căci focul iubirii noastre, trecută demult de graniţele copilăriei o încălzea şi o mângâia.

— De ce crezi că nu eşti pentru toată lumea o mângâiere?

— Pentru că aşa sunt eu. O ciudată!

— Neînţeleasă.

— Spui tu!

— Nimeni nu e ciudat într-o lume în care sentimentele există. Sentimentele sunt neînţelese, dar nu ciudate.

— Ştii ce simt, nu?

— Desigur, i-am spus sărutand-o pe frunte, ca un tată protector.

— Atunci, suntem doi neînţeleşi?

— Da! Şi aşa va rămâne!

— Suntem doi nebuni într-o lume normală.

— Nu, draga mea. Suntem doi normali, într-o lume nebună.

Nouă

Acele trei zile marcau doar trecerea la un alt nivel a iubirii noastre. De la o iubire oarbă, la o iubire puternică, pasională. O iubire ce uneşte complet sufletele şi ce le contopeşte într-o singură bătaie a aceloraşi sentimente. Dragostea noastră evolua odată cu noi. Cu fiecare zi ne cunoşteam mai bine, eram mai apropiaţi şi lucrurile ce păreau

greşite nu îşi aveau locul în acel perfect dans al unor suflete inocente.

Mi-am dat seama, mult mai târziu, că atunci învăţam să mă cunosc pe mine prin ochii ei. Învăţam să fiu eu, un eu perfect pentru mine şi pentru ea. Rămâneam acelaşi pentru ceilalţi însă, pentru mine şi pentru ea, eu eram perfect pentru că mă scăldam în apa limpede a iubirii ce îmi spăla greşelile. Timpul trecea, pentru noi, căci indiferent de vârsta noastră, noi ne maturizam mai repede ca oricine altcineva. Dragostea se dovedea elementul ce ne perfecţiona ca oameni.

Am învăţat, atunci, că ea nu era perfectă pentru toţi. Era greu să realizez acest lucru pentru că purtam masca dragostei ce mă făcea să o văd perfectă. Dar, acele vorbe ale ei m-au convins că, şi eu şi ea, deşi perfecţi unul pentru celălalt, eram imperfecţi. Voiam să aflu cum mă percepeau ceilalţi, căci eu pierdusem chiar şi aceste noţiuni, elementare înainte, atunci când păşisem în noul univers.

Fiind bătut de aceste gânduri am hotărât să văd ce mai fac prietenii mei. Fosta mea familie ce fusese înlocuită doar de o singură persoană. O singură persoană ce le înlocuia tot, singura persoană de care aveam nevoie.

Era o altă dimineaţă fierbinte, de vară, pe la începutul lui August. Eu eram din nou pradă gândurilor mele, aşa că am hotărât că era momentul să văd ce mai fac prietenii mei, pierduţi în umbra dragostei.

Telefonul era lângă pat, am întins mâna după el hotărât să o sun pe Eirene, singura care putea să mă înţeleagă, în afară de Bogdan, care m-a susţinut încă de când m-a văzut în acea zi, cu Clara, în parc. El, probabil, înţelegea euforia în care eram şi a preferat să se abţină cu reproşurile, pentru un timp mai potrivit.

Am sunat-o pe Eirene de trei ori, de fiecare dată suna ocupat. Aveam atâtea nevoie să vorbesc cu ea, atunci. Ceva din mine simţea nevoia să îi audă vocea şi să ştie ce mai face.

Nu mă simţeam vinovat că nu mai vorbisem cu ei. Aveam un motiv puternic, iubeam. Îmi dedicasem timpul pentru ceva mai important, pentru ceva unic. Dar numai eu puteam să cred că acel motiv este credibil şi că iubirea şterge fiecare greşeală a omului. Însă chiar acea zi a fost începutul drumului către realitate.

Am plecat însă împăcat de acasă, grija pentru Eirene a fugit cu telefonul Clarei. Mă anunţa că într-o oră ne vedem în acelaşi loc. Grija pentru fosta familie era acum inexistentă, iar eu radiam de fericire şi, probabil, că zâmbeam tot timpul în acele clipe. Nu mai ştiam ce

însemna tristeţe, din momentul în care atinsesem prima oară buzele roşii ale Clarei. Viaţa mea se schimba iar eu deveneam ceva mai mult decât un simplu adolescent.

Soarele fierbinte îmi zâmbea, ca în fiecare zi, cerul reflecta imaginea ochilor ei, norii erau fire din părul ei şi fiecare om părea să zâmbească doar pentru că ea, undeva, zâmbea.

Ea apărea mereu la fel şi, totuşi, totul părea altfel. Strălucirea ei era mai mare, buzele ei mai roşii, înroşite nu de machiaj ci, de dragoste, ochii mai albaştri şi părul mai strălucitor.

Alerga mereu, cu braţele spre mine, mă cuprindea şi mă strângea, câteva secunde, cu toată puterea ei. Dorul ei se termina odată cu acea îmbrăţişare, care devenea un mod de stăpânire al foamei de iubire. Apoi, urmau minute în şir în care vorbeam prin atingeri şi săruturi, cuvintele erau de prisos. Deşi aceste momente se petreceau la fiecare întâlnire, de fiecare dată, totul părea altfel.

Clara parcă depăşise, cumva, monotonia, dragostea învinsese monotonia. Acest lucru mă fascina, mă depăşea, mă făcea fericit. Mă făcea să cred şi mai mult în iubirea noastră, în iubirea noastră perfectă.

Ea s-a întins lângă mine, pe iarbă, cum făcea mereu. M-a luat de mâini şi m-a sărutat fierbinte pe obraz.

— Mă bucur că te-am găsit. Spuse ea încet.

— Și eu. Destinul și vara ne-au adus împreună.

— Numai tu mă înţelegi complet.

— De ce spui asta?

— În ochii tăi, eu sunt perfectă! Nu?

— Desigur. Așa și ești.

— Greşeşti. Tu eşti perfect, în ochii mei.

— Dar nu sunt aşa.

— Pentru mine eşti. Pentru mine şi pentru iubirea noastră.

— Suntem perfecţi când suntem amândoi.

— Aşa este. Dar numai când suntem împreună.

— Pare atât de sec să spun că numai tu mă înţelegi.

— Cuvintele sunt seci. Dar sentimentele nu, dragul meu.

— Cuvintele sunt de prisos între noi.

— Între noi, da. Dar sunt cea mai bună cale pentru exprimare.

— Vrei să spui că şi tu scrii? Am spus eu, simţind o fericire imensă.

— Da. Așa mă eliberez eu.

— Şi eu la fel.

— Nu m-am îndoit, nicio clipă.

— Tu ştii, atât de bine, cine sunt.

— Aşa e! spuse ea râzând, cu poftă.

— Şi tu cunoşti, mai bine ca mine, fiecare gând al meu.

Desigur că acel moment a fost precedat de un limbaj mult mai plin de înţeles decât cel verbal. Cuvintele sunt uneori atât de seci şi epitetele devin banale, uneori, când iubirea înfrumuseţează totul. Aşa eram noi atunci, cuprinşi de cele mai mari pasiuni pe care oamenii le-au cunoscut, iar cuvintele sau vârsta s-au dovedit a nu fi impedimente în calea iubirii noastre. Iubirea noastră însemna creaţie şi, această iubire, este cea mai frumoasă. Iubirea perfecţionează omul şi îi oferă talentul, inspiraţia şi fericirea. Iar noi i-am mulţumit iubirii pentru aceste cadouri nepreţuite creând împreună, dar şi separat, poezii ce aveau să ne schimbe viaţa, viaţa noastră şi pe a multor altora.

Prima poezie, scrisă de noi doi, a fost scrisă chiar în acea zi fierbinte, de la începutul lui August. Noi zburam în cele mai dulci vise, printre cele mai potrivite cuvinte. La umbra copacului nostru, răcoriţi de ceaiul de lămâie, am creat prima noastră poezie.

Buzele tale, ce îmi sunt privire, le ating, mă transform în simţire.
Buze roșii ce ard, cu fiecare sărut.
Gustul lor mă urmăreşte, cu fiecare minut
Buze roșii ce îmi ard pielea.
Singurele care pot alina durerea.
Buzele înroșite de dragoste pură.
Buzele pe care nu s-a scurs nicio minciună.
Iubirea mea se aşterne pe ele
Căci în sărut am pus fericire, tristeţe şi durere.
Buze ce vreau să le am mereu.
Atingându-le, mă simt un alt eu.
Vreau să simt a lor mângâiere!
Lipsa lor mă afundă în crunta tăcere.
Căci fără ele totul este numai durere.
A lor frăgezime îmi dă, mereu, putere.

Am aşternut aceste versuri pe un caiet ce îl ţinea în poşetă. Cuvintele simple reuşeau, pentru prima oară, să definească, vag, legătura dintre noi. Cum am mai spus cuvintele, oricât de mari ar fi fost, nu puteau descrie ceea ce simţeam noi în acele momente magice.

— Niciodată nu mi-am dat cu roşu pe bunze. Spuse ea râzând.
— Îmi dau seama. Şi totuşi, sunt foarte roşii.
— Nu sunt mereu aşa.
— Cum să nu?
— Sunt întocmai ca ochii tăi.
M-a surprins acea remarcă. Într-adevăr ochii mei erau verzi sau albaştri în funcţie de lumină.
— Ce vrei să zici?
— Crezi că nu am observat că ochii tăi au două culori diferite?
— Nu este ceva aşa de evident.
— Pentru mine este. Căci ei sunt locul unde eu găsesc fericirea. Am observat că îi ai ori albastru deschis ori verzi. Şi, după cum îmi place mie să cred, cât eşti cu mine sunt albaştri iar la despărţire se fac verzi.
— Se fac verzi pentru că nu mai este persoana care să îşi găsească fericirea în ei.
— Aşa şi buzele mele. Sunt roşii doar atunci când oferă fericirea cuiva.
— Şi atunci sunt mai roşii ca orice alte buze.
— Pentru că atunci ard de dragoste şi fericire.
— Şi atunci lasă semne adânci.
— Unde? întrebă ea curioasă.
— Aici. I-am spus, eu arătând spre inimă. Acolo este semnul lăsat de cele mai roşii buze.
Apoi, au urmat cele mai fierbinţi săruturi pe care mi le-a dăruit vreodată şi, atunci, acele buze au lăsat cu adevărat un semn adânc în sufletul meu. Un semn ce va fi acolo mereu indiferent de vârstă.
Multă lume nu poate înţelege dragostea ce ne unea pe noi. În prejudecăţile unora sau altora vârsta este un impediment în calea sentimentelor sincere. Cei ce privesc aşa nu îşi dau seama că o vârstă considerată fragedă asucunde o maturitate profundă pe care o înţeleg numai persoanele de aceeaşi vârstă. Această inocenţă este îmbinată perfect cu sinceritatea şi dragostea simţită de noi, deşi neînţeleasă, era perfectă.
Universul nostru fericit părea imperturbabil, fericirea era infinită şi se metamorfoza cu fiecare sărut. Zilele curgeau lin, soarele era la fel de fierbinte în fiecare zi, iar în strălucirea lui se reflecta imaginea noastră. Obişnuiam să mă trezesc la răsăritul soarelui.

Priveam captivat răsăritul căci, în razele soarelui, îi vedeam imaginea.

Într-o zi, tot la începutul lunii August, doar la câteva zile după prima mea creaţie, ea a apărut la fel de strălucitoare dar zâmbind amar. Era tristă, simţeam asta mai clar decât o vedeam.

— Ce ai păţit?

— Mă tem.

— De ce? Am întrebat, cuprinzând-o în braţe.

— De toamnă, dragul meu.

— Toamnă? Eram buimăcit. Dar, într-adevăr, până la sfârșitul verii nu mai era mult timp.

— Da. Dacă se va duce vara, cine ne va mai veghea iubirea?

— Noi. Sau, eşti gata să renunţi?

— Niciodată!

— Şi atunci?

— Am prea mare nevoie de tine. Mâinile îi tremurau spunând asta.

— Şi eu am nevoie de tine.

— Tocmai de asta mă tem. Să nu te pierd.

— Clara, iubirea nu ţine cont de anotimpuri sau de vreme. Ai încredere în mine, în noi. Dragostea m-a învăţat să fiu optimist, căci ea poate face orice şi orice om poate fi fericit. Fericirea se reduce la dragostea de orice fel, pentru orice lucru. Dragostea mea este imensă, atunci şi încrederea mea este la fel şi nu voi renunţa la tine.

— Îmi promiţi?

— Dacă îmi promiţi că vei fi optimistă.

— Promit!

— Atunci promit şi eu. Acum zâmbeşte, altfel o să înceapă furtuna.

— Nu e niciun nor pe cer. Spuse ea mirată.

— Dacă nu zâmbeşti, va fi. Nu numai pe cerul acesta ci şi pe cel al fericirii noastre.

Eram uimit de puterea unor gesturi, de însemnătatea lor. Am realizat multe după acea perioadă magică. Am început să văd omul ca pe o fiinţă ce are nevoie de un singur lucru, pentru a fi perfectă, dragostea.

Am văzut viaţa ca motivul principal al fericirii oamenilor, trăieşti, iubeşti eşti fericit. Totul se naşte şi moare în iubire, viaţa se naşte din iubire şi se termină în iubire. Calea de la agonie la extaz o

constituie un sărut, de la viaţă la moarte un *te iubesc* și de la creaţie la artă din iubirea pentru frumosul vieţii.

Totul are un ciclu uşor de înţeles, pentru cei care au iubit sau iubesc o persoană, ei pot înţelege că iubirea de orice fel reprezintă omul. Toţi iubim, ne iubim familia, dar odată ce înveţi să iubeşti pe cineva care îţi este complet nou, o persoană pe care îţi doreşti să o descoperi, te îndrăgostești și apoi iubeşti, totul se schimbă în viaţă.

— Am o surpriză pentru tine. Ochii îi străluceau când mi-a zis acest lucru și în acel moment inima mea bătea mai tare ca oricând.

— Ce surpriză?

— Vreau să mergem să vedem răsăritul. M-am gândit că, deşi tu l-ai mai văzut atunci, înainte să ne întâlnim prima oară, ar fi altceva să îl vedem în doi.

— Cu siguranţă.

— Deci, ești de acord?

— Dar cum faci să ieşi din casă, tocmai la ora aceea?

— Simplu. Nu îţi face griji. O să afli peste două zile.

— Bine. Mă las dus de val atunci.

— Așa va trebui să faci mereu, dragul meu.

Începuse să capete și mai multă încredere în mine. Iubirea nebunească se baza acum şi pe încredere nu doar pe sentimentele adolescentine, iar acest lucru era important pentru că dragostea noastră părea din ce în ce mai sudată.

Mă cunoştea aşa bine acum, cum o cunoșteam şi eu pe ea. Şi nu cred că ar fi putut fi o problemă a unuia dintre noi pe care celălalt să nu ştie să o rezolve cu o frază sau un gest. Voia să mergem să vedem răsăritul, călcând în picioare, astfel, regulile stricte ale mamei ei.

În universul nostru noi nu mai eram copii cu ore de venit acasă, eram stăpânii propriilor destine şi ne ţineam de mână tot timpul. Dar, în realitate, privind raţional, amândoi eram copii şi aveam reguli stricte, impuse de părinţi. Totuși, ea risca pentru mine şi pentru ce era între noi. Iar eu riscam şi eu, dar mai puţin. Oricum aceste lucruri nu mai contau, niciun lucru nu mai conta, pentru că peste doar câteva zile aveam să fim noi doi și soarele ce se ridica, din iubirea verii, pentru pământ, în fiecare dimineaţă.

Peste două zile ea mi-a dat marea veste. Urma să vedem împreună răsăritul aşa cum îmi promisese, chiar în următoarea zi.

Ziua în care urma să privim răsăritul era chiar paisprezece

August, sărbătoream o lună de la primul sărut, de la formarea universului nostru. Nu a vrut să îmi spună nimic înainte, totul a fost o surpriză pentru mine. Şi, acest plan al ei, mi-a arătat sinceritatea iubirii ei.

Zece

Simţeam, atunci, ceva cu mult mai puternic decât simţise oricine altcineva la vârsta mea, sau poate mai mult decât oricine altcineva a simţit vreodată. Încrederea pe care mi-o acorda, grija faţă de sentimentele mele, strălucirea cu care mă bucura, amplificau dragostea dintre noi.

Ca de obicei, obişnuiam să stau până târziu scriind poezii sau citind. Era miezul nopţii, când m-am uitat la ceas, ziua de paisprezece August începea oficial.

Am tresărit brusc, cartea a căzut pe jos iar eu am rămas uimit, preţ de câteva secunde. Îmi dădusem seama de ce ea îşi dorea să vedem răsăritul împreună şi de ce îşi dorea să ne petrecem toată ziua împreună. Trecuse o lună, o lună de la prima atingere a fericirii. Din acel moment timpul zburase fără rost. Aşa că nu mai ştiam în ce dată sunt, nu ştiam nici măcar când mă culc şi când mă trezesc. Timpul nu mai însemna nimic pentru mine, căci pentru noi doi timpul nu exista.

Era miezul nopţii şi, totuşi am sunat-o. Trebuia să îi vorbesc.

— A trecut o lună de când timpul s-a oprit şi de când am descoperit ce e iubirea. I-am spus eu imediat ce a răspuns.

— Ţi-ai amintit deci? răspunse ea începând să râdă.

— Nu am uitat.

— Nu mă îndoiesc. Nu ai somn?

— Deloc. Tu?

— La fel.

— Hai să ne vedem mâine la cinci, unde ne-am văzut prima oară. În faţă la *Lazăr*.

— Perfect atunci. Ce facem douăsprezece ore?

— Sunt prea puţine douăsprezece ore pentru noi.

— Crezi tu?

— Tu ce crezi?

— Ce crezi şi tu, Alec.

— Atunci de ce mă mai întrebi?

— Pentru că îmi place să te aud spunând-o.

— Dar tu ţi-ai amintit, Clara?

— De ce mă întrebi ce știi deja?
— Pentru că îmi place să te aud spunând-o.
— Dacă mergem mâine la răsărit, ce poate însemna?
— Că nu ai chef să dormi.
— Nu fi copil. Râdea cu poftă spunând aceste cuvinte.
— Spune-o!
— Nu am uitat niciodată, și nici nu o să uit.
— A fost greu?
— Ştii prea bine cum a fost.
— Hai să ne culcăm.
— Dar nu îmi e somn.
— Nici mie. Dar mâine, Clara, o să dormi în loc să vezi răsăritul.
— Poate asta o să faci tu, Alec.
— Imposibil.
— Bine, dacă zici tu.

Discuţia noastră a continuat, până târziu în noapte. A continuat cu declaraţii de iubire şi tachinări, căci iubirea te maturizează dar îţi dă şi ocazia să fii copil, iar noi încă suntem copii. Am vorbit încontinuu, la telefon, eram captivaţi unul de altul şi somnul nu mai era o necesitate. Când eram împreună somnul, setea sau foamea ne deveneau necunoscute. Chiar şi legătura fragilă oferită de telefon ne ajungea, pentru că vocile noastre se armonizau iar imaginaţia făcea restul şi, în acele momente, ea era în faţa mea.

Ţin minte că am închis telefonul în acea dimineaţă, pe la patru. Am adormit amândoi până la urmă. Somnul ne era necesar, nu din cauza oboselii pe care nu o simţeam, ci doar pentru a ocupa timpul în care nu eram împreună.

A doua zi m-am trezit devreme. Aveam multe lucruri de făcut. Nu voiam să o las doar pe ea să celebreze acea zi, trebuia să pregătesc o zi specială şi aveam multe idei.

Ziua a început cu o discuţie cu mama. Era îngrijorată de ceea ce se întâmpla cu mine, mâncam puţin, eram mereu plecat şi noaptea adormeam târziu. Mama înţelesese tot, ştia că sunt îndrăgostit, găsise poezii şi înţelese complet situaţia. Mi-a cerut doar să i-o arăt şi după aceea să i-o prezint, dacă vreau. Laudele nu au contenit la vederea unei poze, mama a încheiat spunându-mi să am grijă de mine și să am grijă de ea. Sprijinul ei era imens, căci înţelegea ce simt şi era dispusă să mă ajute. I-am povestit tot ce aveam de gând şi a acceptat ideea unei nopţi

pierdute.

Afară era cald, o zi de August în care vara parcă încerca să iubească pământul cu toată forța ei căci nu mai era mult până când ea avea să plece pentru un an. Cum trecuse doar atât de puţin timp? În lumea noastră trecuse atât de mult. De ce nu e vară mereu? De ce iubirea nu e mereu la fel? De ce?

Nu aveam timp să îmi răspund atunci la aceste întrebări, căci timpul mă presa, și trebuia să mă grăbesc către o florărie. Am cumpărat unsprezece trandafiri roşii. Toate aceste flori făceau parte din planurile mele. De ce tocmai trandafiri? Simt că trandafirul descrie cel mai bine dualitatea, iar iubirea este duală, și omul este dual. Trandafirul este o floare superbă ce exprimă iubirea şi puritatea prin culorile lui, iar spinii reprezintă durerea provocată de pierderea iubirii. Trandafirii roşii arătau pasiunea şi flacăra iubirii, ce cu siguranţă noi le simţeam cu putere.

Aveam nevoie de ajutor, însă, căci totul era plănuit până în cel mai mic detaliu. Gândisem în acea noapte totul. După ce ei i se făcuse somn am continuat să mă gândesc, căci chiar dacă în iubirea noastră o floare nu înseamnă nimic, indiferenţa doare cel mai mult. L-am sunat imediat pe Bogdan, ce rămăsese alături de mine. Eirene încă nu mă sunase și se părea că nu îi mai păsa de ceea ce se întâmpla.

— Salut Bogdan. Am mare nevoie de ajutor.

— Nu îmi spune. Tot în legătură cu…

— Da. Tot cu Clara.

— Cu ce te pot ajuta?

— Diseară, poţi să fii pe la opt şi jumătate în *Suburbia*?

— Da. De ce?

— Câţi oameni poţi să aduci cu tine?

— De câţi ai nevoie?

— Cam zece.

— Nu e o problemă. Oricum, cam atâţia suntem de obicei.

— Perfect. O să vin la tine, într-o oră, e bine?

— Cât e ceasul?

— Este două și un sfert.

— Bine. Dar trebuie să îmi explici.

— Promit. Mulţumesc mult.

Rezolvasem acum una dintre probleme. În fix o oră eram acasă la Bogdan, toate detaliile erau puse la punct. Îi explicasem perfect ceea

ce avea de făcut şi mi-a promis că va face cum l-am rugat, în schimb i-am promis că vom ieşi a doua zi să îi explic tot ce se întâmpla cu mine, căci nu mă mai văzuse aşa până atunci.

La ora patru am plecat spre *Izvor*. Aveam emoţii de parcă o vedeam pentru prima oară. Cerul era perfect albastru şi, atunci, mai mult ca oricând, regăseam în el ochii ei veseli. Mirosul de trandafir se simţea încă pe hainele mele, întocmai parfumului ei după despărţirea din staţia de autobuz. În mine ardea soarele verii mai tare decât o făcuse în acea vară. Un trandafir roşu, rămas la mine, aştepta să îi mângâie pielea albă, ce părea că niciodată nu cunoscuse mângâierea soarelui fierbinte de vară. Ghiozdanul îl aveam în spate şi în el aveam iubirea materializată în obiecte.

Sute de oameni erau atunci în parc, dar niciunul dintre cei ce atingeau iarba arsă de soare nu simţea ce simţeam eu atunci. O aşteptam nerăbdător, pe o bancă undeva, ascuns de soare, la intrarea în parc. Pentru cei ce treceau pe lângă mine eram un puşti cu un trandafir pentru o fată, însă pentru mine şi pentru ea eram o jumătate a iubirii ce încerca să dovedească, a suta oară iubirea, printr-o floare atât de neînsemnată, în comparaţie cu ceea ce simţeam atunci. În jur era linişte, toţi cei din parc erau muţi pentru mine, atât de puţin eram interesat de ei. Mă vedeam singur în parc, aşteptând ca ea să vină şi parcul să se umple de fericirea ce se degaja cu fiecare zâmbet al ei. Pierdut în gânduri şi înconjurat de propria frică, uitasem că ceasul se apropie de ora cinci şi credeam că o să mai am ceva de aşteptat. O şoaptă însă, a rupt tăcerea. Când m-am întors ea, în cea mai frumoasă rochie roşie pe care am văzut-o, râdea de neatenţia mea. Să descriu ceea ce am simţit atunci este imposibil, să pot evidenţia frumuseţea ei de atunci, este imposibil.

Rochia ei simplă, roşie, tenişi negri şi părul ce îi dansa uşor purtat de adierea slabă de vânt m-au făcut să uit de trandafir, să uit să vorbesc.

Un om înţelege viaţa înţelegând iubirea. Să înţelegi aceste două lucruri este unul dintre scopurile vieţii, dar este un scop greu de atins. Să le înţelegi fără să le cunoşti este imposibil. Omul este, de asemenea, greu de înţeles, nu ştiam ce mă atrage la ea. Iubirea nu este o ştiinţă exactă, nu se poate măsura, nu se poate calcula, nu se poate dimensiona. Iubirea îţi oferă sau îţi ia totul, în viaţă. Nu ştiam de ce simţeam aceste lucruri, de ce tocmai eu? Răspunsurile nu sunt mereu

necesare, răspunsurile, în acest caz, ar fi venit din raţiune, iar raţiunea ia strălucirea dragostei, încearcă să o facă previzibilă şi, atunci, dragostea moare.

— Dovada materială a iubirii noastre. Spuse ridicând trandafirul.

— O dovadă atât de fragedă.

— Şi totuşi, atât de suficientă.

— În acel trandafir se ascunde o parte a tot ce simt.

— Ştiu.

— Şi celelalte părţi se află chiar în faţa mea.

— O parte a corpului tău este o dovadă materială a iubirii mele. A roşit când a spus acestea, iar mâinile îi tremurau.

Am luat-o în braţe, tremura de emoţie. Inocenţa pe care o vedeam în ochii ei mă făcea să mă simt un copil, mult mai mic decât eram. Mi-aş fi dorit să o întâlnesc cu mult timp în urmă, să am cât mai mult timp să o iubesc.

Aparenţele înşală şi, atunci, m-am convins complet. Cei ce treceau ne vedeau ca pe un puşti blond şi slab ce îi oferea un trandafir cumpărat fără rost unei fetiţe ce nu a aflat încă ce înseamnă machiaj şi este departe de a fi numită femeie. Nimeni nu putea realiza ce se afla în acel trandafir. Acea floare roşie ascundea vise, speranţe, sentimente şi iubire. Iar eu nu mai eram un puşti teribilist ce încă nu ştie ce e viaţa, iar ea era mai frumoasă ca orice altă femeie ce se machiase vreodată. Cum îi spusesem şi ei, cu câteva zile înainte, nu eram noi nebunii, noi eram cei normali. Pentru că într-o lume ghidată de sentimente, cei ce se lasă ghidaţi sunt normali, iar cei ce refuză să se exprime, să iubească, sunt cei nebuni.

Trăim, cu toţi într-o lume, unde totul se naşte din iubire, chiar şi ura se naşte din iubire. În această lume, în care iubirea este la fel de importantă ca aerul sau apa, cei ce îi subestimează puterea, cum făceam şi eu, cu doar câteva săptămâni în urmă, sunt cei nebuni.

Minutele se scurgeau uşor, cădeau ca frunzele ruginite din copacul vieţii. Noi doi eram pierduţi, ca de obicei, în firele de iarbă pe care le cunoşteam aşa de bine şi care deveniseră o parte din iubirea noastră. Parcul tot devenise casa iubiri noastre.

La şapte şi jumătate am plecat spre *Suburbia*. Trecând pe lângă liceul *Lazăr*, ne-am oprit. Stăteam amândoi zâmbind şi admirând locul unde am văzut-o pentru prima dată. Am reconstituit scena, numai că

acum ceva se schimba. În momentul când eu m-am apropiat ea nu a mai trebuit să plece, ci a sărit în braţele mele.

— Unde mergem? Mă întreabă ea, gâfâind, după ce ne-am fugărit câteva minute.

— Unde am vorbit prima dată.

— Mergem în *Suburbia*? Mă strânse cu putere în braţe.

— E cel mai bun loc în care poţi aştepta soarele să răsară.

— Dar nu am tricoul cu *Pistol cu capse*.

— Nu-i nimic. Nici eu nu îl am. Dar în seara asta nu e concert.

— Mi-aş fi dorit să fie. Ar fi fost la fel ca atunci.

— Este mai frumos ca atunci acum.

— A trecut o lună. Oftă ea.

— Mai am atâta timp să te iubesc.

— Tu? Eu mai am timp să te iubesc!

— Avem amândoi timp să ne iubim.

— Aici sunt de acord.

— Nici nu aveai de ce să nu fii de acord.

— Crezi?

— Păi nu este aşa?

— Normal că aşa e.

Aceste copilării continuau. Ne tachinam în joacă, căci cuvintele acelea nu descriau ceea ce era între noi. Niciun cuvânt nu poate face asta.

Am ajuns pe la opt și jumate în *Suburbia*, Bogdan își luase locul, în faţa clubului.

— Alec! Ce minune. Din nou afară.

— Ca de obicei ironic, Bogdan?

— Așa cum mă ştii. Bună Clara.

— Ce mai faci Bogdan?

— Bine Clara. Mă bucur de vară. Tu?

— Mă bucur de vară și eu. Alături de Alec.

— Atunci să ne bucurăm toţi trei. Haideţi să urcăm.

— Haideţi!

Mi-am dat seama că Bogdan aranjase totul, așa cum îl rugasem, mai devreme. De cum am intrat, Clara a fost întâmpinată de trandafiri, nouă persoane au venit, rând pe rând, la ea să îi ofere câte un trandafir roşu. Ajunși, în sfârșit, la masă, a primit și cel de-al zecelea trandafir, de la Bogdan. Pe faţa ei se citea uimirea, se făcuse toată albă la faţă.

Buzele îi erau la fel de roșii și ochii erau la fel de strălucitori.

— La asta nu m-am așteptat. Ești nebun!

— Știu. Din cauza ta sunt așa.

M-a luat din nou în brațe strângându-mă tare, m-a sărutat pe buze, pe obraji, pe frunte pe cap. M-a mușcat apoi de buză, lăsându-mi semn.

— Asta este pentru ca să îți las și un semn fizic, cel din suflet nu era de ajuns.

— Vezi că trandafirii au un mesaj.

A luat toți trandafirii, la rând, aranjând literele cu grijă, după zece secunde găsise deja mesajul *Buze roșii*.

— Nu pot să cred.

— Este prea puțin, aș spune.

— E clar că ai înnebunit dragule. Iubirea nu se ține în obiecte materiale. Mai ales una ca a noastră.

— Știu, dar dragostea merită mereu arătată prin gesturi, fapte sau obiecte și mereu elogiată în poezii sau romane.

— Nu încetezi să mă surprinzi.

— Și nici nu am de gând să încetez.

— O iau ca pe o promisiune. Să îți iau ceva de la bar?

— Ca de obicei.

— Bine atunci. Mă întorc imediat.

Era fix momentul pe care îl așteptam. Am scos ce aveam în ghiozdan și am pregătit totul așa cum plănuisem.

Când ea s-a întors a găsit scaunul și masa acoperite de petale de trandafir roșu. Să fi fost prea mult? Posibil. Dar dragostea înăbușise prea mult rațiunea și, în plus, dragostea fiind atât de mare cere, la rândul ei, dovezi mari.

Restul nopții l-am petrecut singuri. Singuri nu pentru că clubul s-ar fi golit ci pentru că ceilalți contau prea puțin ca să îi observăm. În joaca noastră, am împrăștiat toate petalele de trandafir prin club.

La cinci dimineața eram doar noi pe stradă. Orașul era tăcut, nimeni nu era pe stradă. Bucureștiul devenise universul nostru, în somnul lui profund, netulburat de vreo mașină. Străzile goale erau, pentru noi, cea mai frumoasă imagine. Totul în jur era numai al nostru. Chiar și cerul prindea culoarea trandafirilor din mâna Clarei, căci soarele aștepta să se ridice din nou asupra unei lumi nebune și uitate în pustiul dragostei pierdute.

Dacă cineva ar fi zărit-o atunci pe Clara probabil ar fi crezut că este un înger. Zâmbetul ei încălzea dimineaţa rece de vară, sângele îi fierbea în vene și pielea ei roşie prindea o nuanţă trandafirie. Ne protejam reciproc de răcoarea dimneţii printr-o singură strângere a mâinii. Nu cunoşteam frigul, căldura, pentru noi, venea din interior şi atâta timp cât eram împreună era inepuizabilă.

Iubeam acea amorţeală a oraşului mult prea agitat, îi iubeam liniştea ce se topea încet încet cu fiecare rază de soare ce se ivea pe cerul ce avea culoarea obrajilor Clarei. Mergeam încet spre *Academie*, mai era o oră până când soarele avea să topească liniştea Bucureştiului ce urma să se scalde iar în zgomotul frustrărilor locuitorilor lui. Treceam pe lângă parcul *Cişmigiu* la fel de adormit şi el în acea profundă linişte, aşteptând copiii să îi inunde aleile şi să îi trezească spiritul cu vocile lor vesele.

Îmi este imposibil să descriu cum mă simţeam atunci, dar cred că un singur cuvânt este suficient, eram fericit. Aveam tot ce îmi puteam dori în acel moment, foamea mea eternă de dragoste era potolită şi, în sfârşit mă simţeam împlinit. Iubirea m-a fermecat mereu, citeam despre ea încă de când eram în clasa întâia și tot ce știam despre iubire era că trebuie să îmi iubesc familia. Mă fascina iubirea şi acum o simţeam, o cunoşteam. Ştiam că şi ea simte la fel, îmi demonstrase de atâtea ori şi, chiar dacă nu o făcea, puteam oricum să îmi dau seama.

Soarele se ridică de milioane de ani asupra pământului, în fiecare dimineaţă, dar în acea zi avea să răsară special pentru doi copii ce se pierdeau în epitete şi în hiperbole ale dragostei adolescentine.

Ne-am aşezat pe scări, cu faţa către soare care încet se trezea şi el. Clara îşi lăsase capul pe umărul meu şi privea cum lumea incoloră şi rece se armonizează odată cu soarele. Pentru noi doi viaţa nu mai era incoloră căci ne-o coloram reciproc.

Soarele ne-a găsit îmbrăţişaţi, sărutându-ne parcă pentru a încălzi şi noi lumea alături de soare şi pentru a dezmorţi soarele ce trebuia să își prindă culoarea obişnuită.

— Ştii care este diferenţa dintre soare şi iubirea noastră? mă întrebă ea, zâmbind.

— Nu. Care este?

— Iubirea noastră va fi la fel de strălucitoare şi la iarna.

— Dar ştii ce ai uitat tu?

— Ce am uitat.

— Că în fiecare zi, odată cu soarele, răsare și iubirea noastră, din ce în ce mai puternică.

Şi, după acel moment, vorbele au fost de prisos, căci prin săruturi noi am colorat în acea zi oraşul adormit. Şi, acea zi a fost cea mai caldă zi a verii. Iar obrajii Clarei au prins culoarea petalelor de trandari, de la cea mai albă petală la cea mai roșie.

Unsprezece

Trecuse și momentul răsăritului. Trecuseră patru ore de la răsăritul soarelui când eu și Clara am plecat către casă.

După un astfel de moment despărţirea fusese grea, căci deşi petrecusem o noapte întreagă împreună, timpul nu era niciodată suficient și întotdeauna mai rămâneau lucruri de spus sau lucruri de făcut împreună.

Era miezul nopţii când am ajuns acasă. Nu dormisem toată noaptea și totuși nu resimţeam oboseala, nu am dormit nici măcar zece minute, doar am mâncat și apoi a venit momentul întâlnirii cu Bogdan. Îi promisesem că vom vorbi despre tot ce se întâmpla și atunci era momentul.

Desigur că aveam să ne întâlnim tot în centrul vechi al Bucureştiului care, chiar și de la despărţirea de ei, rămăsese o a doua casă. Pentru majoritatea lumii, acele locuri au devenit învechite și neinteresante. În goana multora după strălucire, aceste locuri sunt uitate, sau poate neînţelese. Noi înţelegeam poezia locurilor ce era scrisă cu fiecare crăpătură dintr-o clădire și cu fiecare scândură de lemn ce peticea o anumită gaură. Simplitatea lucrurilor de acolo este incredibilă și povestea fiecărei pietre formează o istorie a Bucureştiului interbelic care se contopeşte, în zilele noastre, cu poveşti ale adolescenţilor secolului douăzeci și unu.

Ne-am întâlnit, cam pe la patru, la terasa clubului *Fire*. Căldura se mai domolise și norii păreau că se adună pe cer. De aş fi ştiut atunci că și pe cerul iubirii mele se vor aduna nori probabil l-aş fi lăsat pe Bogdan și aş fi fugit după Clara, oriunde ar fi fost ea.

— E ceva serios, trebuie să mă crezi Alec. Începu el.

— Ce este așa grav?

— Nu îţi dai seama? În primul rând, ne-ai lăsat baltă.

— Nu aş zice.

— Nu ai zice? Cum numeşti tu când, brusc, nu îţi mai pasă de

nimeni şi de nimic?

— Mi-am concentrat atenţia asupra altui subiect.

— Şi, crezi că e normal?

— Pentru mine, e!

— Nu ar trebui.

— De ce nu?

— Pentru că o să rămâi singur.

— Singur în doi.

— Singur de tot.

— Ce prostii zici.

— Aşa crezi?

— Sunt sigur.

— Alec, ţi-am înţeles complet iubirea. Am înţeles ce simţi, gândeşte-te la Eirene, la Rucs, la Cristiana, la cine vrei tu.

— Ce e cu ele?

— Ne-ai lăsat baltă!

— Nu o numesc aşa. De ce nu înţelegi ce simt?

— Ba da, înţeleg. Dar nu trebuia să uiţi de noi.

— Cu ce vă puteam ajuta eu?

— Simpla prezenţă.

— Acum sunt aici. Am răspuns eu nervos.

— Prea târziu.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au întâmplat prea multe. Dar…

— Dar ce?

— A mai apărut cineva în *familie*.

— Cine?

— Un tip.

— Îl ştiu?

— Nu! Şi totuşi, aveţi o legătură.

— Ce fel de legătură?

— Vă leagă cineva.

— Cine? Eram agitat, enervat.

— Clara.

Să spun cum mă simţeam atunci, este greu. Imposibil, aş putea spune. Dar în acel moment mâinile îmi tremurau, mă înroşisem tot la faţă, aşa cum aveam să aflu, şi în acel moment am ridicat pumnul şi am încercat să îl lovesc pe Bogdan.

— Uşor prietene! Calmează-te!
— Ce vrei să spui? Ce e cu el şi Clara? Spune!
— Am aflat că au fost împreună.
— Aaa! Așa, şi? Mă calmasem brusc.
— Nu o vorbeşte tocmai de bine.
— Normal, doar l-a părăsit.
— Dacă tu vrei să crezi asta.
— Tu ce crezi?
— Nu prea mai am încredere în ea.
— Nu o cunoști.
— Dar el o cunoaște.
— Nu îmi spune mie de prostul ăla. De unde ştii că nu minte?
— De unde ştii că nu minte ea?
— Pentru că ea şi cu mine suntem aceeaşi persoană.
— Atunci se minte pe sine.
— Ce porcării vorbeşti.
— Nu e bine cum gândești Alec. Nu te mai recunosc.
— Mai taci. Mai vrei ceva de la mine?
— Da! Fii diseară, la opt, aici. Dacă îţi mai aminteşti de noi toţi.
— Bine! O să vin.

Am plecat enervat de la masă. Nu puteam să cred ceea ce îmi spunea Bogdan. Cum puteam să nu o cred pe Clara? Eram una şi aceeași persoană şi minciuna nu exista între noi. Și totuşi Bogdan îmi fusese alături atâta timp, de ce m-ar fi minţit? În mine, dragostea, orgoliul, prietenia și furia se amestecau într-un amalgam de sentimente fără precedent. În universul nostru norii se adunau pe cerul iubirii umbrind soarele ochilor ei.

Mergeam spre *Piaţa Romană*, fără să ştiu ce caut acolo, fără să ştiu de ce merg. Eram confuz şi speriat şi, doar acum, mă simţeam cu adevărat un copil, căci nu ştiam să iau decizia potrivită pentru mine, nu pentru ceilalţi.

Toţi suntem persoane influenţabile şi toţi avem slăbiciuni, aşa că încrederea pe care o am în unele persoane este complet oarbă şi tind să cred orice. Dragostea noastră era mare, era uriaşă, era foarte puternică. Totuşi prietenia şi încrederea sunt la fel de puternice şi ele, aşa că raţiunea începea să prindă teren și dragostea începea să fie încastrată, să devină, din nou, neînţeleasă.

Nu ştiu nimic despre acel drum, îmi amintesc doar gândurile pe

care le aveam. Îmi amintesc cât de furios eram şi cum simţeam că pământul îmi fuge de sub picioare. În minte, aveam doar imaginea ei, aveam doar cuvintele dulci, şoptite fierbinte, senzaţia primului sărut şi gustul buzelor ei. Fiecare din acestea mă făcea să văd soarele de afară dar fiecare cuvânt al lui Bogdan şi fiecare aspect al prieteniei mele cu el mă făcea să văd nori, să mă folosesc de raţiune.

Dualismul se manifesta crunt şi eu nu puteam să gândesc nimic. Eram distrus de fiecare cuvânt împotriva ei şi m-aş fi certat cu oricine numai ca totul să rămână la fel şi eu să trăiesc la fel de fericit într-un univers format doar din două elemente.

Ajuns la *Romană* m-am urcat într-un autobuz care m-a dus înapoi către casă. M-am trezit din visare doar ca să cobor din acel autobuz şi să iau altul, înapoi către clubul de unde plecasem în urmă cu trei ore. Mă simţeam pierdut, ce aveam să fac? Să renunţ, aşa, la ea? Nu! Nu! Nu! Nu puteam face asta, nu voiam să îi ascult pe ei, nu aveam de ce să îi ascult pe ei, trebuia să cred în ea şi totul avea să fie bine.

Am ajuns la ora stabilită. Bogdan era la aceeaşi masă dar, cât lipsisem, i se alăturaseră Eirene, Rucs, Miranda şi Cristiana. Toată lumea mă privea intens, priviri crunte, priviri care mă dureau mai rău decât orice cuvânt ar fi putut să o facă.

— Te mai vedem şi noi pe tine, Alec, oftă Eirene.

— După o lungă perioadă de timp, o completă Rucsi.

— Am… am… am fost ocupat.

— Noi am înţeles Alec. Dar de ce ne-ai lăsat baltă?

— Nu v-am lăsat baltă, Eirene. Nu mai dramatiza.

— Nu se numeşte lăsat baltă atunci când dispari din viaţa unui om fără să te mai intereseze ce face şi cum se simte?

— Ba da, aşa se numeşte, a zis Rucsi.

— Nu cred că vă comportaţi corect cu mine, am spus, la rândul meu.

— Dar cum ar fi normal? Ţi-am acceptat iubirea, ţi-am înţeles-o, am ascultat-o, nu e iubirea de vină, ci tu.

— Dar nu v-am uitat.

— Nu ai demonstrat asta.

— OK. Nu am făcut-o. Şi acum, ce?

— Şi acum? Aşteptăm ceva anume.

— Îmi cer scuze. Dacă aţi şti ce am simţit sunt sigur că aţi înţelege.

— Să ştii că scuzele nu sunt de ajuns, replică Rucsi.

— Ştiu. Faptele vor fi şi ele de partea mea.

— Să sperăm. Acum hai, spune-ne povestea ta! Mă încurajă Eirene.

Două ore s-au scurs, uşor. Atât mi-a luat să povesc o lună din acea vară. Unii îşi pot povesti uşor viaţa în două ore dar eu nu sunt una dintre acele persoane. Povestea mea a fost completă şi corectă dar asta nu m-a oprit să o scald în epitete şi metafore. În timpul celor două ore toţi cei din jurul meu nu s-au mişcat şi nimeni nu a pus întrebări. Acum înţelegeau pentru prima oară ceea ce era între mine şi Clara. În jur era linişte, numai vocea mea răsuna cu povestea de iubire ce mă făcuse să mă port astfel faţă de cei ce mă ascultau. Când am terminat, toţi erau căzuţi pe gânduri. Înţelegeau, abia acum, ceea ce simţisem eu. Niciodată nu ar putea înţelege totul dacă nu ar simţi ca şi mine şi dacă nu ar trăi o asemenea poveste.

— Este, cu adevărat, o poveste de dragoste. Spuse Eirene.

— Cu toate acestea însă, comportamentul tău nu este iertat, replică Rucsi.

— Ştiu. Dar va fi. Şi cu toate acestea eu nu voi renunţa la…

Nu am apucat să termin ceea ce voiam să spun. Am fost întrerupt brusc, Vlad, cum aveam să aflu că îl chema.

— Hei, de ce sunteţi aşa trişti? spuse el.

— Tocmai vorbeam eu. I-am răspuns nervos.

— Cine eşti tu?

— Alec.

— Vlad. Încântat.

— Eu nu sunt.

— În poveştile voastre părea mai prietenos, Eirene.

— Sunt, de obicei.

— Nu s-ar spune.

— Tu eşti cel care spunea minciuni despre Clara?

— Minciuni? Despre curva aia?

— Ce să fie mă? M-am repezit cu pumnul spre el, dar m-a oprit Bogdan la timp.

— Calmează-te. Te aprinzi cam repede nu crezi?

— Ce ai zis de Clara?

— Pe bune. Am zis adevărul. O să ajungi şi tu să o cunoşti.

— O cunosc mai bine decât o să o cunoşti tu vreodată.

— Atunci ştii că acum te înșală.

— Încetează cu aceste afirmaţii. A sărit Bogdan.

— Sunt adevărate.

— Dovedeşte-o.

— Aşteptam asta. Haideţi până în staţia de autobuz de la *Unirea*.

— Cu ce o să ajute asta? Am izbucnit eu.

— Veţi vedea.

Am făcut aşa cum a zis el. Eu eram târât de Bogdan. Eram enervat la culme şi în orice moment aş fi sărit pe cel ce îndrăznise să se ia de iubirea dintre mine şi Clara. Ardeam, pur şi simplu, şi totul mi se părea absurd. Am fost târât până aproape de staţie unde, din colţ am putut să o zăresc pe Clara. În acel moment picioarele m-au lăsat, pur şi simplu, şi m-am prăbuşit, fiind ridicat de Bogdan. Îmi muşcam buzele atât de tare încât a început să îmi dea sângele şi, după aceea, am văzut cum Clara îl ia de mână pe un băiat şi urcă împreună în autobuz.

Am căzut de pe cea mai înaltă culme în cel mai adânc abis. Simţeam cum înnebunesc, cum totul se pierde, cum totul devine absurd. Eram speriat, nu ştiam ce să fac, voiam să fug, dar de mine nu aveam unde să fug. Aş fi vrut să fug cât mai departe de amintiri, aş fi vrut să uit pe loc, aş fi vrut să vină o fată, în acel moment al uitării, şi să mă îndrăgostesc de ea. Dar era imposibil, orice fată ar fi fost, nu ar fi fost Clara, aşa că totul era în zadar.

În acea seară nu am reuşit să înţeleg nimic, tocmai din această cauză nu expun acest lucru acum. Totul a devenit clar, aşa cum credeam eu, abia peste ceva timp. Agonia în care mă zbăteam, în drumul înapoi spre *Fire*, este greu de descris. Nu mai auzeam nimic din ce ziceau cei din jur, auzeam doar vocea ei şi acele cuvinte, şoptite fierbinte într-o zi de vară.

În acele momente vedeam cum universul se prăbuşeşte complet, cum mă îndepărtez de fericire şi cum din plutire ajung să mă izbesc de pământul rece şi dur al raţiunii şi pe acest pământ găseam un război. Un război între iubire şi orgoliu, între sentimente şi raţiune. Un război ce mă seca complet, mă lăsa fără apărare şi, singurul care pierdea, eram eu, căci eu încasam fiecare lovitură. Iubirea, ce se zbătea să rămână deasupra raţiunii, mă împingea către iertare şi către pace, către o cale de mijloc, iar orgoliul mă forţa să uit de tot ce a fost şi să rămân triumfător, aşa cum credeam eu pe atunci că voi fi, dacă voi uita de ea.

Vlad își freca mâinile, de fericire, în timp ce toţi ceilalţi mă îmbărbătau pe mine cu cuvinte pe care nu eram în stare să le percep şi care, oricum, erau irelevante pentru mine la acel moment. Mi-aş fi dorit doar să îl lovesc pe Vlad şi apoi să uit de tot şi totul să revină la normal. Dar nu mai eram acum în lumea viselor, în care orice era posibil, acum eram pe pământ şi observam că cerul este mult mai înnorat decât îl vedeam eu atunci când trăiam magia Clarei.

Am plecat, în acea seară, către casă cu Bogdan, nu am înţeles ce îmi zicea, doar îl aprobam dând din cap şi rămânând în tăcerea războiului interior. În noaptea aceea nu am putut dormi. În zori am văzut răsăritul aşa cum îl văzusem şi cu ea, cu doar 24 de ore în urmă. Dar nimic nu mai era la fel, eu nu mai eram la fel, nu mai eram eu. Ziua mi-am petrecut-o privind în gol şi cu mintea pierdută între decizii ce trebuiau luate. Şi am luat o decizie, în acea zi, orgoliul avea să câştige războiul şi eu să pierd tot ce aveam.

Pe la ora trei telefonul a sunat, era chiar Clara. Am îngheţat complet, eram pierdut. Nu ştiam ce aş fi putut să îi zic, nu ştiam cum aş fi reacţionat. Am vrut să răspund, într-un moment în care sentimentele au câştigat lupta cu orgoliul, dar telefonul încetase să sune atunci. Şi chiar dacă telefoanele s-au repetat până târziu în noapte, orgoliul câştigase de mult, şi eram hotărât că între mine şi Clara totul va fi uitat. Nu voiam să o mai aud, eram conştient de efectul vocii ei asupra mea, aşa că am decis că tăcerea va fi răspunsul meu, chiar dacă acest mod de a răspunde nu este unul potrivit.

A urmat o altă noapte pierdută printre cărţi, muzică şi poezii. Nu puteam să închid ochii căci o vedeam pe ea. Nu puteam să stau în linişte căci îi auzeam vocea răsunând din adâncul sufletului. Mi-aş fi dorit să pot fi mai puternic şi să nu renunţ aşa uşor, dar gelozia şi orgoliul erau mai puternice ca mine atunci, iar eu eram din ce în ce mai slab şi mai aproape de depresie. Telefonul ajunsese să sune în continuu. Eirene, Bogdan şi Rucsi mă sunau, pe rând, dar nu aveam cum să vorbesc cu nimeni şi nu îmi doream nicidecum să ies din casă. Ei nu reuşiseră prin acea întâlnire să mă aibă din nou alături, pentru că ceva le stricase planul, momentul în care am văzut-o pe Clara urcând în autobuz, cu acel tip, de mână.

Nu eram în stare să gândesc, nu eram în stare să analizez. Totul era un haos complet în mintea mea şi cheia cu care aş fi putut să îl ordonez mă mai suna doar o dată pe zi şi, într-un final, a încetat să mai

încerce să salveze ceva. De fiecare dată când telefonul suna eu tresăream şi în mine războiul reîncepea. Dar de fiecare dată totul rămânea la fel şi eu rămâneam în universul rece al realităţii crude. Zilele veneau şi mă găseau blocat în aceeaşi problemă, între aceleaşi cuvinte fără rost şi cu aceeaşi imagine pe care o aveam când închideam ochii. Nopţile treceau, ca şi zilele, mai puţin cele câteva ore când dormeam și visam parcul *Izvor*, sau retrăiam momentul răsăritului şi mereu mă trezeam la fel, cu imaginea ei urcând în autobuz. Mă pierdeam în monotonia mută a tristeţii dar asta nu era nici pe departe cea mai mare problemă a mea.

Nu ştiam ce pot face, dragostea mare lasă cele mai adânci răni şi ale mele păreau că nu se vor vindeca orice aş face. Aceste răni mă opreau să duc o viaţă normală, să trăiesc vara aşa cum o făcusem înainte să o cunosc pe Clara, să o trăiesc în cea mai îmbietoare imperfecţiune, sau măcar să o trăiesc așa cum era.

Doisprezece

Ziua de șaisprezece August m-a găsit în aceeași stare groaznică pe care o aveam doar de două zile. Totul se schimba şi eu nu aveam ce să fac. Rolul meu de actor principal în propria piesă nu era dictat de mine.

Nu dormisem nici în acea noapte mai mult decât cinci sau șase ore şi acelea spre dimineaţă. M-am trezit în momentul în care telefonul suna, am tresărit la gândul că e Clara şi mă pregăteam să azvârl aparatul numai ca să nu îi răspund însă, de îndată ce m-am uitat, am văzut că Bogdan mă căuta.

— Ce faci mă? Tot în depresie?

— Nu este momentul pentru glume, Bogdan.

— Nu era o glumă.

— Atunci, o să o iau ca pe o glumă.

— Bine, bine! Ce faci?

— Nu la fel de bine ca acum trei zile.

— Asta puteam să o spun şi eu.

— Amuzant.

— Nu trebuia să fie amuzant.

— Zii! Ce vrei?

— Cât ai de gând să mai stai în casă?

— Până o să pot să întorc timpul.

— Nasol atunci! Ce fel de om eşti?

— Unul trist.
— Un laş.
— Nu mă enerva şi mai tare!
— Soarele nu ţi-a făcut nimic.
— Aşa, şi?
— Şi cred că ar trebui să îi mai dai o şansă.
— Cui?
— Ţie.
— Adică?
— Adică, să ieşi din casă.
— Nu vreau!
— Te oblig!
— N-o s-o faci.
— Crezi tu, Alec?
— Sunt sigur!
— Bine! Atunci, ne vedem la cinci.
— Nu ies! Nu înţelegi?
— O! Ba da!
— Ce încăpăţânat eşti!
— O să vin la tine acasă.
— Atât îţi trebuie!
— Bine! Hai, pa! Pa!
— Pa!

Şi Bogdan, chiar s-a ţinut de cuvânt. La ora cinci, mai punctual ca niciodată, el era la uşa apartamentului meu, sunând la sonerie în continuu. Era clar că era el căci doar el se mai încumeta să mă deranjeze din tristeţea mea.

— Ce vrei mă?
— Nu aşa se primeşte un oaspete, Alec…
— Bogdan, tu chiar nu înţelegi?
— Să înţeleg că după o primă iubire pierdută renunţi?
— Tu nu ai simţit ce am simţit eu.
— Ba da! Am simţit.
— Nu cred.
— De ce nu?
— Pur şi simplu.
— Nu numai tu ştii ce înseamnă să iubeşti!
— Eu ştiu ce înseamnă să iubeşti cu adevărat.

— Am fost aproape.
— Şi?
— S-a terminat, cam ca la tine.
— Şi, ai reacţionat la fel?
— Da!
— Şi, atunci, de ce crezi că eu voi face altfel?
— Pentru că nu o să te las să repeţi aceeaşi greşeală.
— Cum vei face asta, Bogdan?
— Noapte albă.
— Să nu aud de așa ceva.
— *Suburbia*.
— Amintiri!
— Şi?
— Nu pot lupta cu ele.
— Atunci te voi obliga.
— Şi cum vei face asta?
— O să vezi.

Nu a plecat până nu m-am îmbrăcat și am plecat odată cu el. Ştia foarte bine cum să mă convingă așa că nu i-a fost așa de greu. Am plecat amândoi spre *Lipscani*. Amintirile mă atacau cu fiecare pas și soarele, ce ne veghea dragostea doar cu câteva zile înainte, acum mă făcea să tremur și, când îl priveam, mă cuprindea o durere în piept. Eram pus în imposibilitatea de a lupta. Nu puteam să lupt împotriva mea, nu puteam să uit, nu voiam să uit aveam nevoie de ea și nimeni nu înţelegea prin ce trec în acele momente. Sau, cel puţin, așa credeam eu. În momentele acelea e greu să fii raţional, e greu să gândești, totul este greu. În acele momente, în care tăcerea doare și vocile dor și mai tare, în momentul acela întunericul te sperie dar lumina te îngrozeşte, momentele în care imaginea ei îţi alină durerea, dar îţi provoacă una și mai puternică.

Acele două zile, erau cum aveam să îmi dau seama, apogeul depresiei mele care cu siguranţă s-ar fi prelungit dacă Bogdan nu m-ar fi obligat, la propriu, să îmi continui viaţa și după ruperea legăturii cu Clara. Imaginea autobuzului, oamenii din el, scaunele gri și uzate, toate îmi aminteau de cea mai frumoasă lună a vieţii, așa cum o credeam. O lună ce nu avea să se mai repete sau, cel puţin, așa gândeam eu în acele momente în care spiritul se lupta cu trupul și în care durerea sufletească cuprinde trupul și lasă în urma ei răni ce se vindecă

raţional simplu, sentimental imposibil.

Soarele ce altă dată îmi zâmbea, acum părea trist şi obosit şi în aer se simţea mirosul puternic al toamnei ce se instala uşor, uşor peste oraşul ce acum părea la fel de îndurerat ca mine. Eu priveam oraşul altfel decât o făceau ceilalţi, numai că acum îl vedeam mai trist, sufletul meu se reflecta în imaginea Bucureştiului ars de soare. Afară era cald, însă eu îngheţam, mâinile mele erau vinete şi reci, odată cu zâmbetul și iubirea dispăruse și căldura interioară ce altă dată era suficientă pentru a încălzi mii de suflete printr-un zâmbet.

Autobuzul pornea pe acelaşi drum, în întunericul monotoniei necunoscute. Străzile erau aceleaşi pentru toţi, pentru mine erau altfel acum. Bogdan era entuziasmat fără motiv, privea fix zâmbind de parcă o mare bucurie urma să i se întâmple. Studia, zâmbind, fiecare femeie ce se urca în autobuz, dând din cap aprobator sau strâmbând din nas atunci când nu era mulţumit de calităţile fizice ale vreunei călătoare. El se distra totuși și, uneori, făceam și eu așa. Cândva în vremurile apuse, înainte de Clara. În timp ce el admira calităţi feminine, eu mergeam în monotonie pe drumul regretelor de cele mai diversificate tipuri care nu mă lăsau să mă ridic din scrumul unei iubiri pierdute în van.

Parcul *Izvor* era acum nins. Era acoperit de zăpada rece a tristeţii mele căci, în rest, el era la fel de viu ca și cu câteva zeci de ore în urmă. În mine amintirile se trezeau, dar Bogdan rămânea la fel de vesel într-o lume pe care o părăsisem odată cu primul sărut al Clarei.

Am ajuns în *Suburbia* extrem de greu, în viziunea mea, dar în lumea normală abia dacă trecuse un sfert de oră, iar în lumea lui Bogdan, cam treizeci de secunde. Am găsit acolo, adunate la o masă, cele mai cunoscute feţe, dar și altele noi, una singură lipsea, a Clarei. Nu aveam chef de nimic, cu atât mai puţin să fac cunoştinţă cu persoane noi şi, mai ales, să văd vreo fată în faţa ochilor. Clara era unica fată pe care voiam să o văd atunci.

— Aleeec! exclamă Eirene de îndată ce m-a văzut.

— Chiar eu. Deși pare imposibil.

— Cum l-ai scos din casă, mă?

— Rucsi, pentru mine nimic nu e imposibil.

— Bogdan! Taci!

— Nu te mai comporta așa, că eu te-am scos din casă.

— Irelevant. I-a închis, Eirene, gura.

Eram pierdut într-un univers necunoscut, din care mai

recunoşteam câteva feţe cunoscute şi masa unde stătusem cu Clara în cea mai frumoasă noapte a vieţii de până atunci. Pierdut într-o lume tristă a regretelor, în vara pe care o iubeam aşa de mult, eram acum neputincios să mă ridic. Eram în genunchi, cu răni adânci ce nu se vindecau de la sine şi ale căror leacuri le pierdusem atunci când le-am căpătat. Priveam pierdut persoanele de la mese zâmbind şi sărutându-se, împărtăşind dragoste, respirând zâmbete şi trăind momentele vieţii lor. Iar eu eram o umbră, o umbră rămasă din invincibilul adolescent puternic ce era gata să lupte cu orice, terminând lupta zâmbind, cu dragostea curgându-i şiroaie din răni în loc de sânge.

De ce se schimbaseră toate? De ce trebuia să se termine dragostea aşa? Stăteam şi mă gândeam atunci, în tăcere, căci în jurul meu, totul era prea neinteresant ca să-mi merite atenţia. În negura depresiei, lumina apare cu greu, dar când te simţi puternic din nou, totul devine mai uşor. Eram urmărit atunci de o bucurie venită din adâncul sufletului, de o ambiţie ce mă stăpânea şi îmi dicta să mă ridic, din nou, în lupta vieţii cu propriile sentimente.

Atunci, în acea seară, absolut fără niciun motiv, ambiţia s-a trezit în mine din cenuşă şi am stabilit că nu voi mai iubi niciodată şi din acea zi voi fi fericit fără să mă mai arunc în lupta iubirii. Un zâmbet crud mi-a apărut pe buze, iar reacţia lui Eirene a fost promptă. A tresărit brusc, am oprit-o să spună ceva, punându-mi degetul în dreptul buzelor, ea cu siguranţă a prins mesajul.

Nu eram refăcut complet, nu eram refăcut deloc. Pornisem doar pe un drum pe care ambiţia şi fericirea se luptau cu tristeţea şi rănile provocate de iubire şi din care cei puternici sunt în stare să zâmbească şi să regăsească iubirea, într-un târziu, iar ceilalţi pierd fericirea pentru un timp sau pentru totdeauna.

Să fi fost de vină melodia ce îmi răsuna în urechi? *Fără regrete* este un titlu sugestiv pentru versurile ce se împleteau atunci cu mintea mea şi îmi dădeau putere în mod subliminal. Buzele mele s-au strâns, ochii au început să lucească, zâmbetul crud răsărea şi el pe faţa mea ce se întorcea la culoarea ei, rozalie. Plecam la drum cu noi gânduri, nu mai voiam să aud de iubire, nu mai voiam să aud de orice ţine de ea.

Voiam să trăiesc vara, sau ce mai rămăsese din ea, să uit de tot şi de toate. Voiam să renasc într-o luptă ce nu mai implica dragoste, voiam să mă conving că, pentru mine, doza de dragoste s-a sfârşit şi

acum pot fi fericit să îmi trăiesc adolescenţa fără problema dragostei. În mine se năştea din nimic o putere a optimismului. Puterea mea de a renaşte din nimic, dată de fericirea unui zâmbet al unui om, sau pur şi simplu iubirea faţă de prietenii ce erau lângă mine schimbau totul şi mă făceau să mă trezesc din falsa agonie ce părea că mă domină.

Am ieşit un pic afară, la aer. Noaptea neagră îmbrăca cerul şi vântul bătea, parcă special ca să îmi aline căldura dureroasă din suflet. Aerul rece îmi făcea bine şi Luna ce lumina pământul, împodopită cu imaginea stelelor, era un medicament bun pentru mine şi pentru optimismul meu. Mă trezeam, parcă, la realitate, mă trezeam din visul iubirii în lumea reală unde luna August domnea peste pămânat şi unde prietenii mă aşteptau înapoi sus, în club. Dar nu mă aşteptau în aceeaşi stare deplorabilă în care mă aflam când am intrat în *Suburbia*, ci în starea mea normală, vindecat cu ajutorul optimismului şi fericit de viaţa pe care o aveam împreună cu ei şi iubind nimicurile, atât de importante, ale vieţii.

După câteva minute de stat la aer am luat hotărârea. Mai exact, mi-am promis mie că voi lupta cu durerea provocată, poate putea fi trecută, şi să îmi petrec acea ultimă lună de vacanţă în modul în care mi-l doream. Am tras aerul rece în piept. Am închis ochii şi, pentru câteva clipe, mi-am imaginat luna August aşa cum mi-o doream eu. Am urcat în fugă scările şi am ajuns înapoi cu zâmbetul pe buze. Un zâmbet uşor amar, dar era începutul către vindecare.

— Asta este altceva, spuse Rucsi.

— Este. Dar nu ştiu ce înseamnă!

— Ai doar încredere în tine Alec.

— Încerc Rucs. Hai să mergem la masă.

— Dar, mai întâi, trebuie să îţi spun ceva.

— Ce anume?

— S-ar putea să fie mai uşor decât crezi să treci peste…

— Cum anume?

— Ai văzut cine e la masă?

— Nu m-am uitat.

— Este o tipă foarte drăguţă… Se cam uită la tine!

— Să nu aud de tipe. Ai înnebunit?

— Clara nu e singura!

— Pentru mine este!

— Nu mai exagera.

— Dar nu exagerez!

— Ba da. Nu strică să încerci şi altceva. Vei trece peste Clara. Aproximativ…

— Nu există altceva decât Clara.

— Faci ce vrei, răspunse Rucsi enervată. Dar, dacă te răzgândeşti, este tipa şatenă. Cea care stă lângă Bogdan.

Nu înţelegeam nimic din ce voia Rucsi de la mine. Îmi era imposibil să mă uit la orice altă fată decât Clara. Nu îmi păsa de nicio tipă, nu ar fi putut niciodată să o înlocuiască pe Clara. Nimeni altcineva nu putea fi şi nu puteam să mai simt la fel pentru altcineva.

Ajuns la masă, am privit-o în ochi pe fata recomandată de Rucsi. Am privit-o adânc în ochi vrând, parcă, să îi citesc sufletul în acest fel. Făcusem aşa şi cu Clara, cu doar o lună înainte, dar atunci mă îndrăgostisem direct. Fata era drăguţă dar nu căutam asta. Căutam acel ceva ce m-a făcut să mă îndrăgostesc din primul minut de Clara.

Rucsi a zâmbit văzând cum o studiez pe fată şi a dat aprobator din cap. Am stat ceva pe gânduri şi închizând ochii, din nou, am luat hotărârea. Am hotărât să încerc să o uit pe Clara, indiferent ce presupunea asta. Am hotărât că viaţa mea va avea aceeaşi turnură ca şi înainte de Clara.

Aşa, ca din senin, am întins mâna către acea fată, în semn de prezentare.

— Alec, i-am spus.

— Andreea, încântată.

— De asemenea.

Ce nume comun. Ce nume sec. Un nume ce nu îmi spunea nimic. Începeam deja să o compar cu Clara, în mintea mea. Ea nu mă privea la fel, ea era machiată, ea nu avea vocea Clarei şi alte comparaţii absolut irelevante atunci şi pe care le făceam fără să vreau.

— Pari tăcut, spuse Andreea, venind lângă mine.

— Sunt acum. Dar nu sunt aşa totdeauna.

— Ce ai păţit?

— Poveşti… lungi şi triste…

— Crezi că nu le-aş putea asculta?

— Ba da!

— Şi atunci?

— Nu vreau să le spun.

— De ce?

— Pentru că îmi fac rău.
— Şi crezi că acel rău l-aş putea îndepărta eu?
— Posibil…
— Doar atât?
— Este o sarcină grea.
— Nimic nu e imposibil, pentru mine.
— E bine că ai atâta încredere.
— De ce nu aş avea?
— Nu ai niciun motiv.

După această discuţie fără rost, ea m-a sărutat cu pasiunea pe care obişnuiam să i-o împărtăşesc eu Clarei. Pentru mine însă era un sărut rece, un sărut fără rost, un sărut ce nu putea să fie numit sărut. Mi-am dat seama că percepând astfel aceste săruturi voi ajunge din nou în prăpastia amintirilor. Aşa că săruturile au continuat până ce am început să simt, după un lung şir, voluptatea pe care mi-o oferea un singur sărut al Clarei, aceasta era singura soluţie pe care o aveam. În minte aveam imaginea Clarei și simţeam buzele ei. Chiar și parfumul ei îl simţeam…

Pe fundal se auzea Bogdan cu laude aduse mie și cu alte încurajări, dar ce mai conta? O trădasem oficial pe Clara acum, dar şi ea o făcuse, chiar înaintea mea, de ce îmi mai păsa? Nu ştiam să-mi răspund la aceste întrebări, cum nu ştiusem să-mi răspund nici înainte.

Şi aşa, cu Andreea, visam că lângă mine este Clara şi îmi înăbuşeam amintirile cu săruturi reci, care nu reuşeau să mă încălzească. Era primul pas către o pseudovindecare.

Noaptea a trecut repede. O câştigasem sau o pierdusem? Nu ştiam. Ştiam doar că ceva în mine mă îndemna către optimism şi către speranţă. Pe la patru dimineaţa Andreea a plecat lăsând în urma ei doar cuvinte şi senzaţia de regret.

— Ţinem legătura? M-a întrebat ea.
— Desigur!
— Mă temeam că n-o să vrei.
— De ce nu?
— Nu mă placi.
— Nu pot să te plac din prima zi.
— Eu pot. Nu crezi în dragoste la prima vedere?

Ce puteam să-i spun atunci? Credeam, fireşte, dar trăisem această dragoste cu Clara. Cu ea nu avea să fie niciodată ce fusese cu

Clara, îmi era imposibil să mă îndrăgostesc aşa repede după acel episod care mă obseda.

— Ba da. Cred. Am răspuns ezitând.

— Şi atunci?

— Nu funcţionează, în cazul meu.

— Eşti mai complicat.

— Da. Sunt o persoană pe care ajungi să o cunoşti mai greu.

— Eu voi reuşi!

Nu ştie ce zice, îmi spuneam în gând. N-o să reuşească să mă cunoască pentru că, cel mai probabil, n-o să-i dau şansa asta. Şi oricâte şanse i-aş da, eu nu sunt un tip normal, sunt greu de înţeles şi numai o persoană reuşise să mă înţeleagă. Şi eu o pierdusem.

— Aşa crezi? Am întrebat ironic.

— Sunt sigură. Tu nu eşti?

— Aştept să mă conving de asta.

— Dar tu ce crezi?

— Nimic. Până nu mă conving, nimic.

— Bine. Mai vorbim pe *net* atunci, da?

— Da. O să iau *id*-ul tău de la…

— De la Bogdan. El îl are.

— Bine atunci. Pa, pa!

— Pa!

Nu ţineam neapărat să mai vorbesc cu ea. Mă ajutase suficient. Iar despre împărtăşirea sentimentelor nu putea fi vorba. Îmi promisesem să nu mai iubesc. Nu mai voiam relaţii, niciuna nu ar fi fost ca cea cu Clara, deci totul era în zadar. Puteam doar să mă mulţumesc cu astfel de aventuri să le zic aşa, iar în rest dragostea nu mai exista în sufletul meu, dragostea pentru o fată.

Imediat după plecarea ei, Bogdan a venit la mine zâmbind, m-a bătut uşor pe spate şi apoi a trecut la teoriile lui despre iubire.

— Bravo mă!

— Pentru ce?

— Ai trecut peste Clara.

— Asta o crezi tu.

— Adică, nu îi vei da o şansă Andreei?

— Nici gând.

— De ce?

— Mi-a ajuns o seară…

— Tu ai văzut cum arată?
— Sincer, nu prea mă interesează.
— Nu mai fă pe rănitul.
— Nu fac. Chiar sunt.
— Aşa, şi? Ce te opreşte să-i dai o şansă?
— Nu e Clara.
— Foarte bine că nu e!
— Termină Bogdan, l-am oprit enervat.
— Am dreptate.
— Poate.
— O să-ţi dau *id*-ul fie că vrei, fie că nu.
— De ce?
— Pentru că nu te las să-ţi distrugi viaţa.
— E treaba mea ce fac.
— Nu! E treaba noastră.

Era ciudat să-l văd pe Bogdan în astfel de momente, dar mai bine mai târziu decât niciodată, şi-a dat şi el seama, într-un sfârşit, prin ce trec. Ştiam că pot conta pe ei, însă aceste lucruri nu mă încălzeau suficient. Restul nopţii a trecut uşor. Am vorbit cu Bogdan despre cele mai ciudate subiecte posibile şi prietenia noastră se refăcea, încetul cu încetul, după ce fusese ruptă de mine, cu o lună înainte. Am cunoscut, în seara aceea, multe persoane noi, care pe parcurs s-au dovedit a fi adevăraţi prieteni deşi, pe moment, nici nu m-am chinuit să le ţin minte numele. Devenisem mult prea nepăsător după cele întâmplate.

Dimineaţa a venit cu aerul ei rece, atât de îmbietor. Adoram aerul rece din timpul nopţii, căldura începea să îmi facă rău, mă simţeam slab. Nu mai suportam căldura soarelui, şi tânjeam după adierile reci de vânt ale primăverii. Am ieşit, cu Bogdan, din *Suburbia* pe la şase dimineaţa când soarele portocaliu era vesel deasupra pământului. Prietenia noastră s-a vindecat mai repede decât aş fi crezut, în noaptea aceea. În drum spre casă păream cei mai fericiţi oameni de pe Pământ. Străzile ce începeau să se umple de lume răsunau de vocile noastre ce sunau oribil, dar pentru noi nu conta. Puteam să cântăm, să fim fericiţi, să râdem, să facem ce vrem. Străzile erau ale noastre, căci era vară, era o ultimă lună de vară de care trebuia să profităm.

Lumea se trezea la viaţă pe versurile de la *E.M.I.L.* şi râsul lui Bogdan se contopea cu căscatul oamenilor obosiţi ce ieşau atunci pe

stradă, iar glumele proaste, la care am râde doar noi, ne-au ţinut companie tot drumul, până acasă. După o asemenea noapte, pierdută, nu-mi era somn. Mă obişnuisem deja cu nopţile pierdute. În vara aceea am dormit puţin, aşa că nopţile nu-mi mai erau necesare. Eram fericit. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi renăscut şi chiar asta se întâmplase. Mi-am dat seama că totul se schimba şi că aşa va fi mereu, şi eu, trebuie să mă las purtat de valul schimbărilor. Viaţa este un lung şir de schimbări şi de iubiri care te perfecţionează. Aşa că, fiecare este bine venită şi toate în viaţă au rostul lor, şi toate fac parte din ceva anume.

Orele le-am pierdut cu gândul în mii de părţi şi am realizat că nu trebuie să regret ceva ce m-a făcut cândva să mă simt fericit. Nu voiam să mai regret perioada în care eu şi Clara eram fericiţi împreună. Orgoliul meu mă adusese până acolo. Nu voiam să port vreo discuţie, cu ea, legată de asta, nu suportam ideea că mă înşelase. Şi, tot orgoliul, mă oprea să-i spun ceva. Orgoliul devenea o piedică în calea dragostei, căci pe măsură ce creştea, grijile nefondate apăreau şi de grija lui uitai de ce era cu adevărat important. În acea zi mi-am dat seama că având grijă de starea orgoliul şi de iubirea de sine, uiţi de iubirea importantă. Iubirea cere sacrificii şi poate cel mai important sacrificiu este iubirea de sine, de care trebuie să uiţi atunci când atingi dragostea pentru o altă persoană.

Toate astea îmi veneau în minte în acel moment, dar ce puteam să mai rezolv atunci? Orgoliul deja stricase dragostea profundă ce fusese între mine şi Clara. Totul se terminase brusc, aşa că acum nu îmi rămânea decât să analizez tot, să pun tot cap la cap şi să-mi descopăr fiecare greşeală ca să nu o mai repet în viitor, nu pentru mine, căci eu îmi trăisem iubirea vieţii dar pentru partenera cu care voi ajunge să simt măcar o mică parte din ceea ce a fost odată.

Gândurile erau multe, toate se loveau cap în cap, erau contradictorii şi războiul din sufletul meu reîncepea brusc, din ce în ce mai tare. Eram sigur doar de acel orgoliu care mă făcuse să nu-i dau Clarei şansa la răspuns, dar alte gânduri îmi veneau brusc în minte. Nici ea nu îmi dăduse nicio şansă la răspuns, luase decizia direct şi nu ştiu cât timp aş fi fost obligat să trăiesc în minciună. Gândurile se ciocneau, dispăreau, şi apoi se renășteau din argumente, iar în mintea mea totul era în dezordine şi propria viaţă îmi scăpase de sub control, şi toate detaliile erau din ce în ce mai greu de înţeles.

Am întrerupt brusc gândurile. M-am ridicat din pat de unde

priveam pierdut pe geam, şi m-am dus să mănânc. Dar, cum se întâmpla din acea zi îngrozitoare nu mai puteam să mănânc. Scăparea mea din lupta gândurilor a fost când telefonul a sunat. Bogdan, era hotărât să nu mă lase să cad în depresie şi până acum intervenise în momentele cheie.

— Iar stai trist mă? începu el.

— Nu. Nu am timp să fiu trist.

— Ăsta este scopul meu.

— Până acum, te descurci bine.

— Aşa şi trebuie.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Mai întâi, spune, nu-ţi e somn?

— Mie nu. Ţie?

— Am dormit o oră, îmi ajunge.

— Mie îmi trebuie nişte ceai rece de lămâie, şi atât.

— Bine atunci! Aşa te vreau!

— Deci? Ce program avem?

— Văd că-ţi revii încet, încet. Fii gata într-o oră.

— Eu nu sunt tu. Eu pot fi gata şi în zece minute.

— Nu te grăbi chiar aşa de tare.

— Unde mergem?

— *Lipsacani*! Ca de obicei.

— E perfect!

— Vine şi Andreea.

— Andreea…

— Nu eşti prea încântat.

— Nu aş avea de ce…

— Tu te-ai uitat bine la ea?

— Da! Şi?

— E frumoasă.

— Şi?

— Şi arată bine.

— Şi?

— Şi e şi deşteaptă.

— Nu am apucat să testez…

— Poţi să mă crezi, pe cuvânt.

— Mă rog. Ne vedem într-o oră.

— Bine.

— Pa!
— Pa, Bogdan!
Îmi era alături şi se părea că avea planuri mari pentru mine. Asta mă făcea să zâmbesc. Şi aşa cu gândul la o lună de vară a uitării, m-am dus să-mi fac duş pentru că, într-o oră, începea o lună ce s-a dovedit a fi foarte încărcată.
Treisprezece
— Nu era ceea ce părea.
— Dar ce era Clara? Spune-mi!
— Era un prieten.
— Şi vă ţineaţi de mână?
— Da. În joacă. Chiar atât de puţină încredere ai în mine?
— Nu. Am multă încredere în tine Clara.
— Atunci, mă crezi?
— Eşti gata să juri?
— Sunt gata!
— Te iert! Te iert, iubito!
Săruturile ei fierbinţi se reîntorceau pe buzele mele ce îngheţaseră în lipsa săruturilor ei. E la fel de frumoasă ca de obicei, ochii ei albaştri strălucesc în lumina soarelui şi simt din nou cum zbor. O privesc, dar brusc nu o mai văd pe ea, în faţa mea e Andreea şi visul se termină. Adormisem, nu mai mult de câteva minute căci apa încă se scurgea din părul meu, adormisem când am ieşit de sub duş, oboseala îşi spusese cuvântul mai greu decât credeam că o va face. Dar puţin conta atunci oboseala. Trăiam într-o lume modelată după chipul ei şi încă îmi bântuia visele, încă o vedeam în fiecare fată din cale şi cerul încă reflecta imaginea ochilor ei sclipitori. Trebuie să scap, trebuie să uit, dar cum? Cum puteam face asta?
Iar îmi suna telefonul şi iar Bogdan îmi întrerupea şirul gândurilor. Însă era bine că face acest lucru, cădeam în prăpastia gândurilor încet-încet şi dacă ar mai fi trecut cinci minute nu ştiu unde s-ar fi ajuns.
— Sper că în cinşpe minute eşti gata, da?
— Da, Bogdan.
— Foarte bine. În cinşpse minute sunt la tine la uşă.
— Abia aştept.
— Perfect.
Şirul gândurilor se refăcea, iar eu continuam să caut soluţia. Ce

puteam face să o uit? Nu ştiam, era greu. Era prea greu pentru mine în acele momente. Mă aflam, încă, sub vraja Clarei şi raţiunea era încă dominată de sentimente. M-am trezit singur din moleşeala gândurilor. În scurt timp soneria a sunat prelung şi la uşă era chiar Bogdan. Cu acelaşi zâmbet larg pe faţă, cu aceeaşi nerăbdare. Aceeaşi faţă luminoasă şi aceeaşi energie, de parcă ar fi dormit o zi întreagă şi părea gata să mai piardă încă o noapte.

— Gata de plecare?

— Da. Să spunem…

— Ce ai Alec?

— Nimic! Nimic…

— Dacă zici tu.

— Cu cine ne mai vedem acolo?

— Vrei să ştii dacă vine Andreea?

— Nu ţin neapărat.

— De ce nu îţi pasă de fata aia?

— Pentru că îmi pasă de o singură fată.

— Mai lasă-mă cu texte de genul ăsta, Alec.

— Ce orb eşti.

— Eu orb? Eu?

— Da. Tu. Eşti raţional şi orb.

— Tu eşti orb. Când sentimentele se duc, raţiunea trebuie folosită.

— Dar sentimentele nu s-au dus.

— Atunci trebuie să le uiţi. Nu înţelegi, Alec?

— Cum să fac asta? Cum?

— Andreea! Dă-i o şansă.

— Bine. Dacă asta vrei şi asta te face să nu mă mai stresezi…

Discuţia aceasta ne făcuse să nu ne dăm seama când ajunseserăm în staţie. Imediat ce am terminat discuţia ne-am urcat în autobuzul ce avea să ne ducă către destinaţia obişnuită. Tot drumul m-am gândit dacă acest plan poate funcţiona. Am privit tot timpul pe geam cu gândul la un mod de a uita. Îmi doream doar să uit de Clara, să uit doar atât cât trebuia pentru a putea să îmi trăiesc viaţa. Nu voiam să uit tot ce fusese între noi, nu voiam să-i uit zâmbetul, buzele, şoaptele şi săruturile, voiam doar să uit că doar pe ea o pot iubi.

Mă simţeam slab, atât de slab în comparaţie cu adversarul ce se dovedea a fi chiar iubirea mea pentru ea. Dar am avut timp, preţ de

câteva minute, până când am ajuns la destinaţie, că lupta aceasta trebuie să o câştig şi că sunt suficient de ambiţios încât să reuşesc. Mi-am promis, atunci, în acea zi de August, în care izul de toamnă se simţea în aer, că mă voi întoarce la viaţă indiferent dacă Clara va fi sau nu lângă mine şi m-am hotărât că voi face orice ca să o uit, indiferent de consecinţe.

Erau decizii pripite cele pe care le luam atunci, dar aceste decizii erau o consecinţă a unei trăsături a caracterului meu, şi îmi dădeam seama că ele fac parte din revenirea mea, şi că dacă nu le luam cât de curând posibil, urma să fie prea târziu. Aşa că, cu riscul de a greşi, luam decizii atunci când simţeam nevoia mergând orbeşte pe deciziile raţiunii slăbite de lupta cu sentimentele ce erau atât de puternice.

Ambiţia trezită în mine mă făcea să zâmbesc cu gândul la vindecare. O iubeam pe Clara chiar şi atunci, dar pentru binele meu trebuia să trec peste ea, deşi îmi era aproape imposibil. Eram conștient de toate aceste lucruri dar eram lipsit de forţă sau de strategie, aveam doar vise şi atât. Câteodată nu este de ajuns să ai ambiţie şi vise şi forţa să vină de la sine şi eu eram într-un astfel de caz.

Bulevardul *Unirii* era împânzit de oameni, ca în fiecare zi, la orice oră. Îi priveam pe fiecare, pe rând, şi mă întrebam dacă ei au cheia cu care eu puteam trece peste obstacolul iubirii pierdute, mi-aş fi dorit să găsesc pe cineva care să mă poată ajuta cu asta fără să se folosească de cuvinte, deşi mi-am dat seama că în acest caz cuvintele alese sunt cel mai bun remediu. Începeam să iau în vedere varianta lui Bogdan, mă gândeam serios că Andreea, deşi era departe de Clara, putea să mă ajute să uit, cu farmecul ei pe care eu nu îl vedeam dar de care îi auzeam pe toţi vorbind.

Nu eram în stare să admir trăsăturile Andreei, pentru mine era doar o altă fată șatenă, cu ochii verzi, nimic interesant, nimic ce să mă atragă. Nu sunt în stare să o descriu în cuvinte. Nu am fost pasionat s-o observ și nici nu m-a interesat prea mult. În acea zi, ea reprezenta pentru mine șansa de care aveam nevoie. Încercarea ce trebuia fructificată, o șansă de a mă bucura din nou de vara pierdută undeva în adâncul sufletului meu alături de imaginea zâmbetului ei suav.

Ajuns în *Fire* ochii mi-au căzut chiar pe Andreea ce mă privea uimită şi plină de speranţa că, în sfârşit, îi vedeam frumuseţea pe care nu am fost capabil să i-o văd.

— Să înţeleg că ziua de azi te-a găsit cu altă părere despre mine?

— Nu pot să îmi dau seama.
— De ce nu vrei să te deschizi în faţa mea.
— Pentru că nu mă faci să vreau.
— Dar am încercat.
— Nu suficient.
— Eşti atât de insensibil.
— Dimpotrivă.
— Nu îmi arăţi asta.
— Pentru că nu pot.
— De ce?
— Nu pot să spun.
— Cine îţi interzice?
— Sufletul.
— Nu cred.
— Nu ştii în ce te-ai băgat.
— În ce sens?
— E greu să obţii ceea ce vrei de la mine.
— De ce?
— Nu îţi pot răspunde la întrebări.
— Ar cam fi cazul să poţi.
— Dar nu pot.
— Ştii ceva? Eu te plac, nu ştiu dacă îţi ajunge sau nu şi nici nu ştiu de ce mă mai chinui?

De îndată ce a terminat ultima replică a plecat de lângă mine şi a intrat în club, stăpânită de un impuls ce o împingea către lacrimi. Eu am rămas la locul meu, pe terasă. Imediat cum ea a intrat în club Bogdan a venit lângă mine.

— Ce faci mă?
— Bine, tu?
— Nu fi ironic.
— Nu sunt.
— Nu o pierde. E şansa ta.
— Şansa mea să ce?
— Să treci peste Clara.
— Andreea nu mă pasionează cu nimic.
— E drăguţă. E foarte drăguţă.
— Bine. Bine.
— Acum mă duc la locul meu.

— Şi eu trebuie să o împac.

— Aşa să faci!

La doar câteva secunde de când Bogdan a plecat de lângă mine Andreea s-a întors într-o stare de tristeţe combinată cu nervozitate. Ochii ei se chinuiau să mă privească dispreţuitor dar nu reuşeau, deşi eu mă comportam cu ea oribil și nu îi acceptam şansa pe care ea mi-o oferea.

— Iartă-mă.

— Pentru ce? spuse ea cu o urmă de entuziasm.

— Pentru că mă comport aşa.

— Ştiu că ai un motiv întemeiat.

— Am. Dar va rămâne secret.

— De ce?

— Ca să poată deveni irelevant şi să nu mai conteze.

— Atunci, să înţeleg că îmi dai o șansă?

— Nu.

— Dar? întrebă ea, nervoasă.

— Ne dăm o șansă.

— Aaa! De acord. Răsuflă uşurată.

Din nou ea începu să mă sărute, să îmi şoptească sentimentele pe care eu nu puteam să le înţeleg, nu reuşeam să mă fac să îmi pese de ele. Oricine s-ar fi îndrăgostit de ea în acele momente, orice băiat şi probabil că, dacă nu o întâlneam pe Clara înaintea ei, dragostea dintre noi ar fi putut să fie de neuitat, însă Clara apăruse în viaţa mea. Cu fiecare sărut, închideam ochii și în minte îmi venea imaginea Clarei în momentele când stăteam întinși pe iarbă şi râdeam în hohote, admirând cerul și soarele ce ne reprezentau pe noi. Mă simţeam neputincios, nu puteam să trec peste Clara și mai mult decât atât, mă foloseam de Andreea o persoană ce nu avea nicio legătură cu ceea ce se întâmplase ca să trec peste, mă răzbunam pe ea pentru ceea ce îmi făcuse mie Clara.

Trecuseră cam trei ore de când ajunsesem în *Fire* şi de când Andreea încerca să stabilească legătura între noi. Spun Andreea pentru că eu nu reuşisem şi îmi dădusem seama că totul este în zadar, încă de la primele câteva săruturi în care eu nu găseam acel ceva diferit ce mă fascina. Devenise clar că nu Andreea era persoana ce avea să mă ajute să uit de Clara, dar timpul nu era pierdut aşa că refuzam să îmi pierd speranţa. Mai era o lună din vară şi nopţile ne erau sfetnic. Centrul

vechi al Bucureştiului se trezea, parcă, doar noaptea şi atunci destinul avea, poate, să îmi scoată în faţă o altă fată perfectă pentru mine cum o făcuse şi cu Clara în urmă cu doar o lună.

Dacă ar fi ştiut Andreea ce gândem eu în acele momente în care ea îmi povestea ce a simţit în clipa în care a văzut o poză cu mine şi Bogdan în urmă cu o săptămână când, aşa cum ea mi-a spus, Bogdan dorea să o cucerească. În mintea mea rămânea clar un singur lucru, că nu trebuia să renunţ. Cu ea nu a mers, urmau alte nopţi şi alte zile în care să pot găsi acea persoană pe care o caut, sau dacă nu, măcar să înceapă liceul şi energia sentimentului de a fi boboc să mă facă să uit de ceea ce a fost şi să încerc să privesc spre viitor. Eram hotărât să nu renunţ, indiferent în câte vise mi-ar apărea Clara.

Speram doar ca acest impuls să nu dispară atât de repede pe cât a apărut, căci fără aceste zvâcniri, nu mai aveam nimic din forţa interioară care să mă ajute. O priveam atent pe Andreea şi îmi părea că pentru prima dată o văd clar, îi distingeam trăsăturile care îl făcuse pe Bogdan să înnebunească. Mă întrebam continuu de ce mie nu îmi place de ea, de ce nu sunt în stare să mă îndrăgostesc de ea, era o şansă bună, pe care eu o pierdeam.

— I-auzi ce zice Eirene, Alec! mă întrerupse Bogdan, din nou, din visarea cu ochii deschişi.

— Ce zice Eirene, Bogdan?

— Că în seara asta e petrecere.

— Iar?

— Parcă te-ar deranja.

— Nu vreau să pierd nopţile.

— Ce e cu mentalitatea asta?

— Nimic.

— Ce ţi-am zis eu despre luna asta?

— Bine!

— Şi ce mi-ai promis tu?

— Bine, bine!

— Deci pe la opt mergem către Rucsi.

— Am de ales?

— Nu. Nu ai.

— Atunci mergem.

În timp ce Bogdan se ocupa cu lista de invitaţi, eu priveam din nou cerul în tăcere, în timp ce toţi cei de la masă vorbeau şi râdeau, dar

eu nu făceam parte din acel peisaj aşa că nu auzeam nimic din ceea ce vorbeau şi nici râsul lor nu îl auzeam. Mă gândeam la petrecerea ce mă aştepta şi la noaptea răcoroasă pe care aveam să mi-o petrec treaz dansând cu propriile gânduri pe diferite melodii mai triste sau mai vesele. Visam să întâlnesc acolo o fată ce să mă fascineze mai mult decât o făcuse Clara. Să întâlnesc un alt zâmbet diferit şi o altă persoană normală în lumea mea şi nebună în lumea reală lipsită de sentimente. Nu puteam să îmi imaginez trăsăturile ei fizice, dar pe cele morale şi sufleteşti le ştiam de ceva timp, căci mereu mi-am dorit o astfel de fată. Visam să scap de greutatea pe care o simţeam atunci în suflet, voiam să găsesc puterea de a mă ridica în picioare şi să mă folosesc de acea putere ca să nu mai cad niciodată.

Când pluteşti printre gânduri şi când îţi studiezi fiecare vis timpul trece repede. Nici nu vreau să mă gândesc cum mă percepeau cei de la masă, când eu stăteam tăcut, cu ochii ţintă pe cer şi, din când în când pe buzele mele apărea un zâmbet trist şi chinuit. Făceam o paralelă între ceea ce eram la începutul verii, când vorbeam cel mai mult dintre toţi şi râdeam cu cea mai mare poftă şi cel de acum ce trecea printr-o fază în care gândurile şi sentimentele nu îi permiteau să se destindă în acest fel, o caracteristică veche. Acum totul se schimba. Perfecţionarea omului este continuă.

Dar, cum spuneam timpul zbura repede şi petrecerea ne aştepta. Noaptea era gata să ne vegheze mişcările şi să ne binecuvânteze săruturile. Nu eram entuziasmat, însă cu Bogdan, era altă poveste. El, deşi se despărţise de Ioana, avea aceeaşi poftă de viaţă, ba chiar una şi mai mare. Pentru el despărţirea era o renaştere a vieţii libere. Pentru mine despărţirea era un sfârşit şi nu un început. Probabil că eu eram în perioada de tranziţie dintre cele două momente şi dacă făceam faţă acestei perioade şi reuşeam să trec peste ea cât mai repede renaşterea urma a fi incredibilă.

Am plecat, împreună cu Bogdan şi un tip pe care, deşi îl văzusem cu o seară în urmă, abia îl cunoscusem. Era ora şapte, când am plecat. Andreea m-a sărutat de rămas bun, cu toată pasiunea, dar eu tot nu simţeam voluptatea acelui sărut. Taxiul l-am găsit în faţa complexului *Unirea* şi aşa am plecat toţi trei către zona unde locuia Rucsi.

Matei, căci aşa îl chema pe viitorul meu prieten, este un tip înalt şi slab, ca şi mine de altfel. Deşi avem câteva trăsături în comun, suntem complet diferiţi. În acea zi avea părul de culoare neagră cam

până la umeri şi purta nişte ochelari cu rame albe. Mi-am dat seama că ceva îl preocupa şi pe el căci de multe ori stătea gânditor, fără să spună nimic, dar am învăţat, la puţin timp după acea zi, că acesta este felul lui de a fi.

Părerea făcută despre el se schimba foarte repede, pe măsură ce îl cunoşteam şi, chiar în acea noapte, am simţit că mi-am făcut un nou prieten în care urma să am încredere şi mi-am dat seama că şi el va fi un element ce mă va ajuta să îmi revin la forma mea normală. Timpul a zburat găsindu-mă la fel de îngândurat. Priveam pe geam cum zboară secundele uneia dintre ultimele zile ale unei veri cu adevărat fierbinte.

Bogdan părea că nu îşi poate epuiza energia şi continua să prezică cum va fi petrecerea. Când a terminat cu acest subiect s-a decis că trebuie să îşi programeze fiecare minut din acea noapte, ca să se bucure de el cât mai bine cu putinţă. Îmi era dor să mă bucur de aceste lucruri, deşi nu trecuse decât puţin timp de când nu o mai făceam. Iubirea lui Bogdan nu era concentrată asupra unei persoane, el iubea diverse lucruri care îl făceau fericit, eu uitasem să îmi distribui iubirea aşa cum trebuia să fac şi mi-am concentrat toată iubirea doar pe ea.

Fiecare realizare de acest gen mă aducea mai aproape de realitatea după care tânjeam atât de tare, deşi nu eram capabil să îmi dau seama, căci cum spuneam, eram slăbit din toate punctele de vedere. Singura parte bună era că, pierdut prin gânduri şi prin deducţii, nu simţeam trecerea timpului. Cât mi-aş fi dorit în urmă cu puţin timp să pot opri timpul ca să pot sta lângă Clara atât cât îmi doream, dar acum îmi doream ca timpul să treacă cât mai repede şi în urma lui să îmi lase rănile vindecate şi în drumul lui să îmi scoată în cale o altă fată.

Timpul parcă zbura mai repede când mă detaşam de lumea în care trăiam şi ajungeam în lumea gândurilor şi a viselor, aşa că am avut impresia că drumul până la Rucsi nu a durat mai mult de câteva secunde. Nu eram pregătit să cunosc lume nouă, nu mă simţeam bine în pielea mea atunci. Mă vedeam mai urât decât eram, mă vedeam mai trist decât eram şi persoanele noi nu făceau decât să retrezească imaginea întâlnirii de la *Lazăr*.

La Rucsi, casa era mare, se vedea foarte bine încă de afară. În curte ne-au întâmpinat doi câini şi din fericire noi eram primii care ajunseserăm. Rucsi, Eirene şi Flair erau entuziasmate şi, toate trei, zâmbeau. Doar eu eram singurul trist de acolo, singurul care venisem

obligat şi care preferam să fi fost acasă cu o carte în mână, uitând să citesc gândindu-mă la o altă fată ce să o poată înlocui pe Clara.

Eram doar noi şase în acel moment în bucătărie la Rucsi, dar dintre toţi eu eram singurul care stătea pe scaun cu faţa îngropată în palme şi cu gândul zburând departe de acea casă ce avea să se umple curând de adolescenţi. Bogdan începuse deja să sară pe diferite melodii pe care ştiam cât de mult le adora şi cerea într-una o chiatară cu care să îşi poată demonstra măiestria. Între el şi ceilalţi se declanşase deja o ceartă pe această temă. Mă simţeam străin în acea lume care se năştea, o lume a zâmbetelor şi distracţiilor adolescentine. Eu uitasem ce înseamnă aceşti termeni şi atunci, aveam perioade când credeam că nici nu îmi voi aminti vreodată.

— Ce e cu tine Alec? mă întrebă Eirene, aşezându-se pe un scaun de lângă mine.

— De parcă nu ai şti, Eirene.

— Clara, încă te urmăreşte?

— Şi mi-e teamă că nu o să înceteze.

— Nu va înceta.

— Nu mă faci mai optimist dacă îmi spui asta.

— Lasă-mă să termin!

— Te ascult.

— Nu va înceta dacă tu nu o vei face să înceteze.

— Cum?

— Te-am ajutat eu.

— Adică?

— Trebuie să vină cam zece fete.

— Nu… Nu. Nu!

— De ce nu?

— Asta nu.

— De ce nu?

— Clara rămâne unică.

— Ba nu. Alec, crede-mă.

— Nu ştii. Nu poţi înţelege.

— Dacă nu am simţit, nu înseamnă că nu ştim.

— Adică?

— Aşa e dragostea Alec.

— Aşa să fie?

— E abia prima oară când te îndrăgosteşti cu adevărat, o să

urmeze şi alte depresii, mai mari.

— Nu cred.

— Aşa ar trebui.

— Dar…

— Dar nimic, mă întrerupse ea, trebuie să îi dai o şansă uneia dintre ele şi, astfel, să îţi dai o şansă ţie.

— O să încerc.

— Aşa să faci! Cred că deja au venit.

— Dar nu am niciun chef.

— Să nu te aud!

— Bine. Bine!

La câteva zeci de secunde după acea discuţie în bucătăria lui Rucsi au intrat cam şase fete pe care eu le studam din cap până în picioare dar fiecăreia îi găseam câte un defect, în comparaţie cu Clara şi niciuna nu mă atrăgea şi nu mă făcea să îmi doresc să o cunosc. Văzând modul critic în care respingeam fiecare ocazie, Eirene se uita la mine strâmbându-se cu o urmă de tristeţe pe faţă. Nu puteam să mă mint pe mine, din nou, cum o făcusem cu Andreea. Nu puteam să încerc să mă îndrăgostesc de fiecare fată din acea casă, nu puteam muri şi simplu să mă arunc nebuneşte în braţele fiecărei tipe care avea trăsături frumoase, nu puteam, pur şi simplu.

Am ieşit un pic în curte, să iau aer şi să mă gândesc la noaptea ce mă aştepta. Bogdan era în culmea fericirii, deja îşi găsise o fată pentru el şi căreia îi cânta la chitară, în încercarea de a o cuceri şi de a o cunoaşte mai bine, în acea noapte. Pentru el petrecerea chiar era aşa cum şi-ar fi dorit-o, nimic nu îi lipsea şi zâmbetul său era, parcă, şi mai larg. Aveam nevoie, atunci, de câteva momente în care să mă gândesc la ce aveam să fac în acea noapte. Şi, un moment în care să visez la fetele ce urmau să vină, sperând că printre ele să fie una în care eu să mă regăsesc.

Rucsi m-a condus spre locul de unde puteam să ies pe acoperişul casei ei. Ajuns pe acoperiş mi-am sprijinit barba în palme şi am privit Luna superbă ce era în acea noapte. Lumina ei albă făcea ca totul să pară altfel şi parcă chipurile celor de jos erau mult mai schimbate de lumina aceasta a lunii. Nu am apucat să contemplez mult luna căci după doar câteva minute au ajuns şi celelalte patru fete de care Eirene vorbise. Am coborât imediat să le studiez şi, brusc, totul s-a schimbat.

Am rămas împietrit, genunchii îmi tremurau şi nu eram în stare să vorbesc. În faţa mea se afla o fată care semăna izbitor cu Clara. O culoare asemănătoare de păr, nişte ochi albaştri că ai Clarei şi îmbrăcată într-o rochie albă aşa cum purta şi Clara în zilele fierbinţi petrecute în *Izvor*. Dacă ar fi fost chiar Clara probabil că aş fi căzut în genunchi şi, apoi, ridicându-mă aş fi cuprins-o în cea mai lungă îmbrăţişare.

Această pseudoClara pe care o aveam în faţă era la fel de slabă ca şi Clara, pielea ei albă semăna izbitor cu pielea Clarei, până şi ochii îi avea de un albastru asemănător însă acei ochi nu îmi spuneau nimic, în timp ce ochii Clarei îmi povesteau despre iubire şi despre săruturi pasionale într-o vară fierbinte. Părul era de un portocaliu asemănător celui al Clarei, şi toată acea fiinţă parcă ar fi fost o Clara imperfectă, o încercare de reproducere a Clarei ce nu reuşise complet. Era îmbrăcată, ca şi Clara, într-o rochie albă până la genunchi dar în picioare avea nişte sandale negre, pe când Clara obişnuia să poarte tenişi negri. În acele momente aceste comparaţii se făceau atât de repede încât nici nu reuşeam să îmi dau seama de ele. Din fericire, ea nu îşi dădea seama cât de intens o priveam, tot acel studiu nu durase decât câteva secunde, timp în care eram deja hotărât că ea va fi şansa mea de a o uita pe Clara.

Imediat ce am încetat să o mai privesc, privirea mi-a căzut pe o prietenă a ei. Aceasta era brunetă, cu ochii verzi ce îmi păreau inexpresivi, cu o privire dură şi rece, cu o piele normală, nici albă, nici măslinie. Ea era machiată, dată cu tuş pe la ochi, cu ceva culoare în obraji şi puţin roşu pe buzele-i subţiri. Evitam privirea ei rece ce îmi părea plină de ură, nu aveam de gând să vorbesc cu ea, nu-mi stârnea nici cel mai mic interes şi ura din privirea ei mă făcea să-i răspund cu acelaşi sentiment de ură. O priveam dezgustat gândindu-mă cât de diferită era de Clara, persoana ce devenise model pentru toate celelalte fete şi cu care comparam fiecare fată pe care o vedeam.

Ochii ei verzi îmi păreau aşa de reci şi citeam în ei răutatea unui suflet ce nu va gusta niciodată iubirea pe care o gustasem eu cu puţin timp în urmă şi toate trăsăturile ei fizice exprimau exact opusul a ceea ce sunt eu ca persoană. În timp ce o priveam cu dispreţ pe Renata, aşa aveam să aflu că o cheamă, pe fundal începuse melodia *Your call*. O melodie ce descria perfect ceea ce fusese între mine şi Clara, o melodie tristă ca şi mine, o melodie pe care aş fi vrut să o ascult alături de Clara.

Lângă mine nu era Clara. Clara era departe de mine şi fizic şi sufleteşte şi nu puteam decât să mă gândesc la ea şi să-mi adâncesc disperarea sau să mă arunc în braţele clonei ei imperfecte. Am ales a doua variantă. Voiam să mă întorc la viaţă şi nu să mă adâncesc şi mai tare în depresie. M-am dus spre ea, însă fără emoţia pe care o simţeam atunci când m-am apropiat, pentru prima oară, de Clara.

— Bună.

— Bună, răspunse ea.

— Sunt Alec.

— Maria. Încântată.

— De asemenea.

Deja lipsea ceva şi visul pe care îl avusesem, cu o nouă Clara, se risipea. Îmi era dor de misterul numelui, îmi era dor de momentele în care tăcerea era cel mai bun mod de a comunica unul cu celălalt şi îmi era dor de ceea ce însemna Clara. Când orgoliul controlează cuvintele şi faptele şi atunci când nu ai nimic de pierdut, o fată este, parcă, mai uşor de cucerit şi aşa s-a întâmplat şi cu Maria care îmi dovedea, încă odată, că este departe de Clara.

După o oră petrecută împreună, a venit şi primul sărut. Un sărut pe care îl aşteptam cu o poftă nebună căci îmi era tare dor de buzele Clarei şi de voluptatea acelui moment. Dar sărutul rece a adus tristeţea în sufletul meu pentru că m-am convins că, deşi semăna cu Clara, nu era Clara şi că era cu mult mai departe de ceea ce reprezenta Clara ca persoană şi nu ca trup. Eu mă îndrăgostisem de ea şi nu de trupul ei. După un şir de săruturi fără rost, am ieşit din camera unde mă aflam, să văd ce se mai întâmplă cu Bogdan care era în Paradis, cel mai probabil.

Era tot împreună cu acea fată, numai că el părea mult mai fericit de săruturile pe care le primea. Era tot vesel şi roşu la faţă, zâmbind cu subînţeles. Se vedea că are o noapte de neuitat şi, în momentul în care m-a văzut, a început să ţipe, pur şi simplu, şi să mă roage să cânt împreună cu el. M-am lăsat cu greu convins dar, până la urmă, am acceptat să fac parte din distracţie şi am început să sărim, cu el şi cu Rucsi, prin toată casa, ca nişte nebuni, mă simţeam, cu adevărat, departe de Clara. Râdeam în hohote de tachinările pe care i le adresam lui Bogdan şi de răspunsurile hotărâte pe care le primeam de la el.

Aşa a trecut tot restul nopţii, râzând împreună cu Bogdan, Matei, Rucsi, Eirene şi Flair. Matei s-a dovedit şi el un tip incredibil cu care am

vorbit, o bună parte din noapte, despre cărţi şi o grămadă de alte lucruri pe care nu credeam că le voi vorbi vreodată în viaţă cu el. Nu m-am mai gândit toată noaptea la Maria şi am realizat, odată cu răsăritul soarelui admirat de pe acoperişul casei, că împreună cu cei patru prieteni ce erau lângă mine totul se va rezolva de la sine, într-o bună zi, şi că lupta nu s-a încheiat încă şi nu se va încheia.

Soarele răsărea din nou pe cer şi ştiam că se pregăteşte să răsară, curând, şi în sufletul meu, rece.

Paisprezece

Un alt răsărit ce mă găsea cu gândul departe, într-o lume îndepărtată a iubirii sincere. Dar acest răsărit mă găsea cu multă ambiţie şi cu speranţa, în suflet, născute din cenuşa iubirii pe care i-o purtam Clarei. Ambiţia păleşte, uneori, când nevoia de iubire se trezeşte în mine şi mă forţează să mă arunc în braţele oricărei fete, cum făcusem şi cu Andreea şi cu Maria. Devenisem dependent de iubire, într-o singură lună şi, mai mult, puteam spune că devenisem dependent de iubirea Clarei, oricare altă iubire primită mi se părea insuficientă şi banală. Răsăritul mă găsea din nou vulnerabil. Vulnerabil într-o lume în care doar o nouă picătură de iubire putea aduce zâmbetul pe buzele mele.

Urmele săruturilor Mariei dispăruseră de pe buzele mele, de ceva timp şi în mine se năştea nevoia de alte săruturi, altele şi altele care chiar dacă nu mă vor face să le simt voluptatea mă vor ajuta în lupta mea pentru iubire, sau cel puţin, aşa credeam.

Bogdan privea răsăritul, în tăcere, erau unele dintre puţinele momente când nu vorbea despre ceva anume sau nu râdea. Stătea nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra soarelui, văzând cum o altă zi se naşte din negura nopţii răcoroase care tocmai trecuse lăsând în urma ei amintiri diferite pentru fiecare dintre noi. Priveam acel unic moment de pe acoperişul casei lui Rucsi şi tăcerea ce ne înconjura era deplină.

Matei se plimba, în sus şi în jos, pe acoperiş fără să-şi ia ochii de la soare, încercând să găsească locul de unde priveliştea ar fi fost perfectă. Interesul faţă de acest moment i se citea în ochi şi tăcerea lui deplină era cel mai clar semn că era, şi pentru el, un moment important de regăsire. Eram noi trei pe acoperiş. Toţi ceilalţi sau, mai bine zis, celelalte dormeau, fiecare în câte o cameră din casă.

Nimeni nu îndrăznea să întrerupă tăcerea. Deşi aveam atâtea de vorbit despre noaptea ce trecuse şi, era clar, că toţi trecuserăm prin

multe în noaptea aceea şi că amintiri vor rămâne cu siguranţă, eram amuţiţi de soarele ce se ridica asupra oraşului îngheţat. Soarele îşi pierdea, cu fiecare zi ce trecea, strălucirea lui obişnuită, de vară. Toamna atingea încet-încet fiecare copac şi fiecare suflet din Bucureştiul însetat de vară şi de serile ce îl răcoreau şi pe noi toţi odată cu el. Noi, locuitorii dornici de aerul rece ale nopţilor de vară.

Privirea mea era aţintită spre cer. În infinitul lui vedeam povestea mea şi a Clarei. Vedeam fiecare sărut şi vedeam momentul în care mi-a spus pentru prima oară *te iubesc*. După toate acestea, momentele recente în care eu eram pierdut într-o lume ce devenise mult prea mare şi rece pentru mine şi soarele ce răsărea devenea pentru mine un soare al speranţei că, într-o zi, sufletul meu va cuprinde în el, din nou, tot oraşul şi toată iubirea adunată în el.

Nu reuşeam să mă regăsesc şi nu puteam să fiu ambiţios şi optimist mai mult de câteva momente ce zburau mult prea repede şi lăsau în urma lor aceeaşi tristeţe mută. Cu cât soarele se ridica mai mult cu atât pe faţa lui Bogdan apărea un zâmbet din ce în ce mai larg. Acesta a fost semnul că tăcerea nu va mai dura prea mult şi, imediat, mi s-au confirmat bănuielile.

— Epic! exclamă el, într-un sfârşit.

— A fost. Până ai deschis tu gura, a replicat Matei.

— Ia mai taci, mă! Sunt fericit.

— De ce?

— De ce? Matei, tu nu vezi răsăritul ăsta?

— Ba da.

— Şi nu-ţi spune nimic?

— Îmi spune mai multe decât crezi.

— Mă rog. Ideea e că e vară.

— Se termină vara, Bogdan.

— Ce ţi-am zis eu ţie, Matei? Mai bine taci decât să-mi strici cheful.

— Continuă.

— Sunt cele mai frumoase momente ale vieţilor noastre. Sunt nepreţuite.

— Îţi dau dreptate.

— Sunt momentele în care suntem fericiţi, în care facem ce vrem, în care suntem zei. Sunt momentele în care nimic nu mai contează, decât fericirea şi distracţia pe care le întâlneşti, din plin.

— Din nou, sunt de acord.
— Aşa şi trebuie! A mai rămas o lună…
— Mai puţin de o lună. Îl întrerupse iar Matei.
— Taci mă! O lună până când începe iar liceul şi în luna asta vreau să mă simt, în permanenţă, la fel de bine ca acum
— Toţi vrem asta! replică Matei.
— Bine că strici tu momentele mele profunde.
— După ce că sunt rare le mai şi strică. Am adăugat eu.
— Ha! Ha! Ha, râse, iornic, Bogdan. Bine că vorbeşti. Credeam că ai adormit.
— Nu adorm în astfel de momente.
— Mă bucur, atunci, Alec.
— Este un moment mult prea profund ca să vorbeşti, i-am răspuns.
— Aşa e. Aprobă Matei.
— Sunteţi doi trişti care nu ştiţi să vă bucuraţi de viaţă.
— Taci mă! am răspuns eu şi Matei în cor.
— Ce noapte! Ce noapte! începu el să strige.
— Ce noapte?
— Dacă ai şti, Alec?
— Dacă îmi spui, o să ştiu.
— Chiar vrei?
— Chiar vreau.
— M-am îndrăgostit.
— Da, cum să nu? I-am răspuns.
— Nu mă crezi?
— Nu.
— Foarte bine. Nici nu eram serios.
— Mă gândem eu.
— Dar nu contează, tot m-am sărutat cu ea.
— Cu cine?
— Nu m-ai văzut cu tipa aia? Cea căreia îi cântam la chitară?
— Iar te dai mare cu talentul tău inexistent.
— Băi Matei, ce mă enervezi.
— Iartă-mă, Bogdan. Continuă.
— Trebuie să recunoaşteţi că arată bine.
— Arată. Şi ce e cu asta?
— Cum ce e cu asta, Alec? Mă vrea.

— Aşa crezi tu, îl enervă iar Matei.

— Tu vorbeşti?

— Continuă, replică Matei plictisit de discuţie.

— De când a venit m-am uitat la ea. Ştiţi că eu pun imediat ochiul pe astea care arată mai bine. Şi, vă daţi seama, m-am dus la ea, am vorbit şi am tot vorbit despre o grămadă de lucruri fără rost până am ajuns să rămânem singuri afară. E! Şi atunci mi-am scos chitara şi am început să-i cânt. I-am cântat de la *Blink*, de la *Pistol*, de la ce a vrut ea. Îţi dai seama că am dat-o pe spate.

— Cuceritorule. L-am întrerupt eu.

— Chitaristule. Continuă Matei.

— Uite unde era idolul femeilor. Am mai replicat eu odată.

— Ascultaţi, mă, povestea!

— Bine, bine, hai continuă.

— Aşa. Cum spuneam, tipa îmi place, sărută bine, arată bine, are gusturi bune, e mişto. Am stat cam o oră sau o oră şi jumătate singuri, pe terasă şi am vorbit şi e foarte deşteaptă tipa

— Adică, nu prea deşteaptă, după standardele normale, l-am întrerupt eu. Matei începuse să râdă.

— Nu mă enervaţi, se răsti Bogdan. Apoi îşi continuă povestea despre noaptea ce tocmai se încheiase. Tipa e genială, după mine, şi nu îmi pasă de părerea voastră, oricum. Ştia toate versurile de la melodiile pe care i le-am cântat şi mie chiar mi se pare că are voce.

— Adică e afonă pentru noi, l-am întrerupt eu.

— Mamă! Ce mă enervaţi, nu cred.

— Bine, continuă.

— Dar nu e ceea ce îmi trebuie mie.

— Dar ce îţi trebuie ţie?

— Eu nu mă mulţumesc cu puţin, eu vreau totul sau nimic.

— Deci, preferi nimic, l-am tachinat eu, iarăşi.

— Taci mă! mai era acolo o tipă foarte bună, mă rog, erau vreo două, dar lasă că dau eu de ele.

— Mult noroc! îi spuse Matei ironic.

— Bine că sunteţi voi ironici şi mă enervaţi pe mine.

— Hai nu te supăra.

— Haideţi jos, să bem o cafea ca să mă calmez.

— Mai bine zis, ca să o mai vezi odată pe tipă.

— Bă, ce mă enervezi Alec!

Eu și Matei râsesem continuu pe acoperiș, în timp ce Bogdan încerca să ne spună povestea lui. După acele momente de liniște, urmate de cele în care am râs copios, am coborât la bucătărie, unde Bogdan aștepta să își facă o cafea, sau mai bine zis, să mai studieze odată fetele venite la petrecere.

Nu voiam să dau ochii cu Maria, nu aş fi ştiut ce să-i spun şi cum să mă scuz pentru faptul că, probabil, nu vom mai vorbi niciodată. Toată casa dormea, numai noi trei eram în bucătărie. Liniştea din casă îmi făcea atât de bine, după o noapte atât de agitată şi adierile de vânt ale dimineţii îmi răcoreau sufletul încins.

Bogdan căuta, disperat, un pliculeţ de cafea, în timp ce eu şi Matei priveam pe geamul ce dădea spre curtea lui Rucsi care era plină de pungi de chipsuri şi sticle de suc. Deşi Bogdan comenta despre locul unde îşi pune Rucsi cafeaua şi alte lucruri neinteresante nici eu şi, probabil, nici Matei nu îl auzeam. Gândul îmi era departe, undeva unde pofta de dragoste este satisfăcută şi unde pot simţi, din nou, voluptatea unui sărut. În minte îmi veneau multe lucruri, mă gândeam la ce îi voi spune Mariei sau la ce îi voi spune Andreei, amândouă sacrificate pentru un scop atât de egoist ca al meu. Practic, călcasem sentimentele lor în picioare, deşi mă declaram un adept al apărării sentimentelor fiecărui om. Nu mă simţeam vinovat. Făcusem ceea ce trebuia să fac pentru mine şi, cu siguranţă, suferinţa lor nu va fi nici pe departe ca cea pe care o simţeam eu în momentele în care îmi băteam joc de ceea ce simţeau ele și încercam doar să mă vindec de Clara.

Imaginea chipului rece al Renatei, îmi dădea fiori pe spate. Ura pe care o vedeam în ochii ei încă mă speria deşi nu o mai văzusem de ore bune și nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la ce caracter oribil are. Mă gândeam la ce simte Matei în momente de tăcere profundă, exact ca a mea. Eram curios dacă trecuse de curând prin ceva asemănător și dacă nu, ce îl făcuse să stea atât de tăcut, gândind departe aşa cum se vedea în ochii lui.

Ca de obicei, momentele în care gândurile mă sufocau, nu durau mult. Rucsi fusese trezită de zgomotul făcut de Bogdan, în încercarea lui de a găsi pliculeţul de cafea ce l-ar fi salvat de la somnolenţa pe care o resimţea. Odată cu venirea ei zarva a crescut aşa că, rând pe rând, toate petrecăreţele somnoroase s-au trezind intrând în bucătărie căscând.

— Ce e cu atâta gălăgie? A întrebat Eirene.

— Nu a găsit Bogdan cafeaua și mi-a dat bucătăria peste cap.

— Nu exagera, Rucsi.

— Nu exagerez.

— Ba da, Rucsi. Recunoaşte, îi sări Eirene în ajutor lui Bogdan.

— M-am trezit din cauza lui.

— Acum toate ne-am trezit, spuse Maria ridicând din umeri.

— În afară de Flair. Ea încă doarme, zise Eirene, puţin nervoasă de norocul prietenei noastre.

— Dacă tot faceţi cafea, vreau şi eu, spuse Maria, care a fost aprobată de către Eirene, Matei, Renata şi încă alte patru fete pe care nu le ştiam.

— Bine. Deci trebuie să fac opt cafele, cu a mea nouă şi cu a lui Bogdan zece.

— Eu nu mai vreau cafea, spuse Bogdan, zâmbind.

— Normal. I-a fugit somnul. Am zis eu râzând.

El mi-a făcut imediat semn să tac şi s-a aşezat lângă fata cu care îşi petrecuse o bună parte din noapte şi pe care nu am reuşit să aflu cum o cheamă, decât din întâmplare, abia peste câteva zile. Maria s-a aşezat lângă mine şi a început să se joace în părul meu. Toţi cei din bucătărie mă priveau atent, dar eu rămăsesem fără nicio reacţie, aşa că toţi s-au întors la treburile lor cu feţe pe care se citea o uşoară dezamăgire. Desigur, toţi în afară de Renata care părea atât de rece şi care părea că nu este în lumea ei acolo şi că toţi cei din jur o enervau la culme. Timpul a trecut îmbibat de mirosul de cafea ce plutea în aer dansând împreună cu aburul fierbinte. Maria părea resemnată la gândul că în acea dimineaţă nu aveam chef de nimic aşa că şi-a concentrat atenţia asupra cafelei.

După ce toată lumea şi-a terminat cafeaua, fetele au plecat fiecare către casa ei, era ora nouă deja, şi părinţii le aşteptau, cel mai probabil, acasă. În bucătărie rămăsesem doar Matei, Bogdan, Eirene, Rucsi şi cu mine. Maria plecase cu speranţa că îi voi lua *id*-ul de la Rucsi. Şi această minciună mă făcea să am remuşcări.

— Mai refuzi o şansă, îmi spuse Eirene.

— Dar nu am refuzat. Am încercat…

— Şi, ce s-a întâmplat?

— Nu e la fel.

— Niciodată nu o să mai fie la fel.

— Dar, măcar, o să simt şi eu ceva în acele momente.

— Ești mult prea pretențios, Alec. Concluzionă Rucsi.

— Da, bine! Să nu mai vorbim despre mine.

— Așa e. Ia, spune Bogdan ce ai făcut cu tipa aia, îl întrebă Matei.

— De parcă nu ai ști, mă.

— Eu știu. Dar ele nu.

— Hai mă, spune! îl îndemnă și Rucsi.

— E! De parcă nu mă știți.

— Nu ți-am cerut să te lauzi, Bogdan, i-am tăiat-o eu scurt.

— Da mă, bine, îmi răspunse el apoi își reluă povestea ce ne-o spusese și nouă pe acoperiș, cu aproximativ o oră înainte.

— Bravo, mă! îl felicită Rucsi, după ce își terminase povestea. E o tipă de treabă.

— A, păi nu o să rămân cu ea.

— De ce? exclamară Eirene și Rucsi în cor.

— Mie îmi trebuie altceva.

— Altceva ce?

— Nu mai țipa, Rucsi! Îmi trebuie ceva mai mult, ceva mai bun.

— Vai de capul tău.

— Taci, Eirene! Știu eu ce fac.

— Bine, mă!

Dimineața a continuat cu discuții neinteresante ce nu merită reproduse. Toată dimineața am fost atent la Bogdan, ceva părea schimbat și zâmbetul lui trăda acum mai multe emoții decât ar fi trebuit. Ceva se schimbase în el, în noaptea aceea și totul avea să iasă ușorușor la iveală chiar dacă el își dorea sau nu acest lucru. În ochii lui se citeau alte emoții alte trăiri, alte ambiții. Oricât ar fi încercat să se ascundă, tot aș fi aflat, până la urmă, gândeam atunci și timpul avea să-mi dea dreptate.

Secundele treceau repede, zburând alături de cuvintele ce se rosteau într-o lume a trecutului. Ziua aceea de August se topea, puțin câte puțin, în așteptarea nopții ce urma să vină și să ne apropie și mai mult de toamna rece ce ne aștepta. Am plecat de la Rucsi aproape pe la ora unu, când orașul era complet trezit la viață și încercam, împreună cu Bogdan și Matei, să facem față aglomerației din autobuzul către casă. Ne așezaserăm, din fericire, toți pe scaune, și priveam lumea cum se urca în autobuz și acesta devenea neîncăpător.

La o stație s-au urcat în autobuzul și așa neîncăpător un băiat și o fată care, după aparențe erau de vârsta mea. În el m-am văzut pe

mine iar în ea pe Clara. Am rămas în tăcere privind cum cei doi își șoptesc, unul altuia, cine știe ce cuvinte și cum ignoră mulțimea din autobuz și, între atâtea persoane, ei rămân singuri. Visam cu ochii deschiși la momentele când eu și Clara eram în aceeași situație.

Eram doar eu cu ea îmbrățișați în mijlocul autobuzului. Stațiile treceau ușor pe lângă noi. Eram prea adânciți în săruturi și șoapte și uitam să coborâm. Ușile se deschideau atât de monoton dar pentru mine totul era altfel decât ar fi fost normal, cu ea lângă mine nimic nu era banal. O luam de mână și îi șopteam că vom coborî, ușile se deschideau iar căldura de afară năvălea peste noi și era stația unde trebuia să coborâm. Dar m-am trezit și eram înapoi în scaunul meu de lângă Matei, în față aveam tot zâmbetul ironic al lui Bogdan și cei care coborau din autobuz nu eram eu și Clara ci cuplul pe care îl văzusem mai devreme.

Așa mi-am petrecut drumul până în *Piața Romană*, absorbit într-un vis pe care îl trăisem cândva. Am coborât acolo cu gândul de a merge către casă, dar Bogdan avea alte planuri.

— Hai să bem o cafea.

— Acum vrei să bei cafea, zise Matei, ironic.

— Nu ar strica un ceai acum. Am fost și eu de acord.

— Vă grăbiți, vreunul, spre casă?

— Nu.

— Nu.

— Atunci, mergem?

— Da. Dar unde? întrebă Matei.

— *Cărturești*. Am răspuns.

— Perfect! exclamă Matei.

— Oribil! Ne contrazise Bogdan.

— Știu că îți e frică de cărți, dar liniștea de acolo, ceaiul rece și cartea din ghiozdan sunt perfecte pentru dimineața asta.

— Au cafea?

— Normal. I-am răspuns.

— Bine, hai să mergem, dar e pentru ultima dată.

— E pentru prima oară, Bogdan. Am zis.

— E pentru prima și ultima dată. Ce-o să mă mai plictisesc.

— Că veni vorba, cine a scris *Roșu și negru*?

— Lasă-mă, mă cu din astea. Sunt obosit.

— Stendhal.

— Bine. Dar *Ion*, cine a scris-o?
— Liviu Rebreanu.
— Bravo. Meriţi un ceai.
— Dar, *Pădurea spânzuraţilor*?
— Alec, ţi-am zis să mă laşi.

Nu am făcut mai mult de cinci minute pe drum. *Piaţa Romană* era, ca de obicei, aglomerată și împânzită de lume ce avea căi diferite și, totuși, se intersectau într-un anumit punct. În acel punct puteau începe povești de dragoste sau oamenii puteau trece pe acolo fără ca nimic să se întâmple. Ei bine, pentru mine *Piaţa Romană* a fost punctul în care amintirile se întorc mai puternice ca oricând și sunt gata să te distrugă, cu fiecare pas greșit pe care îl faci.

În acea zi fierbinte, de la sfârşitul verii, după ce petrecusem o noapte treaz, visând la Clara, destinul a hotărât că este momentul să ne întâlnească, așa cum o făcuse și cu o lună și ceva înainte, în faţa liceului *Lazăr*. Era o a treia întâlnire stabilită doar de destin, dar această întâlnire era singura care îmi provoca tristeţe şi mă distrugea în interior.

Aş fi recunoscut-o dintr-un milion de fete. Părul ei strălucea în lumina soarelui şi îi era răvăşit de adierile de vânt lipsite de putere. O rochie neagră îi îmbrăca trupul slab apărându-l de soare și razele acestuia, iar în picioare avea acei tenişi, deveniţi clasici, ai ei, dar de data asta, roșii. Chipul ei părea la fel de luminos ca atunci când trăiam propria poveste de iubire, dar acum acel zâmbet larg îmi făcea rău şi mă făcea să tremur tot. Ochii ei albaștri, la fel de adânci ca de obicei, nu mă lăsau să îi mai citesc, îi priveam de la distanţă, dar imaginea lor era suficientă ca să mă bâlbâi şi să nu mai pot sta pe picioare. Îmi făcea aşa rău imaginea ei veselă. Radia, toată, bucurie ca de obicei, mâinile ei subţiri şi albe se mişcau agitate prin aer şi tot trupul ei parcă urla după iubire, dar nu după iubirea mea.

Fericirea ei era motivul pentru care zâmbeam când mă trezeam dimineaţa, dar acum când o vedeam fericită, în timp ce eu suferean, ajunsesem să cred în ceea ce zisese Vlad şi să cred că dragostea mea a fost o minciună. Gândul acesta mă rănea mai puternic ca oricare altul, mă simţeam slăbit şi tot corpul mă durea când mă gândeam că aş fi trăit în minciuna unei iubiri neîmpărtășite.

Aş fi vrut să fug de mine. Să fug de amintiri, să încep o nouă viaţă, în care Clara să nu fi existat şi în care imaginea ei să nu îmi

provoace această durere. Zâmbetul ei strălucitor, pe care îl admiram de la distanţă, mă lovea cu mai multă putere decât mă iubise cu ceva timp înainte şi strălucirea din ochii ei mă orbea acum și mă făcea să mă prăbușesc în genunchi.

Bogdan a pus mâna pe umărul meu şi eu am tresărit speriat de parcă un zgomot groaznic m-ar fi trezit din cel mai adânc somn. Rămăsesem în urma lor cu privirea aţintită asupra Clarei, iar Bogdan se întoarse după mine, să vadă ce s-a întâmplat, după ce, probabil mă strigase dar eu nu fusesem capabil să îl aud. Şi-a întors privirea către mine, fără să zică un cuvânt. Nu am spus nimic, mi-am întors privirea, din nou, către Clara. Acesta a fost răspunsul cel mai clar pe care puteam să îl dau atunci, lipsit de cuvinte. O priveam, în tăcere. Stătea, în staţia de autobuz, fără să își dea seama că o privesc, căutând în ea puterea de a trece peste, căutând o speranţă care să-mi aline durerea și care să-mi dea puterea să-i vorbesc și să-i pun o singură întrebare. De ce? Ar fi fost singura întrebare pe care i-aş fi pus-o. Doar atât aş fi putut să-i spun. Doar aceste cuvinte îmi treceau atunci prin minte şi era singura întrebare la care aşteptam un răspuns.

Tremuram tot, la gândul că trăisem într-o minciună și că fiecare privire, fiecare sărut, fiecare mângâiere fuseseră minciună. Minciună.

Nu ştiu cum de am rămas atunci în picioare. Eram pur şi simplu distrus şi simţeam cum tot corpul îmi este cuprins de durere. Inima îmi zvâcnea cu putere în piept şi simţeam cum bate din ce în ce mai tare cu fiecare mişcare pe care ea o făcea. Agonia s-a-ncheiat abia când autobuzul a venit şi ea s-a urcat în el. Eram sigur că nu mă văzuse deşi eu mă uitam la ea continuu de ceva minute. Deşi chipul ei dispăruse din nou, durerea nu încetase şi eu priveam, în gol, către autobuzul ce se depărta de staţie.

Bogdan nu a scos niciun cuvânt, m-a luat de braţ şi, practic, m-a târât până am ajuns la *Cărturești*. Nu sunt în stare să descriu cum de am ajuns până acolo. Eu nu mai simţeam nimic, nici pământul de sub picioare, nici soarele ce ardea afară, nimic. Tot drumul am mers din reflex şi, probabil că, aş fi căzut dacă Bogdan nu m-ar fi ţinut de braţ. Am intrat în *Cărturești* şi ne-am aşezat imediat la o masă. Eu încă vedeam imaginea Clarei, în staţie, zâmbind şi trecând nepăsătoare peste tot ce fusese între noi cu puţin timp în urmă.

— Revino-ţi! îmi strigă Bogdan.

— Ce? Ce? Am răspuns, ca trezit din vis.

— Calmează-te! De ce ai rămas aşa?

— Era veselă. Veselă! De ce?

— Şi tu te-ai sărutat cu două tipe în trei zile.

— Da! Dar eu nu am fost vesel. Eu încă o iubesc.

— Şi ea? De ce nu te-ar mai iubi?

— Pentru că zâmbeşte. Dacă mă iubea, suferea şi acum nu zâmbea.

— Eşti nebun? Şi tu ai zâmbit mai devreme.

— Da. Dar…

— Dar nimic! Este acelaşi lucru.

Nu am mai răspuns. Am rămas adâncit în gânduri, în timp ce Bogdan a comandat două cafele şi un ceai rece de lămâie. De ce reacţionasem aşa? De ce nu mă bucuram de zâmbetul ei dacă într-adevăr o iubeam? Mi-am dat seama repede. Orgoliul nu mă lăsa să mă bucur pentru ea. Deşi o iubeam enorm, zâmbetul acela îmi făcea rău. Eu trebuia să zâmbesc şi ea să sufere, eu trebuia să fiu cel nepăsător şi să uit totul, după câteva zile. Cu ce eram eu diferit de ea, atunci? Care era diferenţa dintre mine şi ea? Diferenţa era că ea reuşise să zâmbească şi să treacă peste, în timp ce eu, încă, mai suferеam.

Şi, mai exista o diferenţă, cu siguranţă că ea nu s-ar fi bucurat să-mi vadă suferinţa, nu s-ar fi bucurat să mă vadă cum mă prăbuşesc şi mă izbesc de pământ într-o singură fracţiune de secundă, în timp ce eu, aş fi fost în culmea fericirii dacă aş fi trecut zâmbind pe lângă ea în timp ce plângea, deşi probabil sufletul nu m-ar fi lăsat să fac asta.

Începeam să accept ideea că orgoliul meu este mult prea mare şi că pune mult prea repede stăpânire pe mine. De asemenea începeam să o absolv pe Clara de orice vină, în afară de faptul că mă înşelase şi mă lăsase să trăiesc într-o minciună, de la început sau poate doar în ultimele zile. Oare cum a reacţionat ea atunci când nu i-am mai răspuns? Oare de ce m-a sunat continuu timp de două zile dacă, oricum, eu eram în plus în viaţa ei sentimentală?

Eram blocat între întrebări din care încercam să ies nevinovat alături de Clara. Dar nu era posibil. Unul dintre noi era vinovat pentru despărţire şi, din câte spuneau faptele, în ordinea lor cronologică, Clara era vinovată. Pierdut în acel univers al întrebărilor îmi plângeam de milă pentru zilele pe care le trăiam în vara ce se voia a fi perfectă. Încercam să găsesc elementul ce nu se potrivea, să găsesc cauza şi să o

elimin, aveam nevoie de acea vară perfectă, aveam nevoie de un răsărit al sufletului meu în întunericul depresiei.

— Alec!

— Da, Bogdan.

— Cum te mai simţi?

— Distrus.

— De ce nu rămâi cu Andreea?

— Nu am niciun motiv pentru care aş rămâne.

— Dar pentru fata din noaptea trecută.

— Maria?

— Aşa, Maria.

— Nu am niciun motiv pentru care aş rămâne cu ele.

— Eşti limitat. Într-o lume rămasă în întuneric.

— În lumea Clarei.

— Într-o lume rece în care, dacă vei rămâne, vei dispărea.

— De unde?

— Din propria viaţă. Vei rămâne o umbră.

— Exagerezi. Nu o să mă mai ţină mult depresia.

— Asta o crezi tu. Deja te blochezi pe o singură idee. Îţi blochezi căile de ieşire. Nu vrei să mai accepţi alte variante, te închizi în tine, şi dacă continui nu vei mai putea să ieşi. Ai impresia că poţi trece imediat peste toate, nu? Nu e aşa. Trezeşte-te Alec! Nu te mai gândi la Clara când săruţi o altă fată, nu te mai gândi la Clara deloc!

— Ea a fost, acum nu mai e. Urmează alte fete pe care le vei iubi şi mai mult şi după care vei suferi şi mai mult, ce vei face atunci? interveni Matei, ce până atunci tăcuse mâlc.

— Dar, nu pot. Nu pot.

— Prostii. Nimic nu e imposibil.

— Pentru mine, acest lucru este.

— Asta o crezi tu.

— Ba nu, Matei.

— Ba da! Crede-mă pe mine, nu-ţi e nimic imposibil, la vârsta asta. Mai avem multe de învăţat şi mai avem prin multe schimbări de trecut. O să te schimbi mult, deja te-ai schimbat foarte mult, sunt sigur de asta, dar o să treci repede şi peste Clara.

— Tu nu ştii cum e.

— Ştim cu toţii cum e. Scuza asta nu e valabilă pentru noi.

Am tăcut. Nu mai aveam nimic de zis. Ştiam că are dreptate, şi

totuşi, de ce nu găseam în mine puterea de a trece peste, dacă ea se afla acolo, undeva? Erau atâtea întrebări fără răspuns, atâtea lucruri pe care le-aş mai fi avut de spus, atâta iubire de dăruit şi atâtea săruturi de dat, dar acum totul era în zadar. Eram ameţit de toate sfaturile, de toate privirile şi de toate gândurile. Cum aveam să lupt cu mine, în acea situaţie? Cum poţi să găseşti ceva când nu îl poţi căuta? Erau întrebări la care nu ştiam să răspund şi la care, încă nu cred că am găsit răspunsul potrivit. Şi nu ştiu dacă cineva l-a găsit.

În mintea mea şi în suflet se purtau războaie la care, fără să vreau, luam parte indirect. Confruntările dintre sufletul şi mintea umane dau naştere la ură, dar şi la ambiţie, dau naştere la speranţă, dar şi la agonie, sunt luptele în care înfrângerea înseamnă victorie, dar şi victoria înseamnă înfrângere.

Mi-aş fi dorit ca totul să fie mai uşor de atât. Mi-aş fi dorit să existe cărţi care să te înveţe, în cel mai simplu mod posibil, să treci peste orice, fără a-ţi sacrifica sentimente şi fără a pierde capacitatea de a iubi. Nu mai rezistam luptelor acestea. Mi-am scos din ghiozdan *Roşu şi Negru* dar nici aventurile lui Julien Sorel nu mă făceau să uit. Iubirea ardea mocnit şi în sufletul lui.

— Ce idee proastă a fost să venim aici. A reînceput Bogdan seria de critici.

— Iartă-ne Bogdan, că te obligăm să te înconjori de cărţi.

— Taci, Matei! Nu vezi că Alec mai are puţin şi adoarme.

— Superficialule! I-am răspuns, enervat, lui Bogdan.

— Bine. Bine. Cum te mai simţi?

— Minunat.

— Nu e nevoie să fii ironic.

— De parcă nu ai şti cum mă simt.

— Speram să-ţi revii la viaţă.

— Nu e aşa simplu.

— S-ar putea să fie. Răspunse el rânjind în timp ce citea un mesaj pe care tocmai îl primise.

— Nu are cum să…

— Diseară, la cinci! *Fire*. Vine şi Maria!

— Maria?!

— De parcă nu ai vrea.

— Normal că nu vreau!

— De ce?

— N-o să fie nimic între noi.
— Băi! Nu te mai suport.
— Eu nu ştiam cum să fac, să nu-i dau *id*-ul.
— Nu pot să cred că încă mai vorbesc cu tine.
— Importantule!
— Să ştii că sunt.
— Bine mă!
— Dar tu, de ce eşti încântat, Bogdan? A intervenit Matei.
— Eee. Am eu motivele mele.
— Deci, cel mai sigur, vine vreo fată care îl interesează. Îşi răspunse Matei.
— Da, mă! Da. Şi?
— Care e aia?
— Curios eşti, Matei.
— Nu te contrazic.
— Şi dacă nu vreau să-ţi spun?
— Oricum, o să ne dăm noi seama.
— Matei are dreptate. Acum, tăceţi amândoi, nu am chef să mai aud nimic despre nimeni, mai ales poveşti de dragoste.

Din fericire, cei doi au ţinut cont de rugămintea mea şi au tăcut, pentru următoarele minute ce s-au scurs încet-încet, până când a sosit ora la care trebuia să mergem, în acelaşi club, de care, cu toţi, ne plictisesem. Monotonia se resimţea puternic. Nu mai suportam orele întregi de plictiseală. Aveam două variante. Să mă plictisesc acasă şi să cad pradă gândurilor care mă făceau să cad într-o profundă tristeţe sau să mă plictisesc afară, cu mai mulţi prieteni, caz în care, îmi era mai greu să cad în tristeţe dar în care şansele să o revăd şi soarta ar fi fost aceleaşi. Drumul tristeţii se întindea, parcă, peste tot şi se lărgea continuu, blocând căile fericirii care, şi aşa, erau puţine şi greu de găsit.

Fiecare zi cu Clara, raţional, era la fel, sentimental însă fiecare privire, fiecare sărut şi fiecare mângâiere erau altfel. Fiecare privire era mai caldă, fiecare mângâiere era mai lungă şi totul, la ea, părea nou, în fiecare zi. Era magia dragostei care transforma monotonia în noutate, banalul în miraculos, prostia în artă. Dragostea transformă totul şi te face să devii dependent de acea schimbare şi, când o pierzi, când realitatea revine, durerea este, parcă, şi mai mare.

*Lipscani*-ul devenea o a doua casă. O casă pe care, deja, începeam să o reneg. Mă plictisisem de aceleaşi scaune, aceleaşi feţe

triste care îmi aduceau aminte de fericirea în care trăiam cândva, întins pe iarba din parcul *Izvor*, ţinând-o pe Clara de mână.

Am luat-o pe jos, către strada *Lipscani*. Treceam pe lângă oameni și pe lângă zâmbetele lor în timp ce eu trebuia să mă mulţumesc cu lacrimile din suflet. Lacrimile ce încercau să stingă focul, dar erau mult prea puţine şi, era clar că, acel foc se stingea cu zâmbete și nu cu lacrimi. Gândurile nu-mi dădeau pace și acele lucruri, pe care le făceam din nou şi din nou, mă enervau la culme. Îmi pierdeam cheful de a face orice și mi-aș fi dorit să mă duc spre casă unde să încerc să dorm. Nici măcar somnul nu mai era de partea mea. Nici măcar nu mă mai puteam bucura de ciocolată sau orice altceva dulce care să trezească în mine spiritul de copil pe care îl pierdusem odată ce mă ambiţionasem să mă cred matur. Până şi foamea mă părăsise. Spiritul copilăriei, odată ce dispăruse din mine fericirea, nu mai era complet. Trebuie să fii copil ca să ştii să te bucuri, trebuie să fii copil ca să ştii să iubeşti cu adevărat, fără să ştii că ţi se oferă ceva şi trebuie să fii copil ca să mergi prin întunericul sufletului pereche, sperând că vei găsi lumina dragostei, ascunsă adânc acolo.

Te simţi mai bine atunci când nu ai decât atunci când ai şi pierzi, iar eu simţeam pe pielea mea. Cei ce nu simţiseră dragostea nu simţiseră niciodată ceea ce simţeam eu atunci, în timp ce eu cel trăisem dragostea şi o pierdusem, sufeream groaznic şi nici măcar nu ştiam dacă trăisem într-o minciună pe care nu am văzut-o, fiind orbit de dragoste, sau dragostea îmi fusese împărtășită.

Aceeaşi terasă, pe care deja o cunoşteam ca pe propria casă. Scaunele negre şi tari pe care stăteam, lăsându-mă pe spate, privind norii albi de pe cer! Mesele din sticlă pe care îmi întindeam toate caietele pentru a scrie o idee ce îmi venea. Nu mai suportam nimic din acel loc, din seara aceea în care am văzut-o pe Clara cu acel tip, seara în care mă prăbuşisem pur şi simplu, pe unul dintre acele scaune, fără să mă mai pot gândi la altceva decât la ceea ce văzusem.

Când am ajuns noi acolo, toţi ne aşteptau şi am tresărit văzându-i faţa Mariei, conştient că voi fi nevoit să calc, în continuare, pe sentimente pentru atingerea unor scopuri ce le credeam imposibile. Am tresărit, însă, şi mai puternic, când am văzut ochii verzi şi reci ai Renatei, ce parcă îmi îngheţau sângele în vine şi mă făceau să cred că ura este singurul sentiment pe care ea ar fi capabilă să-l simtă.

Nu eram suficient de puternic încât să-i înfrunt privirea de

gheaţă. Totul, în corpul meu, se năştea din durere. Tristeţea izbitoare mă făcea însă să trec pe lângă ea fără să-mi pese. Oricât de mult m-ar fi urât, ura aceea nu ar fi fost mai puternică decât tristeţea pe care o resimţeam.

— Tu nu obişnuieşti să dormi? M-a-ntrebat Maria.

— De unde ştii că nu am dormit?

— Mi-a zis Rucsi că vii de la *Cărtureşti*.

— Da, aşa e. Păi, eu nu am somn.

— Cum aşa?

— Pur şi simplu. Nu sunt suficient de obosit încât să mi se facă somn.

— Atunci, nu te-ai supăra să ne vedem mâine?

— N-aş avea de ce să mă supăr.

— Perfect! Atunci…

— Dar, am întrerupt-o, nu pot face asta. Nu-ţi pot explica dar nu are sens să mai continuăm aşa. Sincer, nu ar merge, nu-mi cere explicaţii, nu sunt în stare să le dau.

— Tu ce planuri aveai cu mine?

— Niciunul. Am sperat, doar, să mă îndrăgostesc.

— Ai sperat?

— Da. Dar nu voi putea să-ţi dau explicaţii aşa că, mulţumeşte-te cu asta.

După această discuţie, Maria, vizibil tristă şi nervoasă, nu a mai stat mult cu noi. S-a ridicat repede şi a plecat spunând că e prea obosită după o noapte pierdută.

Sinceritatea fusese, parcă, singurul lucru care mă făcuse să mă simt mai bine, după toate cele ce se întâmplaseră în acea dimineaţă. Mă simţeam bine că nu mai trebuia să distrug sentimentele, aşa cum fuseseră ale mele distruse, mă bucuram că puteam să feresc anumite persoane de ceea ce simţeam eu atunci. Discuţia cu Maria fusese singurul lucru ieşit din regulile monotoniei. Imediat după, am rămas privind cerul, rezemat pe spate. Nu mă gândeam la nimic şi totuşi mi se derulau în spatele ochilor o mulţime de gânduri care mă făceau să tresar sau să zâmbesc.

De la admirarea cerului am trecut la studiul persoanelor de la masă. Toţi păreau normali în afară de unul singur, Bogdan. Bogdan părea că priveşte foarte atent pe cineva şi, mai mult ca niciodată, încerca să se dea în spectacol. Asta din ce reuşeam să aud, ca prin vis.

Câteva minute nu mi-am luat ochii de el şi am observat că cea pe care o priveşte atât de intens este chiar Renata. Am rămas şocat. Renata mă îngrozea prin ura pe care părea că o simte, şi totuşi, Bogdan încerca să o impresioneze şi, astfel, să obţină ceva de la ea. Era greu de zis dacă lui Bogdan îi plăcea de ea cu adevărat sau doar încerca să o impresioneze pentru a o săruta şi, apoi, să se mândrească cu o nouă *achiziţie* care să-i mângâie orgoliul, şi aşa, mult prea mare.

Dar, exista şi varianta ca el să fi văzut adânc în acei ochi reci şi să înţeleagă altceva decât aş fi reuşit eu să văd şi să înţeleg. Eram invidios pe Bogdan, eram invidios pentru că eu mă simţeam mult mai predispus înţelegerii unei persoane. Eu îmi dădeam mai mult silinţa. El descoperise ceva, la Renata, ce eu nu reuşisem să descopăr, oprit de învelişul ei de ură. Simţeam că mă izbeşte de fiecare dată când privirile noastre se întâlneau. Extrem de enervat pe mine, sau pe el, nici eu nu-mi dădeam seama, l-am tras lângă mine.

— Ce vrei, mă?

— Bogdan, ţie îţi place de Renata.

— Ce-ai, mă?

— Nu-ncerca să negi.

— De ce nu?

— Pentru că este clar.

— Bine! Sincer, mă atrage ceva la ea.

— Ce anume? E plină de venin.

— Tu care o vezi numai pe Clara în faţa ochilor, normal că nu-ţi poţi da seama.

— Nu o văd doar pe Clara.

— Nu încerca să negi, e în zadar.

— Dar, e plină de ură. Uită-te la ochii ei.

— Tocmai ochii ei îmi inspiră ceva cu totul diferit de ură.

Apoi s-a întors, bursc, către ceilalţi şi a reînceput să caute privirea Renatei. Încă eram în dilemă, nu înţelegeam ce îi exprimă lui acei ochi, acel păr brunet şi acea faţă inexpresivă. Nu înţelegeam cu ce este el mai puţin orb decât mine şi cum reuşeşte el să analizeze aşa bine o persoană, într-un timp atât de scurt. Pur şi simplu nu înţelegeam nimic. Şi, o dilemă în plus era fix ceea ce nu îmi doream atunci. Mi-am petrecut restul timpului, cât am stat pe terasă, uitându-mă la Renata, încercând să-i găsesc farmecul ascuns în trăsăturile fizice. Nu ştiam că aveam, cândva să-l găsesc…

Cincisprezece

Noaptea următoare nu am putut să dorm. Mă obişnuisem cu nopţile în care stăteam treaz sau când adormeam, târziu, în zori. În noaptea aceea altă problemă mă preocupa. În noaptea aceea mă gândeam la Renata. Nu credeam, când am văzut-o prima oară, că îmi voi pierde o noapte cu gândul la ea, dar se părea că mă înşelam permanent. În mintea mea, îi vedeam ochii verzi şi reci atât de inexpresivi, atât de falşi. Ochii Clarei erau exact la polul opus.

O comparam cu Clara şi, întotdeauna, Clara era mai frumoasă, sau mai deşteaptă, sau avea mai multe calităţi decât avea Renata. După toate aceste comparaţii tot nu înţelegeam de ce nu am putut vedea în Renata lucrul care îl făcuse pe Bogdan să se îndrăgostească de ea? Gusturile sunt diferite, într-adevăr, totuşi, o persoană care are acel ceva este uşor de remarcat. Orgoliul mă făcea să mă gândesc la aceste lucruri pe care le consideram atât de neimportante pentru mine şi care deveniseră un interes, un ţel. Voiam să mă apropii cât mai mult de ea, să mă uit în ochii ei şi să-i citesc viaţa, să-i aflu sentimentele, să ştiu ce iubeşte şi cine e.

Mă pierdeam între gânduri cum se pierdeau şi visele mele în fumul dragostei ce încă ardea mocnit, iar odată cu fiecare vis pierdut mai pierdeam şi o secundă din acea noapte şi aşa dimineaţa m-a găsit adormit, visând la secretul Renatei care nu îmi dădea pace până nu îl aflam. Dimineţile monotone începeau mereu la fel. Somnul potolea şi tristeţea şi visele pierdute şi, pentru câteva clipe, uitam tot ce se întâmplase dar, uşor-uşor mă trezeam şi se trezeau şi amintirile şi tristeţea. O nouă zi începea pe frontul din sufletul meu gol.

Ultimele zile de vară treceau mai greu decât aş fi vrut deşi nu credeam că voi simţi asta vreodată. Îmi aminteam cum îmi petrecusem celelalte zile şi cât de mult iubisem vara. Acum o uram şi speram ca toamna să vină cât mai repede şi să îngheţe în mine şi ultimul strop de iubire pe care îl purtam. Vântul ei rece să mă trezească la realitate şi să uit de orice mă făcea să sufăr. Aceste ultime zile ale verii treceau prea greu iar eu nu ştiam cu ce să-mi ocup timpul ce devenise, din insuficient, mult prea mult. Trebuia să găsesc o cale de a-l umple. Trecea doar atunci când mă pierdeam în gândurile triste. Nu voiam să mai ies din casă, uram atât de tare acele locuri pe care le vedeam în fiecare zi şi care îmi aminteau de cât de nefericit eram în lipsa ei.

Telefonul sună iar, cu aceeaşi melodie, aceeaşi monotonie,

aceleaşi amintiri, aş fi azvârilt cu el de perete chiar în acea clipă, nu îmi păsa dacă se va sparge în zeci de bucăţi, măcar nu l-aş mai fi auzit sunând.

— Ce vrei, Bogdan? Am deschis eu, dur, discuţia.

— Fii gata! La aceeaşi oră.

— Iar ieşim? M-am săturat, de tot.

— Nu mai abera și nu mai face pe tristul.

— Mai lasă-mă-n pace. Nu am chef de voi azi.

— Vine și Maria.

— Cu atât mai puţin atunci! Nu am chef de nimeni! Nu vreau să văd pe nimeni!

— Bine! Atunci, o să fiu la tine la ușă într-o oră, adică la patru fix.

— O să vii degeaba.

— Nu fi sigur.

— Lasă-mă! Pa!

— Pa!

Nu mai suportam să-mi văd prietenii la care ţinusem atât de mult cu ceva timp înainte. Fiecare dintre trăsăturile feţelor lor îmi amintea de neputinţa pe care trebuia să o accept şi pe care eram nevoit să o înving, cumva. În timp ce îmi exprimam ura faţă de tot ce aveam în acel moment şi faţă de monotonia de care mă izbeam permanent, brusc, mi-a venit o idee. Dacă Maria avea să fie acolo, va veni și Renata și era momentul potrivit să încerc să o descopăr, să încerc să o citesc, să încerc să văd cine e. Ea era singurul motiv pentru care aş fi ieşit din casă, era singurul lucru ce îmi dădea un imbold, un impuls. Singurul lucru ce mă fascina și nu părea imposibil atunci. Era singura rază de necunoscut într-o lume devenită atât de banală.

Nu voiam ca cineva să afle ceea ce îmi doream. Toţi ar fi crezut că m-am îndrăgostit de ea, dar acest lucru era imposibil căci rănile nu se vindecaseră şi eu nu puteam iubi. Ei nu puteau înţelege aceste lucruri şi nu puteau înţelege ce provocare însemna Renata pentru mine. Mai aveam cam jumătate de oră, aşa că m-am grăbit să mă pregătesc pentru plecare. Bogdan nu s-a lăsat deloc aşteptat. La începutul verii, întârzia chiar şi câte o oră, în anumite zile.

Mi-am păstrat starea de nervozitate şi m-am lăsat obligat să ies din casă. Nu-mi doream ca el să-şi dea seama că ceva mă face să vreau să ies din casă. Nimic nu-mi mai convenea. Tot drumul a trecut, parcă,

prea greu şi începeam să regret că am ieşit. Mă săturasem de imaginile blocurilor, mă săturasem de imaginea parcului *Izvor*, imagine pe care o iubeam atât de mult. Sfertul de oră petrecut în autobuz mi s-a părut insuportabil şi toate feţele oamenilor din autobuz păreau triste şi totul mă făcea să mă simt şi mai trist, şi mai singur decât eram. Imaginea soarelui ce ardea, din ce în ce mai slab, mă făcea să mă gândesc la iarna ce urma să vină şi că atunci, frigul sentimentelor va deveni şi fizic, şi singurătatea mea va fi imposibil de dus. Zăpada stinge focul iubirii?

Am ajuns, în sfârşit, în *Fire*, acelaşi loc trist pe care îl uram. Vedeam tot în alb şi negru. O singură imagine îmi apărea în culorile reale. Imaginea rece a Renatei, o imagine ce încă îmi dădea fiori şi mă făcea să simt cum mi se face frig. Mă hotărâsem că această imagine rece nu mă va mai îndepărta de lângă ea. Mă hotărâsem că oricât de reci ar fi ochii ei verzi îi voi privi şi voi citi, undeva adânc în ei, cheia către acel ceva ce o făcea atât de fascinantă. Mă privea la fel de indiferentă, mă privea de parcă nici nu aş fi existat, uneori, dar nu-mi păsa şi, după mult timp, simţeam cum puterea şi ambiţia se reîmpletesc înăuntrul sufletului meu şi spiritul meu îşi revine.

O priveam, zâmbind, iar ea îmi întorcea privirea cu ură, voia să-mi arate cât de puţin îi păsa de persoana mea şi cât de puţin i-ar fi păsat dacă în clipa aceea plecam de la masă şi de atunci avea să nu mă mai vadă. Tocmai aceste lucruri mă ambiţionau şi mai tare şi mă făceau să-mi doresc şi mai tare să trec peste acea imagine rece şi să-i descopăr sufletul în care, eram sigur că undeva, exista şi iubire. Cei din jur nu mai existau pentru mine şi tot ce mă interesa era doar acea luptă a gesturilor dintre mine şi ea. Cum încercam să mă apropii de ea şi să o ating cu pretextul unei greşeli parcă se ascundea în ea şi-mi arunca aceleaşi priviri reci. Privirile noastre continuau să se intersecteze şi contrastul dintre ele rămăsese acelaşi.

Privirile noastre s-au întâlnit, pentru câteva secunde, moment în care eu mi-am muşcat buza şi, atunci, i-am văzut pentru prima oară zâmbetul. A zâmbit, puţin, doar pentru ea, însă eu văzusem acest zâmbet şi sclipirea din ochi ce îl însoţea îmi demonstra că în inima ei exista şi altceva decât ură şi indiferenţă. Am încercat, după acel moment, să-i mai stârnesc un zâmbet. Întâlnindu-i privirea începeam să zâmbesc sperând că zâmbetul meu îl va naşte pe al ei. Aceste încercări s-au dovedit a fi de prisos. În sfârşit, timpul meu trecea mai repede şi în sfârşit aveam un ţel, un motiv pentru care să lupt, un alt

motiv decât Clara care mă obseda de prea mult timp. Încercam să-i mai smulg un zâmbet Renatei, să-i mai văd odată chipul luminat de un zâmbet, dar devenea din ce în ce mai greu. Zilele de vară treceau mai uşor atunci când o întâlneam, în fiecare zi, în acelaşi loc.

Mi-am petrecut câteva zile bune încercând să-i mai văd odată zâmbetul, dar în zadar. Îmi evita, în fiecare zi, privirile şi parcă se temea să zâmbească, se temea că eu o pot face să zâmbească. Să se fi simţit oare vulnerabilă? Nu abandonasem ideea de a reuşi să o descopăr, nu voiam să renunţ la singurul fir de păr de care mă mai agăţam. Aşa că, până pe douăzeci şi cinci August am tot încercat. Ziua aceea a schimbat totul.

Poate că metoda mea de a o cunoaşte este mult mai grea, dar dacă m-aş fi dus direct şi aş fi încercat să vorbesc cu ea, rezultatul ar fi fost acelaşi. Săgeţi veninoase pe care să le încasez direct, aşa cum păţise şi Bogdan care abordase o variantă directă. Tocmai acest mister dădea un farmec dragostei care începea, din nou, să ardă puţin câte puţin. Misterul şi inevitabilul sunt două dintre cheile unei iubiri perfecte, aşa cum eu nu ştiusem o bună perioadă de timp numele Clarei, aşa era şi cazul acestui mister cu adevăratul caracter al Renatei.

Chiar şi această siguranţă, a mea, cu privire la caracterul ei, era încă un lucru ce mă făcea să devin mai ambiţios şi să-mi doresc şi mai mult să-i aflu adevărul. Nu ştiam de ce, în mine, exista siguranţa că ea este o persoană sensibilă, care iubeşte la fel de profund cum o făceam şi eu. Aparenţele ei nu erau, nici pe departe, aproape de această descriere morală dar ştiam că aparenţele pot înşela mai bine ca orice altceva pe lume şi aveam încredere în instinctul meu de a citi personalitatea unui om. Tot ce aveam nevoie era să mă apropii de ea, să o privesc câteva secunde în ochi şi să citesc în ei adevăratele-i sentimente. Voiam să schimb cu ea doar câteva vorbe. Restul ar fi fost lăsat în mâna destinului care se ocupase şi de povestea mea de iubire cu Clara.

În acea zi, de douăzeci şi cinci August, soarele strălucea mai puţin ca oricând în acea vară şi afară temperatura scădea treptat. Atmosfera era tristă. Toamna plutea în aer şi norii cenuşii se adunau pe cerul vesel al verii. Ziua începuse dominată de aceeaşi groaznică monotonie ce nu îmi dădea pace în ultimul timp, dar mă gândeam numai la scopul pe care îl aveam şi care mă scăpa din rutina sufocantă. Privirea Renatei mi-a revenit în gând şi fiori m-au trecut din nou pe

spate. M-am ridicat din pat de parcă cineva ar fi turnat apă rece pe mine.

Abia mă trezisem şi abia aşteptam să plec. Nu eram de niciun folos acasă, nu aveam niciun scop de îndeplinit, trebuia să plec, cât mai repede, spre *Fire*. Acolo era locul unde trebuia să mă duc pentru a mă apropia de scopul ce mi-l fixasem cu doar câteva zile înainte. Pentru prima oară, după mult timp, aşteptam ca telefonul să sune. Voiam să ies afară, cât mai repede posibil, indiferent cât de cald ar fi fost. Eram mai agitat ca niciodată şi simţeam că mă sufoc în casă, simţeam nevoia de a ieşi şi îmi detestam neputinţa de a mă întâlni cu ea. Timpul trecea şi mă găsea în pat, privind tavanul fără niciun motiv şi fără să am altceva mai bun de făcut, tresăream de fiecare dată când telefonul suna, dar de fiecare dată tresăream degeaba.

Un impuls m-a făcut să-l sun pe Bogdan, indiferent de consecinţe, indiferent dacă şi-ar fi dat seama din voce cât de mult îmi doresc să ies.

— Ce faci, Bogdan?

— Bine, Alec. Tu?

— Uite, mă plictiseam.

— Tu? Să te plictiseşti, în casă?

— Lasă asta. Când ieşim?

— Nu prea avem cu cine să ieşim.

— Cum aşa?

— Nimeni nu prea are chef să iasă, şi cine iese, iese abia pe la şase.

— Bine, atunci mă găsiţi acolo.

— Bine atunci.

Nu puteam să cred că, tocmai în acea zi când eu voiam atât de mult să ies şi să continui lupta privirilor pe care o aveam cu Renata, nu puteam să ies cu niciunul dintre prieteni, iar ipoteza de a ieşi singur cu Renata era imposibilă. Mă bucuram însă că Bogdan nu a pus prea multe întrebări. Probabil din cauza agitaţiei m-aş fi pierdut în explicaţii. Simţeam nevoia de a ieşi din casă. Camera mea parcă mă sufoca. Neputinţa era cuvântul cheie. Nu mai suportam pereţii albi ce parcă se apropiau de mine dându-mi o senzaţie de claustrofobie. M-am îmbrăcat repede şi am pornit, în grabă, către staţia de autboz. Nu ştiam unde mă duc sau ce voi face, ştiam doar că nu mai sunt în casă şi că străzile îmi vor arăta calea către destinaţia potrivită.

Vedeam iar lumea ce se grăbea în diferite părţi. Toţi păreau atât de grăbiţi, uitând în fuga lor de milă sau sentimente. În ochii lor vedeam cruzimea de a dărâma orice om în calea către succes şi parcă toţi se fereau de zâmbete cu care să-și ascundă cruzimea interioară ce putea fi îmblânzită doar de iubirea ce refuza să vină. În fiecare sclipire a răutăţii din ochii lor îmi vedeam povestea, îmi vedeam drumul către regăsire. Trebuia să-mi fac loc, cu coatele, printre persoane la care ţineam odată.

Fiecare persoană era atât de diferită de alta şi, totuşi, toţi aveau ceva în comun. Nu se ştiau între ei şi, totuşi, ceva îi lega pe toţi. Legătura în dragostea în care aceştia credeau şi care îi făcuse odată fericiţi, îi unea un destin ce decide poveştile vieţilor lor indiferent dacă ei sunt de acord sau nu, îi unea viaţa aducându-i în acelaşi autobuz într-o monotonă călătorie către casă sau către cine ştie ce alte locuri în care urmau să caute iubirea. Autobuzul mă purta către locuri în care îmi puteam găsi iubirea sau unde aş fi putut să mă izbesc de ură și dezamăgire. În zgomotul oraşului, în căldura din autobuz mie îmi veneau în gând aceste lucruri, deloc potrivite pentru starea mea de atunci. Vedeam în orice lucru ceva special, în fiecare loc o oportunitate și în fiecare secundă o nouă șansă.

*Izvor*-ul strălucea în lumina soarelui trist. Copacii încercau să se împace cu soarta și să accepte ideea unei morţi temporare și toate zâmbetele păreau triste. Am coborât din autobuz preferând să traversez parcul pe jos, respirând mirosul toamnei ce se apropia cu paşii ei lenţi și cu schimbările ei greu de acceptat.

Vedeam, sub fiecare copac, imaginea Clarei. Imaginea sărutului dintre noi şi fiecare fir de iarbă ne ştia povestea. Fiecare frunză, ce avea să se înroşească și să moară, ştia că acolo eu și Clara am trăit, poate, cea mai frumoasă poveste de dragoste din acea vară. Cu fiecare adiere de vânt tot parcul parcă îmi șoptea numele ei iar eu parcă ridicam din umeri vrând să-i răspund că nu este vina mea pentru ce s-a întâmplat. Aveam impresia că atunci când mă curăţa de vina pierderii Clarei vântul începea și mai tare spunându-mi că nu am vrut să o ascult și că i-am întors spatele atunci când, probabil, eram totul pentru ea.

Aceste gânduri mă secau complet, fără să vreau. M-am așezat pe o bancă. Tot sunetul din jur a pierit. Zburam din nou printre propriile gânduri și mă-ntrebam ce însemnasem eu pentru Clara și dacă zâmbetul pe care îl văzusem pe chipul ei, în *Piaţa Romană* fusese fals

sau nu. Mi-aş fi dorit să ştiu doar dacă m-a iubit cu adevărat, aşa cum o iubisem şi încă o mai iubeam eu, şi atunci, poate că rănile ar fi fost mai uşor de îndurat, şi clipele m-ar fi durut mai puţin. A trecut ceva până când m-am ridicat continuându-mi drumul către destinaţia necunoscută pe care o lăsasem la voia întâmplării. Liceul *Lazăr* îmi amintea de Clara şi m-am oprit din nou, vis-à-vis de el, sperând să mai văd o altă Clara cu care să încep o nouă poveste de dragoste. Amintirea Clarei, atunci când am văzut-o prima oară, era prea dură ca să mai pot sta să admir faţa celebrului liceu.

Destinaţia s-a stabilit odată ce înaintam către strada *Lipscani* unde, îmi dădeam seama că voi rămâne tot în veşnicul, *Fire*. Chiar dacă nu îmi doream să văd iar acel loc care devenise insuportabil ceva, întotdeauna mă ghida către acel loc şi nici în acea zi nu exista excepţie. Drumul era la fel ca în fiecare zi. Aceleaşi străzi goale care plângeau după vară şi razele fierbinţi ale soarelui. Terasele erau încă pline, ca în mijlocul verii, dar în ochii oamenilor se vedea tristeţea ce venea odată cu toamna şi ploile ei. Străduţele acelea, atât de pline de viaţă, aveau să moară pentru jumătate de an odată cu venirea toamnei reci. Oamenii ce se grăbeau, fiecare în diferite părţi, aveau să dispară în momentul în care toamna melancolică avea să-şi reverse puterea asupra Bucureştiului, şi aşa, destul de trist. Sorbeam acea imagine a vieţii de vară a Bucureştiului. Nu aveam să o mai văd decât pentru maxim o lună. Apoi totul va muri, lăsând în urmă amintiri pierdute între frunze ruginii. Venirea toamnei accentua tristeţea din sufletul meu. Mi-aş fi dorit ca vara să înceapă din nou şi din nou. Nu voiam să pierd imaginea soarelui fierbinte sau imaginea verii.

În drumul meu spre *Fire*, ce devenea din ce în ce mai scurt, tristeţea creştea şi ajungeam să regret că am ieşit din casă fără un prieten care să mă trezească din gânduri. Nu aveam idee că tristeţea avea să se prefacă în scrum imediat ce aveam să ajung în *Fire*. Am ajuns, într-un sfârşit, după un lung drum, parcurs încet, savurând fiecare clădire ce strălucea în razele soarelui.

Mi-am lăsat ghiozdanul pe un scaun şi m-am aşezat şi eu pe un altul, apoi m-am uitat în jur după persoane cunoscute. Am înlemnit când am văzut, la mai puţin de patru metri de mine, o masă unde stătea chiar Renata, singură. Părea mai plictisită ca de obicei şi în ochii ei se vedea oboseala şi mai puţin ura. În acea zi parcă, ura i se topise din ochi, parcă obosise să mai urască tot ce o înconjura şi avea de gând

să se bucure de ultimele zile de vară ce se scurgeau atât de uşor.

Am stat câteva clipe pe gânduri. Nu ştiam dacă să mă invit la masa ei, pur şi simplu, să mă fac că nu o cunosc aşa cum avea ea de gând să facă, cu siguranţă. Poate că aştepta pe altcineva, poate se vedea chiar cu Bogdan, iar eu aş fi intervenit cum nu se poate mai prost. Ţelul meu era de a afla ce avea ea special aşa că de ce aş fi renunţat la el? Mă gândeam serios că secretul ei era singurul lucru care îmi dădea un impuls în ultimele zile şi dacă nu riscam totul atunci puteam să pierd şi singurul lucru care mă mai făcea să ies din casă.

Mi-am luat inima-n dinţi, mi-am luat ghiozdanul cu mine, de parcă aş fi fost sigur că mă va invita să stau şi m-am îndreptat către masa ei.

— Bună, ce faci?

— Bună. Nu prea bine, dar oricum nu contează.

— Dacă spui tu. Masa este ocupată?

— Contează?

— Acum, că am venit până aici, s-ar putea să nu mai conteze.

— Şi atunci de ce mai întrebi?

— Pentru că sunt curios.

— Este liberă, atunci.

— Îţi mulţumesc pentru răspuns.

— Nu ai pentru ce.

— De ce te comporţi aşa? M-am trezit vorbind pur şi simplu.

— Aşa, cum? spuse ea cu un surâs ironic care îmi dădu şi mai multă ambiţie.

— Nepăsătoare.

— Pentru că aşa sunt eu.

— Minţi!

— Ce tupeu ai! A exclamat ea, încercând să-şi astâmpere un zâmbet. Cere scuze!

— De ce aş face asta?

— Pentru că m-ai acuzat de ceva ce eu nu fac.

— Te pot acuza din nou.

— Fă-o!

— Minţi. Am răspuns calm.

— De ce crezi asta?

— Pentru că pot să o simt.

— Ce departe mergi!

— Sunt gata să merg până la capăt.
— Care este capătul?
— Capătul este o întrebare.
— Şi care este acea întrebare?
— De ce-ţi ascunzi adevăratele sentimente sub un văl de ură?
— Cum poţi să zici aşa ceva? A spus, părând jignită deşi se vedea că nu este deloc aşa.
— Este adevărul!
— Ba nu!
— La ce te ajută să te ascunzi?
— Taci! Nu e dreptul tău să vorbeşti.
— Nu-mi pasă de asta.
— Nu ar trebui să ai curajul să-mi reproşezi aşa ceva.
— Nimic ce nu este legat de mine nu este imposibil.
— Câtă încredere…
— Se poate spune…
— De ce totul, în afară de tine?
— Pentru că nici eu nu pot controla ce simt.
— Şi, ce simţi?
— Nu schimba subiectul. Spune-mi, de ce?
— Nu am spus nimănui! De ce ţi-aş spune, ţie?
— Pentru că sunt singurul care a descoperit asta.
— Sau, poate, nu!
— De ce minţi, iar?
— De unde știi că o fac?
— Spune-i intuiţie.
— Încep să regret că te-am lăsat să stai la masa asta.
— Ce-ţi place să te-ascunzi după cuvinte…
— Ce-ţi place să faci pe cunoscătorul în domeniu…
— Recunoaşte!
— Ce să recunosc?
— Că te ascunzi după o ură falsă.
— De ce-aş face asta?
— De ce, nu?
— Pentru că după, n-ar mai funcţiona…
— Deci, practic, ai recunoscut.
— Nu!
— Dacă n-o să recunoşti…

— Ce-o să se-ntâmple?

Nu i-am dat un răspuns ci, pur şi simplu, am luat-o de mână. A îngheţat, în acel moment, dar nu şi-a tras mâna. Ura s-a topit din ochii ei ce au rămas de un verde superb strălucind la lumina soarelui trist. În ochii ei puteam citi atunci tot ce îmi doream şi îi vedeam sufletul deschis, poate pentru prima oară. Zâmbetul a apărut pe faţa ei în acelaşi timp cu al meu. Ne priveam ochi în ochi continuu, parcă am fi vrut să adunăm cât mai multe informaţii unul despre altul, parcă acele momente ar fi fost singurele în care am fi putut să ne privim şi trebuia să ne sorbim imaginile încât să nu le uităm niciodată. Acele momente, petrecute în tăcere, şterseseră toate amintirile din mintea mea şi îmi deschiseseră inima în faţa Renatei, deveneam vulnerabil în faţa ei, îi dăruiam sufletul şi ea putea face orice cu el. Şi ea, cu acel zâmbet, îşi dezvăluise farmecul pe care Bogdan nu îl aflase, aşa cum credeam eu ci, doar credea că îl poate afla. Zâmbetul acela topea toată ura ce se scurgea încet-încet dezvăluindu-i frumuseţea.

Magia momentului părea că nu poate să se risipească. Trecuseră secunde bune şi mâna ei începuse să o strângă pe a mea. După câteva strângeri de mână, s-a trezit ca dintr-un somn adânc.

— Nu pot să cred! Ce s-a întâmplat?!

— De ce?

— Pentru că nu m-aş fi gândit că poţi avea un asemenea efect asupra mea.

— Îţi pare rău că am topit ura?

— Nu-mi dau seama. Spuse ea, confuză.

— De ce?

— Mă simt vulnerabilă.

— Şi ura te făcea invincibilă?

— Nu ştiu, dar aşa mă obişnuisem…

— Iubirea înseamnă vulnerabilitate?

— Nu mergi prea departe?

— Iubirea faţă de orice, inclusiv prieteni.

— Şi dacă o să fiu iar trădată?

— Riscurile vieţii se asumă. Dar, până atunci, bucură-te de ce ai acum.

Tăcerea s-a lăsat, din nou, asupra noastră. Privirile au reînceput să se întâlnească. Ochii au început să se unească şi mâinile au reînceput să se atingă. Degetele ei subţiri îmi mângâiau palmele ce se

încălzeau, după mult timp. În acea tăcere profundă totul a fost dat uitării, pentru un timp, şi totul a culminat cu un sărut lung ce parcă a spălat durerea şi a vindecat fiecare rană din sufletul meu. Sărutul ne-a purtat pe fiecare în sufletul celuilalt şi atunci a început o altă aventură, într-un alt suflet.

Şaisprezece

Chiar nu visam. În faţa mea era Renata care zâmbea şi, din ochii ei, ura dispăruse de la prima atingere dintre noi. Ochii îi sclipeau acum şi se zbătea între fericire şi frică. Ceva încă o speria, acel ceva ce o făcuse să se ascundă în spatele valului de ură încă o urmărea şi acum ea se simţea vulnerabilă, dar uita că eu sunt lângă ea şi sunt gata să o ajut cu orice preţ. Ne-am sărutat din nou şi din nou. După fiecare sărut, pentru câteva clipe, teama dispărea din ochii ei şi ştiam că pentru câteva secunde uita de ceea ce îi făcuse viaţa un coşmar. Se ghemuise la pieptul meu privind spre cer. Nu ştiam ce o sperie, dar ştiam că în ea începuse un război între ambiţie şi teamă, între extaz şi agonie, între dragoste şi ură. Mă strângea de mână şi ofta adesea. Era tăcută şi, din când în când, se uita în ochii mei pentru câteva clipe regăsindu-şi pacea pierdută.

Paradisul nostru, sau mai bine zis al meu, căci ea încă nu ştia cum să treacă de uşa întredeschisă, a dispărut odată cu apariţia lui Rucsi ce venea împreună cu Eierene şi Bogdan către noi. Renata a tresărit la vederea lor, mi-a şopitit repede *Totul trebuie să pară ca înainte* şi apoi s-a mutat pe alt scaun, încercând să-şi recapete ura în privirea ce redevenea rece.

— Aţi ajuns mai devreme? A întrebat Rucsi, zâmbind.

— Relativ. Acum cinci minute am ajuns şi noi. I-am răspuns.

Bogdan mă privea curios, în timp ce eu încercam să-i fur un zâmbet Renatei fără ca ei să-şi poată da seama. Evitam să ne privim în ochi dar când se-ntâmpla, ochii ei se arătau în adevărata splendoare şi nu încărcaţi de ură. Eram sigur, acum, că nu vrea să-şi dezvăluie secretul aşa că dispăruse din mine dorinţa de a le spune tuturor ce simt pentru Renata şi ceea ce se întâmplase. Făcând aceste lucruri aş fi pierdut, cu siguranţă, toată afecţiunea pe care Renata mi-o dăruia. Ar fi trebuit să fiu nebun să împărtăşesc secretul iubirii noastre care ar fi dispărut odată ce toată lumea ar fi aflat. Era prima zi în care vorbisem cu ea. Îmi dădeam seama că o plăceam de când descoperirea secretului ei îmi devenise ţel şi ştiam că şi ea simţea ceva pentru mine. Nu s-ar fi

lăsat privită în ochi de mine şi ar fi refuzat totul, sau poate că se îndrăgostise atunci când şi-a dat seama că în faţa mea este vulnerabilă.

Uitasem de Clara şi simţeam că destinul, pe care îl credeam aşa de crud, îmi oferea un alt motiv pentru a fi fericit. Ochii Renatei mă făceau să uit de tot şi fiecare mângâiere îmi vindeca rănile provocate de despărţirea de Clara. Gândurile mă năpădeau din nou. Începeam să mă întreb dacă voi putea să ţin la Renata sau dacă mă foloseam de Renata cum mă folosisem de Andreea sau Maria. Chiar şi acel moment, în care îi descoperisem secretul, venise doar din intuiţie şi nu din sentimente.

Nu mai voiam să mă mai folosesc de nimeni, nu voiam să mai sufere cineva din cauza mea, cum suferisem eu din cauza Clarei, după ce o iubisem aşa de mult. Îmi dădeam seama că dacă i-aş face acest lucru Renatei aş arunca-o în cea mai profundă depresie din care probabil ar fi ieşit cu ura întipărită permanent în ochi. Mi-am dat seama că momentele în care să devină vulnerabilă ar fi şi mai rare decât au fost până în acel moment, ea nu merita asta, dar eu trebuia să mă conving că pot să simt ceva pentru ea. Orele petrecute la masă, cu ea şi toţi ceilalţi, au trecut parcă mult prea prea uşor în timp ce eu încercam să-i propun să ne vedem a doua zi pentru că dilema în care mă aflam era groaznică. Eram la câţiva kilometri mai departe cu gândul şi eram prezent acolo doar fizic, iar tot ce se vorbea sau tot ce se întâmpla la masă trecea, practic, pe lângă mine.

Căutam înnebunit, prin tot ghiozdanul, o foaie şi un pix cu care să-i pot scrie un mesaj pe care să i-l strecor în buzunarul pantalonilor, pe sub masă sau atunci când pleca. Numărul şi *id*-ul ei nu le aveam. Să i le cer cuiva dădea prea mult de bănuit, aşa că singura variantă ar fi fost să-i scriu un mesaj pe o hârtie. Brusc, mi-a venit o idee. M-am dus în bar, sub pretextul comandării unui suc. După ce am comandat sucul am cerut un pix şi o foaie. Am primit foaia pe care am vârât-o imediat în buzunarul pantalonilor, înainte ca cineva de la masă să-şi poată da seama. Nu am avut acelaşi noroc şi cu pixul. Am întrebat de orice instrument cu care se putea scrie de la o carioca şi până la creion.

M-am întors la masă, pe jumătate fericit, cu sucul în mână aşteptând să-mi vină o idee cu care să rezolv problema ce nu-mi dădea pace. M-am tot gândit la magazine din apropiere unde aş fi putut să găsesc instrumente de scris, dar mă temeam că până mă voi întoarce Renata va pleca şi nu mai suportam să trăiesc în această agonie încă o

zi. Eram pierdut în gânduri, când privirile noastre s-au întâlnit şi i-am revăzut zâmbetul. Privirea ei se lăsa asupra mesei încercând, parcă, să-mi facă un semn, dar eu nu-mi dădeam seama despre ce este vorba. Ea continua să-mi arate cu privirea că ceva anume, care s-ar putea să mă intereseze este pe masă. M-am uitat atent pe masă însă nu am văzut nimic, iar ea observând că nu-mi dau seama, a riscat.

Un sunet slab s-a auzit de sub masă. Atunci am observat că o mână de-a ei era întinsă pe sub masă. Din fericire, nimeni nu a dat atenţie sunetului slab ce ar fi fost un indiciu mai mult decât suficient pentru trezirea suspiciunilor. Am pus mâna pe ceea ce îmi întinsese ea, am pipăit şi, după formă, părea a fi un fard. Nu înţelegeam ce voia să-mi spună. De ce mi-ar fi întins un fard pe sub masă? Nu înţelegeam nimic din ceea ce voia ea să facă, până când nu mi-am scos mâna de sub masa şi mi-am privit degetele. Degetele mele erau pătate de urme roşii, cel mai probabil era un ruj, pe care ea îl folosea pentru a-şi colora buzele.

Şi cu toate că descoperisem ce-mi întindea sub masă tot nu înţelegeam la ce ar trebui să folosesc eu acel ruj şi cu ce m-ar fi ajutat el atunci. Mă uitam la ea confuz, iar ea înţelegea că nu am nici cea mai vagă idee de ce ar trebui să fac. Văzându-mă atât de neputincios Renata a afişat un zâmbet larg care a dispărut repede, ca nimeni să nu-l observe. A înţeles că eu nu-mi pot da seama ce ar trebui să fac, a riscat din nou. Cu cealaltă mână a mimat scrierea, aşa că imediat mi-am dat seama. Voia să scriu un mesaj pentru ea. Probabil că ea era singura care mă văzuse îndesând hârtia în buzunar. Doar ea stătea într-un loc din care puteam fi văzut.

Am luat rujul şi, pe genunchi, am scris repede, ca nimeni să nu observe: *Mâine*. *Aici, la 3*. I-am întins apoi hârtia şi rujul, tot pe sub masă, uitându-mă cu teamă la toţi ceilalţi, să văd dacă nu cumva unul dintre ei văzuse momentul în care am scris acele câteva cuvinte. Din fericire, toţi erau captivaţi de un joc de cărţi, aşa că eu şi Renata, care a zâmbit atunci când a citit biletul, am răsuflat uşuraţi.

Nu-mi plăcea minciuna în care abia începeam să trăiesc dar aveam încredere că dragostea dintre noi va evolua într-atât încât ea să-şi arate adevăratul caracter. Mă temeam să nu fac vreo greşeală şi, astfel, toţi să afle, iar eu să o dezamăgesc pe Renata. Mă temeam pentru ceea ce simţea în acele momente căci aveam impresia că nu-i voi putea respecta vulnerabilitatea aşa cum ar fi trebuit şi aş fi adus-o

iar în ipostaza groaznică în care mai fusese adusă înainte.

După ce a citit biletul şi mi-a zâmbit, au mai trecut doar câteva secunde până când s-a ridicat de la masă zâmbindu-mi şi punând mâna pe buzunarul unde avea biletul, atenţionându-mă să nu uit de întâlnirea de a doua zi. Cu un ultim zâmbet şi-a luat la revedere, un zâmbet pe care îl vedeam doar eu şi mă simţeam tare mândru de acest lucru. Îmi dădeam seama că nu mai aveam nevoie de cuvinte atunci când sentimentele puneau stăpânire pe mine. Întâi Clara şi apoi Renata s-au deschis în faţa mea prin gesturi şi prin foarte puţine cuvinte încărcate de sentimente.

Mă gândeam la ceea ce se năştea între mine şi Renata. La tot ce avea să se întâmple între noi şi îmi aminteam cum, în urmă cu doar câteva zile, o uram pentru că şi ea mă ura pe mine. Mă întrebam însă ce o făcea să se protejeze de curioşii ce vor să-i devină prieteni prin acea ură care strălucea în ochii ei. Vorbea, întotdeauna, cu toţi, pe un ton sec şi, după câteva răspunsuri, tăcea pur şi simplu lăsându-i pe ceilalţi să înţeleagă că nu vrea să continue o discuţie de care nu îi păsa. Viaţa ei mă fascina, aşa cum mă fascina şi fiecare trăsătura a feţei ei şi fiecare zâmbet pe care îl schiţa, oricât de slab conturat ar fi fost el.

Visam la ea, cu ochii deschişi, după ce ea plecase. Tot ce se întâmpla în jurul meu era neimportant. Mii de gânduri mă acopereau din nou, aşa cum făceau mereu. Destinul îmi arătase, încă odată, că viaţa este schimbătoare şi că nimic nu este permanent şi nu poţi să cunoşti nimic în totalitate, mai ales omul sau dragostea. Rămânea un mister, pentru mine, ce o făcuse pe Renata să-şi dorească ura lumii. Ştiam că voi afla, cât de curând, chiar de la ea, dar această enigmă nu-mi dădea pace. Ea renunţase la prieteni şi la iubire în favoarea singurătăţii şi urii ce îi confereau o oarecare siguranţă, în viziunea ei. Ceva o făcuse să renunţe la aceste lucruri ce fac viaţa mai frumoasă şi mai uşoară.

Ce-i drept, ea trăia o viaţă fără riscuri. O viaţă în care nu rişti să suferi din cauza trădărilor prietenilor sau trădărilor în dragoste. O viaţă sigură, în viziunea ei, dar o viaţă în singurătate ce o măcina încet-încet, în interior şi o făcea să se distrugă cu fiecare secundă ce zbura în vanul timpului pierdut. Singurătatea ce pusese stăpânire pe ea nu făcea decât să-i trezească amintiri din trecutul trist pe care îl puteam citi în ochii ei. Singurătatea este lucrul de care simţi că ai cea mai mare nevoie în unele momente. Aceasta este una dintre marile

greşeli ale omului, neînţelegerea sentimentelor proprii de teama suferinţei.

Tocmai când suferinţa pare singurul lucru de care ai nevoie te înşeli cel mai tare. În momentele de suferinţă ai nevoie de prieteni aproape de tine şi eu tocmai realizasem acele lucruri cu puţine zile în urmă, când fără Bogdan aş fi visat-o pe Clara toată ziua, singur între patru pereţi albi şi atât de monotoni. Cât îl uram pe Bogdan că mă obliga să ies afară din casă când tot ce îmi doream era să-mi petrec ziua întins în pat şi încercând să-mi pun ordine în mintea atât de dezordonată. Să-mi petrec ziua amintindu-mi clipele petrecute în *Izvor*, alături de Clara. Dacă el nu m-ar fi obligat să ies, aş fi trăit, probabil, într-o lume dominată de Clara, unde totul este modelat după chipul ei şi florile au, toate, parfumul ei.

Am plecat din *Fire* la două ore după ce plecase Renata, împreună cu Bogdan. În seara aceea cerul nu mai era întunecat de norii ce prevesteau toamna. Stelele străluceau luminându-mi calea pe care destinul mi-o indica, o cale unde Renata avea să-mi fie ghid. Drumul spre casă părea atât de scurt şi atât de relaxant. Aerul rece al serii părea mai proaspăt ca oricând şi totul părea mai uşor. Sufletul îmi era, în sfârşit, mai uşor. Uitasem imaginea Clarei ţinându-se de mână cu acel tip. Această uitare adusese cu ea şi zâmbetul pe faţa mea. Adusese cu ea fericirea de care mă bucuram atât de mult şi care, speram, să nu se termine.

Noaptea aceea a trecut mai uşor decât toate de până atunci. A fost singura noapte, din ultimele zile, în care am putut dormi mai mult de trei ore. A fost o noapte în care luna mi-a zâmbit în timp ce aştepta soarele să se trezească şi să mângâie din nou chipurile noastre goale. Dimineaţa a venit atât de veselă pentru mine. M-am trezit cu lumina soarelui reîntoarsă pe chipul meu ce fusese atât de trist. Mă simţeam, din nou, fericit că este vară şi simţeam că m-am trezit cu un ţel precis pe care aveam să-l îndeplinesc în orice condiţii.

Timpul a zburat uşor şi, într-o oră, eram deja gata să plec către a doua mea casă, aşa cum spuneam locului în care îmi petreceam o bună parte din zi. Emoţia mă cuprindea cu fiecare pas pe care îl făceam. Simţeam că ceva se va schimba şi acest lucru mă făcea să tremur, indiferent dacă schimbarea avea să fie bună sau nu. Cu fiecare pas, lăsam în urmă amintirile cu Clara şi mă îndreptam către o nouă viaţă, aşa cum o vedeam eu, încărcată de emoţia unui nou început.

Drumul către schimbare părea atât de lung, dar nu anevoios. Aşteptam secundele să treacă şi aşteptam autobuzul să vină, să mă ducă către noul început.

Şaptesprezece

Odată cu autobuzul, se apropiau de mine speranţa şi schimbarea ce se îmbinau şi se completau reciproc. Vedeam în drumul către *Fire* cea mai lungă încercare. Greu de trecut. Încercam să-i studiez, ca de obicei, pe cei din jurul meu, stresaţi, ca întotdeauna şi grăbiţi spre diferite destinaţii, asemănându-se atât de tare şi fiind, totuşi, atât de diferiţi. Nu am aşteptat mult, autobuzul a venit repede. Am tras adânc aer în piept şi am urcat cu greu, căci genunchii îmi tremurau. Ştiam că acolo, în *Fire*, mă aşteaptă destinul şi că Renata era speranţa ieşirii din întunericul depresiei.

Gândurile puseseră stăpânire pe mine, la doar câteva secunde după ce m-am urcat în autobuzul atât de aglomerat. În acea mare de oameni, înghesuită în autobuzul mult prea mic, m-am pierdut în mine şi în propriile gânduri. Speranţa mă părăsise brusc. Privind pe geam o vedeam pe Clara cum aleargă cu lacrimi în ochi. Îi vedeam, în razele soarelui, chipul trist brăzdat de lacrimi mari şi cu buzele strânse. Staţiile păreau din ce în ce mai depărtate şi la fiecare staţie o vedeam urcându-se în autobuz cu lacirmi în ochi, trecând pe lângă mine, prefăcându-se că nu mă cunoaşte. Chipul ei mă făcea să mă simt slab şi începeam să cred că drumul acela nu se va sfârşi decât atunci când eu voi pierde lupta cu mine, voi pierde speranţa şi o voi pierde pe Renata.

Ajuns în zona Parcului *Izvor*, mi-au trecut prin faţa ochilor toate imaginile din minte cu chipul şi trupul ei. Am simţit că mă sufoc în autobuz şi, făcându-mi loc în marea înghesuită de oameni, am coborât, hotărând să traversez parcul, încercând să las în urma mea fiecare gând negru care mă făcuse să mă simt atât de slab. Traversând parcul, aveam impresia că fiecare fir de iarbă îmi şopteşte numele Clarei. Aveam impresia că fiecare pom întreabă de ea. În semn de răspuns ridicam din umeri şi priveam firele de iarbă cu o privire ce voia să spună *nu a fost vina mea*. Vântul se înteţea, de fiecare dată când ridicam sec din umeri. Răspunsul lui era clar, îmi spunea că este vina mea, că nu am ascultat-o şi că am fugit în loc să îndur.

Universul Clarei punea din nou stăpânire pe sufletul meu rămas atât de vulnerabil în faţa oricărui sentiment. În acele momente, în care sufletul devine slab, în momentele în care lacrimile nu mai curg şi

zâmbetele nu mai apar, nevoia de afecţiune te face să cazi în genunchii şi aşa mult prea răniţi.

Am început să fug printre copacii ce, altă dată, îmi erau confidenţi dar acum îmi erau cei mai aspri critici. Fugeam spre viitor însă trecutul voia să mă oprească. Strigătele iubirii răsunau şi scena iubirii de altă dată, devenise câmpul de război. Viitorul strălucea, undeva, în faţa mea, însă ca să-l ajung, trebuia să trec de toate obstacolele trecutului, de fiecare șoaptă a Clarei ce era acum un strigăt ce răsuna printre frunzele ruginii ale fiecărui copac.

În scurt timp, am ieşit din parc dar continuam să fug pe străzile ce duceau către speranţă, către schimbare, către Renata. Am trecut prin faţa Liceului *Lazăr*, dar am închis ochii ferindu-mă de imaginea lui ce mă făcea să mă simt slab şi neputincios, imagine ce, practic, mă îngrozea. Nu ştiam de ce fug sau de cine. Imaginea Clarei o vedeam peste tot, chiar dacă închideam ochii şi în jurul meu vedeam numai fire din părul ei. Nu-mi dădeam seama că acel drum este lupta dintre mine şi amintiri, lupta care va decide dacă Renata mă va salva de amintiri şi de rănile provocate de ele sau dacă voi rămâne captiv în propriile sentimente îngropate în pământul rece al neputinţei.

Mă temeam de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă mă opream din acea cursă ce mă purta pe frontul războiului din sufletul meu, căci eu nu mai alergam pe Bulevardul *Elizabeta* ci alergam în interiorul sufletului meu. Simţeam nevoia să fug către *Fire*, simţeam nevoia să o văd pe Renata şi să-i strâng mâna în tăcere uitându-mă în ochi ei. Am început să fug pe stradă de parcă mă urmărea cel mai mare duşman care se apropia de mine cu fiecare pas. Întorceam uneori capul vrând parcă să mă asigur că mă depărtez suficient de urmăritorul meu inexistent. Părul îmi intra în ochi și abia dacă mai vedeam pe unde fug, era o cursă nebună. Fugeam de mine, spre mine.

Când, în sfârşit, intrasem pe strada *Gabroveni* şi *Fire*-ul era din ce în ce mai aproape mă simţeam extenuat, slăbit. Voiam să mă opresc chiar atunci şi să uit de tot ce se întâmpla cu mine. Apoi, să mă duc acasă, să mă apuc să citesc o carte care blamează dragostea, căci nu mai credeam în ea. Din fericire, aceste gânduri nu m-au stăpânit pentru mult timp. În minte mi-a apărut chipul Renatei, aşa cum îl văzusem doar eu, până atunci. Fără ură în ochi, luminat de zâmbetul ei perfect, radiind de fericire.

Am ajuns în *Fire*, după o cursă nebună, părul îmi era răvăşit,

gâfâiam puternic și inima îmi bătea atât de tare încât credeam că-mi va sparge pieptul. Aveam fața roșie, mâinile și picioarele îmi tremurau când, în sfârșit, am putut să arunc o privire asupra terasei, să văd dacă Renata este așezată la vreo masă. M-am uitat de mai multe ori în jur, apoi m-am uitat și înăuntru, să văd dacă e așezată la vreo masă. Văzând că nu este, începusem s-o caut disperat, mă uitam îndelung la mese ca să fiu sigur că din neatenție n-o observasem. Dar degeaba, în momentul în care trebuia să-mi fie alături cel mai mult, ea nu ajunsese. Nu era vina ei, nu știa prin ce trec, îi ascunsesem tot. Atunci am simțit că acel cineva, sau ceva, de care fugisem, mă prinsese. Genunchii începură să-mi tremure, lupta nu se încheiase, războiul avea să continue și încleștarea nu avea să se termine decât atunci când eu aveam să fiu pe deplin învins.

Răsuflarea îmi era tăiată și palmele îmi redeveniseră reci. Până când o mână caldă mi-a atins fața rece. Am tresărit, m-am întors brusc și în loc de o privire crudă am întâlnit privirea caldă a Renatei. Zâmbea privindu-mi fața atât de speriată și atât de roșie. Privirea ei hipnotizantă ștergea fiecare urmă a războiul pe care tocmai îl trăisem. Eram un copil speriat ce întâlneam, în întuneric, brațul cald al mamei ce mă scotea la lumină.

— Ce-ai pățit, Alec?

Cuvintele i s-au scurs de e buze ajungând în sufletul meu, stingând focul luptei ce mă mistuia încet-încet. Îmi spunea, pentru prima oară, pe nume, până atunci nici nu credeam că știe cum mă numesc. Vorbise atât de cald cu mine, atât de blând. Aceste vorbe erau în contrast cu ura din ochii ei, de până atunci. Începeam să văd în ea sentimente profunde de care nimeni altcineva nu o credea în stare. În ochii ei, atât de plini de ură altă dată, zăream acum grija pe care mi-o purta.

— Nu am nimic. I-am răspuns cu vocea tremurândă.

— Nu s-ar spune, după cum arăți.

— Am fugit.

— De ce?

— Ca să nu întârzii.

— Nu ai fi arătat așa doar de la oboseală.

— Ce vrei să spui?

— Că ceva te frământă. Și tu îmi ascunzi acel ceva.

Mi-am dat seama că nu doar eu o cunoșteam pe ea privind-o în

ochi. Nu doar eu îi puteam ghici secretele din simple gesturi, cum făcusem cu o zi înainte, şi ea avea acest efect asupra mea. Faptul că ghicisem că ura sa este falsă, nu se datora instinctului meu, aşa cum tindeam să cred, ci era mâna destinului. Destinul nu lăsa nimic neterminat şi nu uita pe nimeni. Destinul se întorsese către mine arătându-mi că eu sunt de vină pentru că l-am blamat atât, dând vina pe el pentru ceea ce s-a întâmplat între mine şi Clara. Abia atunci am învăţat ce trebuia să învăţ cu mult timp înainte, destinul aranjează anumite lucruri, să le păstrezi aranjate este numai treaba ta.

— Nu ştiu cum o să reacţionezi dacă o să afli ce mă frământă. Am răspuns, oftând.

— De ce te ascunzi de mine?

— De frică…

— Frică? De ce, anume?

— De a te pierde. Am continuat, după o pauză.

— Dar…

— Ştiu, am întrerupt-o eu, sună pompos. Nu sună credibil, poate crezi că nu suntem capabili să simţim această frică, la vârsta noastră, dar eu sunt altfel decât toţi ceilalţi, de ce nu înţelege nimeni aste?

— De ce mă întrerupi?

— Îmi cer scuze.

— Acum, mă laşi să-ţi răspund?

— Da. Am răspuns resemnat.

— Dar nu o să mă pierzi dacă spui adevărul. De ce gândești așa? De ce te ascunzi de mine? Crezi că nu e nimeni care să te poată înţelege?

— Este cineva. Şi totul se leagă de ea.

— Îmi vei spune povestea ei? Povestea voastră?

— Da. Vrei să încep acum?

— Nu înainte de a-ţi spune că acea fată nu este singura care te poate înţelege.

— Chiar crezi?

— Sunt sigură! Acum, spune-mi!

Am tras adânc aer în piept şi am început să-i povestesc Renatei tot ce se întâmplase între mine şi Clara, înainte cu puţin timp de a o cunoaşte pe ea. În tot acest timp, amintirile îmi năvăleau în minte şi cu greu mă abţineam să nu fug de pe acea terasă, spre casă unde să uit de tot ce se întâmplase între mine şi Renata. Probabil că expresia feţei

mele era sugestivă. Era imaginea lucrurilor pe care le simţeam, căci m-a prins de mână chiar în momentul în care începeam să-i descriu modul în care ne despărţiserăm. Îi strângeam mâna cu putere, aproape după fiecare propoziţie. Când, în sfârşit, am terminat povestea, mă simţeam liber, simţeam că nu mai mint pe nimeni şi simţeam că nu mai greşesc cu nimic şi faţă de nimeni. Am răsuflat uşurat, simţind cum o piatră mi se ia de pe inimă. Atunci, privirea Renatei părea mai luminoasă ca oricând.

— Ce poveste… A spus ea, oftând.

— Ştiam că nu-ţi va prinde bine să o afli.

— De ce crezi asta?

— Pari tristă.

— Să-ţi spun ceva. Acelaşi tip perfecţiune nu se repetă. Trebuie să înţelegi că eu nu sunt Clara. Eu sunt Renata dar asta nu înseamnă că nu te pot înţelege şi că nu te pot iubi. Nu te pot iubi în exact acel mod în care te-a iubit ea, dar te pot iubi.

— Ştiu că poţi. Dar vrei?

— Alec, tu ești singurul care a vrut să mă vadă în spatele urii cu care mă acopeream crezând că așa mă voi îndepărta de suferință. Ești singurul care şi-a dat silinţa să mă cunoască fără să încerce să-şi găsească scuze. Tu ai vrut să mă cunoşti şi, de ieri, vrei să mă iubeşti sau, cel puţin, aşa cred.

— Poţi să fii sigură.

— Şi atunci, a continuat ea, eu de ce nu aş vrea?

— Din acelaşi motiv pentru care te ascundeai în spatele urii.

— Suferinţa nu mai pare aşa neagră în faţa unei iubiri. Şi, în plus, nu vreau ca suferinţa să mai fie o barieră.

— Vrei să câştigi lupta cu suferinţa, în sfârşit?

— Da. M-am săturat să pierd lupta asta. M-am săturat să fiu singură şi să fiu departe de o iubire. O iubire care, te-a făcut pe tine, să simţi adevărata fericire.

— Deci, ești gata să fii lângă mine?

— Dacă şi tu eşti gata să fii lângă mine.

— Eu sunt gata, Renata.

— Şi eu sunt gata. Mi-a răspuns, zâmbind.

Faţa i s-a luminat şi un zâmbet i-a apărut pe faţa ce era atât de schimbată. Faţă de cea pe care o văzusem în urmă cu mai puţin de o săptămână. Abia acum îi vedeam adevărata frumuseţe. Trăsăturile ei

fuseseră ascunse de umbra urii dar acum se reconturau luminate de speranță și de iubirea ce luau naștere în inima ei înghețată în urmă cu ceva timp.

Deşi toamna era aproape, în inima mea vara revenea. Vedeam pe cer imaginea chipului dulce al verii. Ochii ei albaştri dădeau din nou culoare cerului întristat de norii gri ce prevesteau toamna rece ce se apropia. Tristeţea ce pusese stăpânire pe mine se topea cum se topise și ura din ochii Renatei și, în sfârșit, mă simţeam fericit.

Renata mi-a povestit, atunci, tot ce o frământa şi mi-a arătat încrederea pe care o avea în mine. Îmi arătase cum este să fii sincer din nou, mă învățase să accept o oportunitate ce se ivea şi m-a învăţat să nu mai trăiesc în trecutul dominat de o singură persoană. În acea zi am reînviat, cu fiecare sărut pe care nu îl mai comparam cu cel al Clarei. Renata mă învăţase, mai mult din gesturi şi priviri, decât prin cuvinte, că fiecare iubeşte diferit şi se exprimă diferit, lucru pe care îl uitasem, în nebuneasca mea căutare după unicul pe care îl avea Clara.

Mă simţeam mândru că renunţasem la ideea de a căuta o replică a Clarei. Renunţasem la ideea că numai Clara, dintre toate fetele de pe lume, mă poate înțelege şi mă poate iubi şi odată pierdută, nu voi mai simţi iubirea și nu voi mai fi atât de fericit pe cât fusesem cu ea. Regretam că pierdusem, în întunericul depresiei, principiile pe care le aveam. Uitasem, din ziua în care mă despărţisem de Clara, că fiecare persoană trebuie iubită pentru unicitatea ei şi nu pentru asemănarea cu o altă persoană.

Strângând-o de mână, mă simţeam liniştit. Răsuflam, în sfârşit, uşurat şi simţeam că iubirea şi vara se întorseseră, să topească gheaţa ce se formase, încet-încet, cu fiecare zi de tristeţe, în sufletul meu. O nouă poveste de dragoste începea, indiferent cât de diferită era Renata de Clara şi indiferent cât de deosebiţi eram eu şi Renata dragostea nu ţinea cont de ceea ce ne doream. Dragostea noastră începea să înflorească timid, în linişte căci nimeni nu trebuia să afle de ceea ce se lega între mine şi Renata.

Farmecul dat de acest secret făcea dragostea noastră mult mai diferită, mult mai rezistentă. În această dragoste monotonia nu avea loc. Era o dragoste nouă, o dragoste de care nu mă plictiseam. Fără să vrea, Renata era mereu alta, la fel ca și Clara și mereu îmi doream mai mult de la ea. Îmi doream mai mult pentru că, pe zi, două ore eram iubiţi, ne sărutam şi ne îmbrăţişam dar apoi, când veneau şi ceilalţi, în

acelaşi loc de întâlnire, eram străini unul faţă de celălalt şi ne căutam disperaţi privirile.

În fiecare zi ne vedeam cu două ore mai devreme, ore în care ne cunoşteam şi ne împărtăşeam dragostea. Apoi, când ora de sosire a celorlalţi se apropia, eu plecam.

Prima zi, din cele şapte, a fost ziua în care am stabilit amândoi să ne vedem la ora trei. Vântul rece, ce prevestea toamna, răcorea aerul fierbinte de August, aşa că afară vremea era minunată de stat la terasă şi noi ne bucuram de ea cum se putea mai bine. De cum ne-am văzut am stabilit, amândoi, că pe la cinci fără un sfert, eu să plec şi să mă întorc douăzeci şi cinci de minute mai târziu, întârziind, pretextând că am avut treabă în oraş.

Timp de două ore, cât am stat împreună, începeam să văd faţa Renatei pe care nimeni nu o mai văzuse, începeam să mă obişnuiesc cu ea şi începeam să accept că am trecut peste Clara şi trecutul va rămâne la locul lui. La cinci fără un sfert, am plecat spre *Piaţa Romană* în plimbarea mea de aproximativ, o jumătate de oră, căutam pretextul care să mă salveze de întrebările celorlalţi. M-am întors, la cinci şi zece, la terasa din *Fire*, pretextând că am fost plecat, cu mama, undeva în oraş şi din acel motiv am întârziat. Din fericire, nimeni nu a pus întrebări, luând de bun ceea ce am spus eu. Aveam noroc, căci probabil m-aş fi pierdut în detalii, din cauza emoţiilor pe care le aveam.

În restul timpului, m-am chinuit să o privesc pe Renata, în tăcere, fără ca cineva să-şi dea seama. Încercam să-i stârnesc un zâmbet scurt pe care numai eu să îl pot vedea, să mă bucur de ea şi să-mi umplu sufletul gol de voluptate. Zilele au curs la fel. În cea de a şasea zi, Bogdan, devenind bănuitor m-a luat la întrebări, în drumul spre casă.

— Cum de ieşi tu afară, fără să fii forţat? M-a întrebat el.

— Cum fără să fiu forţat? Crezi că mă tot plimb cu mama de bunăvoie?

— Nu la asta mă refer.

— Atunci?

— Cum de vii, întotdeauna, în *Fire*, fără să te chem?

— Pur şi simplu, m-am săturat de singurătate.

— Cum? O asemenea schimbare de atitudine?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, este sfârşitul verii.

— Şi până acum trebuia să te oblig…

— M-ai obligat până m-ai convins.

— Atunci, de unde ştii că suntem mereu în *Fire*?

— Pentru că acolo aţi fost toată vara. Nu?

— Asta aşa este. Şi totuşi, dacă într-o zi am schimba locaţia?

— Atunci m-aţi anunţa. Nu?

— Da! Aşa este.

— Vezi? Nu mai fi paranoic. Credeam că te bucuri că am ieşit din casă.

— Chiar mă bucur, Alec. Chiar mă bucur.

— Atunci nu mai face asemenea supoziţii.

— Bine! Să fie cum zici tu.

Nu îmi plăcea că trebuia să mint. Dar eram sigur că Renata avea dreptate. Odată ce recunoşteam dragostea dintre noi, toată lumea ar fi pus întrebări şi totul s-ar fi pierdut în mulţimea cuvintelor adresate de ceilalţi, iar dragostea şi-ar fi pierdut, poate, farmecul ce o făcea unică. Însă aceste întreabări erau primele probleme şi se părea că planurile noastre au anumite defecte la care noi trebuia să lucrăm altfel, totul ar fi fost pierdut. Am stabilit în acea seară, împreună cu Renata, că în zilele următoare ea va fi cea care va întârzia. Ei nimeni nu-i punea întrebări, iar apoi, odată cu începerea şcolii, totul s-ar fi liniştit.

Toate s-ar fi liniştit treptat dacă nu s-ar fi schimbat totul chiar a doua zi. În acea zi făceam o săptămână de când ne întâlnisem singuri pentru prima oară. Era treizeci şi unu August. Afară culorile toamnei erau din ce în ce mai prezente. Melancolia pusese stăpânire pe oraşul, ce părea acum, mai gri şi mai trist ca niciodată. Era toamnă dar, în sufletul meu, soarele strălucea la fel de puternic ca în mijlocul verii. Îmi regăsisem vara sufletească odată cu Renata. Am sărbătorit acea zi aşa cum trebuia şi ne-am pierdut amândoi în sentimente şi săruturi, aşa cum obişnuiam să o fac şi cu Clara. Am tăcut şi am lăsat mângâierile să vorbească pentru noi. În acea zi, cele două ore au fost mai scurte ca niciodată şi a părut că timpul a zburat după doar două săruturi.

M-a rugat să plec, tot eu, pentru că ea nu a apucat să vorbească cu ceilalţi şi dacă ar întârzia ar da de bănuit, iar eu puteam găsi un pretext oricând şi puteam să-l mint foarte uşor pe Bogdan. Am acceptat şi am plecat spre *Piaţa Romană*, aşa cum obişnuiam, furându-i un ultim sărut. Destinul le aranjează pe toate şi aveam să aflu acest lucru chiar în plimbarea mea, deşi nu credeam că este posibil…

Optsprezece

Viaţa îmi arăta că nimic nu se obţine fără încercări dure şi fără diferite obstacole ce se aştern în calea ta exact atunci când te aştepţi mai puţin. Nu mă aşteptam deloc la ce avea să urmeze, eram complet vulnerabil şi incapabil să suport orice lucru de acel gen.

Am plecat repede către *Piaţa Romană*, la rugămintea Renatei. Ora cinci se apropia încet dar sigur. Mergeam relaxat bucurându-mă de ultima zi de August, de ultima zi de vară. Bucureştiul întristat de culorile închise ale toamnei părea mai liniştit ca niciodată, deşi era la fel de aglomerat. În minte aveam imaginea Renatei şi în suflet fericirea dăruită de ea şi simţeam că îmi revin din tristeţea profundă care mă chinuise atâta timp. Cum spuneam, nu are rost să te crezi puternic, printr-un mijloc crud, destinul te va face slab.

Am ajuns, în sfârşit, în dreptul *Teatrului Naţional Bucureşti* unde m-am hotărât să mă opresc, să aştept câteva minute şi apoi să mă întorc către locul unde o lăsasem pe Renata. Zeci de adolescenţi împânzeau împrejurimile teatrului, împărţiţi pe grupuri de câte cinci-zece persoane, numai o fată era singură şi aştepta pe cineva. Era cu spatele la mine însă ceva îmi părea foarte cunoscut, probabil culoarea părului.

S-a întors cu faţa către mine, căutând cu privirea persoana pe care o aştepta acolo. Nu aveam nevoie de mai mult ca să-mi dau seama că trecutul se întoarce şi amintirile revin mai frumoase şi mai crude caniciodată. Privirile noastre s-au întâlnit, cum era şi normal, căci eu o priveam şocat. Şi-a dat jos ochelarii de la ochi şi i-a lăsat să cadă pe pământ venind în fugă către mine.

A fugit către mine şi m-a luat în braţe cu toată puterea, apoi şi-a înecat toată durerea şi toate amintirile într-un sărut lung şi dureros, un sărut a cărui voluptate era aşa de mare încât era dureroasă. Nervii şi i-a revărsat asupra mea muşcându-mi buza inferioară. În timpul acelui sărut lung nu ştiam cine sunt, ce vreau sau orice alt detaliu, eram pierdut pur şi simplu.

— De ce? M-a întrebat simplu, cu ochii înlăcrimaţi.

— Dar ştii atât de bine.

— Dacă ştiam, te mai sunam disperată? Te mai căutam încontinuu? Îmi mai călcam orgoliul în picioare?

— Nu ai de unde să ştii că te-am văzut ţinându-te de mână cu tipul ăla. Ai dreptate.

— Stai! Stai! Despre ce vorbeşti? A început să strige, în timp ce

lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obrajii roşii.

— Nu mai plânge. Am strigat, luând-o în braţe.

— Spune-mi! Spune-mi, tot! De ce nu mi-ai mai răspuns la telefon? Spune-mi toată povestea te rog!

— Şi după, îmi vei spune şi tu varianta ta?

— Promit.

— Vei fi sinceră?

— Promit.

— Aş vrea să ştii, am început eu, că te-am iubit cum nu mai iubisem pe nimeni până atunci şi, probabil, nu voi mai iubi pe nimeni cum te-am iubit pe tine şi va trece mult timp până să mai iubesc pe cineva aşa de mult cum te-am iubit pe tine. Trebuie să înţelegi că tu ai fost totul pentru mine timp de o lună. Ai fost orice mi-aş fi putut dorit şi ai fost, cu adevărat, mângâierea mea. Fiecare secundă fără tine era o secundă pierdută fără rost, trăiam ca să mă completez cu tine şi aveam un scop. Cu tine am dovedit că poţi iubi şi de la o vârstă ca asta, cu tine am dovedit tuturor multe lucruri, lucruri pe care, poate, nimeni nu le va afla vreodată.

— Am simţit şi simt şi eu la fel. M-a întrerupt ea, strângându-mă şi mai tare în braţe.

— Ai promis că nu mă întrerupi. I-am răspuns, sărutând-o pe frunte.

— Continuă. A spus ea, apoi s-a ghemuit la pieptul meu făcând ochii mari.

— Nu îmi păsa dacă cineva o va afla vreodată sau nu. Eu am trăit această poveste pe care mulţi o cred învechită şi stupidă. O dragoste copilărească ce trece şi, în urma ei, nu rămâne nimic. Dar cât se înşală cei ce cred aşa!

De ce Clara? De ce toţi cred că dragostea nu există? De ce odată cu modernizarea s-a născut şi uitarea sau mai bine zis, depravarea? Sunt incapabil să răspund şi la fel eşti şi tu. Dar noi am găsit răspunsul la alte întrebări. La întrebări mai importante pentru noi doi şi asta e esenţial.

Mereu mi-am pus sute de întrebări la care nimeni nu găseşte răspunsul, căci el nu există. Nimeni nu cunoaşte omul în splendoarea lui, dar toţi ştiu o groază de alte lucruri atât de neimportante, în comparaţie cu cel mai frumos lucru care există, dragostea. Din dragoste derivă şi omul. Fără dragoste, fascinantul om nu ar mai fi.

Ştiu că mă înţelegi deşi mă pierd între cuvinte. Pentru că asta am iubit la tine cu cea mai mare pasiune, cu cea mai mare înflăcărare, pentru asta am devenit un nou om şi am început să-ţi caut în suflet răspunsurile la întrebările ce mă chinuie pe mine. Tu, mai mult ca oricine altcineva, m-ai înţeles. Sunt complicat în simţiri, ca fiecare om, şi după prototipul uman, sunt simplu de înţeles fizic şi raţional. Tu ai vrut să mă înţelegi altfel decât ştiinţific, tu ai vrut să-mi înţelegi gândurile, să-mi înţelegi iubirea şi doar aşa ai reuşit să intri în inima pe care o credeam complet inaccesibilă.

Şi ai reuşit. M-ai descoperit în ceea ce sunt. În simplitatea atât de greoaie a gândurilor simple ce devin, de multe ori, atât de complicate. Ca fiecare lucru mic ce odată desfăcut îi vezi mecanismul complicat. Acesta sunt eu, un lucru mic într-o lume mult prea mare şi mult prea dură ca să-i pot face faţă. Atât de simplu de înţeles la prima vedere, un copil slab cu ochi albaştri, atât de neinteresant pentru alţii, şi totuşi, fascinant pentru tine. Tu ai vrut să treci peste aparenţele înşelătoare şi ai vrut să cunoşti omul care sunt. Tu nu te-ai mulţumit cu aparenţa fizică, tu ai vrut să-mi cunoşti sufletul şi o singură privire ţi-a fost permisul de a pătrunde în cele mai întunecate colţuri ale sufletului meu.

Tu ai potolit furtuna din sufletul meu şi ai înlocuit-o cu bucuria creaţiei şi cu bucuria de a fi eu, o bucurie ce nu poate fi descrisă în cuvinte după cum, poate, ai simţit şi tu.

Spun poate pentru că nu-ţi ştiu varianta şi mult timp, după ziua din care am început să nu-ţi mai răspund la telefon, am început să cred că tu nu ai ţinut niciodată la mine şi tu nu ai simţit niciodată ceea ce am simţit eu.

În clipa aceea a vrut să-mi răspundă. Am oprit-o, mângâindu-i buzele, încet cu degetul arătător. Lacrimi fierbinţi au început să curgă, din nou, pe obrajii ei dar le-am şters, am sărutat-o pe ambii obraji şi am continuat, ca prin vis.

Nu asta contează acum! Nu suntem la partea aceea din poveste. Esenţial este că noi ne-am completat cu fiecare sărut, ne-am sărutat cu fiecare mângâiere, ne-am mângâiat cu fiecare şoaptă şi ne-am şoptit priviri. Îţi aminteşti, cu siguranţă, zilele fierbinţi din *Izvor*, când copacii se bucurau că, la umbra lor, iubirea pură renăştea din inocenţa unor copii.

Sunt sigur că-ţi aminteşti, chiar dacă nu ai simţit nimic atunci. Şi,

sunt sigur, că-ţi aminteşti ziua întreagă petrecută împreună. Îţi aminteşti trandafirii dăruiţi în *Suburbia*? Îţi aminteşti Răsăritul? Îţi aminteşti *Buze roşii*? Sunt atâtea întrebări Clara, sunt atâtea întrebări la care voi primi răspunsul, dar va fi cel sincer, oare?

Până atunci, însă, îţi spun că eu îmi amintesc fiecare secundă petrecută cu tine, pentru că au fost cele mai frumoase secunde. Nu pot să spun că au fost cele mai frumoase din patruzeci de ani, din treizeci, nici măcar din douăzeci, dar au fost cele mai frumoase secunde din viaţa mea şi mai mult de atât nu pot să-ţi ofer.

Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus sau pe care ţi l-am spus. Totul este proaspăt în mintea mea, de parcă totul s-ar fi petrecut chiar ieri. Deşi, o lună trăită într-o zi, la intensitatea pe care a avut-o iubirea noastră, nu este imposibilă. Am trăit, în fiecare zi o săptămână, poate o lună, am trăit mai multe veri decât au trăit mulţi într-o viaţă, într-o singură lună. Iar, pentru mine, aceste lucruri sunt cele mai importante şi sunt cele ce mă fac să mă îndrăgostesc complet şi permanent de cineva.

Să ştii că permanent, nu este un cuvânt aruncat în vânt, cum nu este niciunul spus în aceste momente. Spun multe dar toate sunt adevărate căci, în aceste momente, sufletul vorbeşte şi eu, fizic, am ajuns o marionetă în mâna sentimentelor. Iubirea mea faţă de tine va fi permanentă. Peste ani şi ani, când vom fi separaţi de kilometri, de ani şi de mii de oameni eu te voi iubi în continuare. Mi-ai schimbat viaţa, Clara, din cauza ta am fost fericit, din cauza ta sunt un alt om, un om ce merită să fie iubit şi un om care se perfecţionează mai repede. Dragostea ta a fost elementul ce a declanşat perfecţionarea mea ca om, sufletul meu se schimbă neîncetat, tu l-ai împins în această cursă a perfecţionării umane, atât de iluzorie şi poate, falsă.

Au fost cele mai frumoase momente pe care le-am trăit în căldura verii şi poate vor rămâne cele mai frumoase, oricum ar fi nu le voi uita niciodată. Am trăit fericiţi în propriul univers pe care eu îl căutam de atâta timp. Îmi căutam propriul univers, unde să fie linişte şi să pot trăi aşa cum sunt, în esenţa mea imperfectă pe care numai buzele tale au gustat-o, căci celelalte buze au fost mult prea departe de suflet, ele au atins doar trupul, atât de rece în comparaţie cu sufletul fierbinte.

Universul nostru era perfect şi acolo mă simţeam cu adevărat liber şi, mai important, fericit. Aveam tot ce îmi puteam dori, aveam

iubire, iubirea ta. Nu-ţi voi putea explica niciodată în cuvinte, nici eu nici oricine altcineva, ceea ce am simţit eu pentru tine. După cum vezi, eu încerc dar eşuez lamentabil căci cuvintele sunt, uneori, prea mici să descrie omul și atunci ele sunt fără rost. Și ştii atât de bine că noi nu aveam nevoie de cuvinte, de cele mai multe ori, ştii prea bine că noi ne înţelegeam prin gesturi.

Oare de ce îţi explic toate acestea? Oare de ce? Oricum le ştii pentru că ai trăit tot ce am trăit și eu, am simţit amândoi la fel. Tu eşti imaginea mea în oglindă. Mă gândesc, însă, la posibilitatea ca tu să nu fi simţit nimic și acest lucru îmi sfâșie sufletul și mă face incapabil să mai articulez cuvinte, chiar incapabil să mai respir. Iubirea te face puternic, te face capabil să lupţi cu orice din lumea fizică, dar nu cu sentimentele. Aşa că, nu pot lupta cu suferinţa când mă gândesc că tu nu ai simţit la fel. Cum nu pot să lupt, am încercat să o uit, dar nici acest lucru nu este uşor, aşa că am rămas într-o luptă continuă între fericire și suferinţă, o luptă pe cât de egală, pe atât de indecisă.

Cu toate că gândurile mă asaltau de multe ori și întrebările îmi luau savoarea fericirii totul era perfect. Iubirea făcea ca lucrurile mici ce merg prost să devină mult prea mici și mult prea neinteresante ca să fie observate. Din păcate, unele lucruri sunt prea mari și prea însemnate ca să treacă neobservate. Aceasta a fost reţeta, ca să-i zic aşa, reţeta ce ne-a despărţit pe noi. Şi totuși, nici asta nu ar fi fost suficient dacă nu ar fi fost orgoliul. O să-ţi povestesc acum, o parte complet nouă, pentru tine. Dacă ce simţeam eu pentru tine ştiai, ceea ce îţi voi spune nu ai de unde să ştii. Acesta este răspunsul la întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme.

De ce? Ai întrebat tu mai devreme. Imediat după Răsărit am plecat fiecare către casă. Eu nu aveam somn. Iubirea îţi dă puteri incredibile și atunci eram îmbătat de iubire. Îi promisesem lui Bogdan că ne vom vedea în acea zi, să vorbim. Cât timp am fost alături de tine, am uitat de toţi și de toate și el avea tot dreptul să mă roage să-i vorbesc și să-mi vorbească.

Când am ajuns acasă m-a sunat și apoi ne-am văzut în *Fire*. Acolo erau toţi prietenii mei, despre care ţi-am vorbit de câteva ori. Toţi erau îngrijoraţi de ceea ce se întâmpla cu mine. Ei nu înţeleseseră că eram mai bine și mai fericit ca niciodată. Le-am spus tot ce ţi-am spus și ţie, le-am descris iubirea noastră și ei păreau că au înţeles. Când totul părea perfect, a apărut ceva care a făcut ca tot ce era perfect să se

transforme într-un dezastru care m-a aruncat în cea mai lungă perioadă de tristeţe, de până acum.

Un nou tip, Vlad – a tresărit când a auzit acest nume, însă nu a spus nimic respectându-mi dorinţa – se împrietenise cu Eirene şi ceilalţi şi intrase, practic, în gaşcă, în locul meu, probabil, deşi nici eu nu ştiu. Întâmplător, el a auzit o parte din ce am vorbit şi m-a întrebat dacă sunt prieten cu tine. A început să spună o grămadă de lucruri urâte despre tine. Ţi-am luat apărarea şi eram gata să ne luăm la bătaie, când el mi-a spus că-mi va dovedi că tu nu meriţi să fii iubită de către nimeni. M-a luat pe sus, aproape, cu ajutorul lui Bogdan până în staţia de autobuz de la *Unirea*. Alerga către acel loc, să fie sigur că eu te pot vedea pe tine, cât mi-aş fi dorit să întârziem câteva secunde. Câteva secunde. Dacă mai întârziam nu aş fi trecut niciodată prin aceste zile de chin şi de suferinţă şi nu mi-aş fi pierdut niciodată speranţa că mă vei iubi.

Chiar când am ajuns, tu ai urcat în autobuz, ţinându-te de mână cu un tip pe care nu îl cunoşteam. Te întreb, acum, pe tine când ştii totul şi probabil abia aştept să-mi poţi da răspunsul, cum puteam să reacţionez? Eram gelos pe firele de iarbă ce îţi atingeau trupul, eram gelos pe vântul ce îţi mângâia părul şi eram gelos pe orice lucru pe care îl iubeşti, îl iubeai sau îl vei iubi. Nu e vina mea că sunt gelos, dragostea atât de mare, pe care ţi-o purtam şi pe care ţi-o port, naşte o gelozie monstruoasă.

Nu am mai avut puterea să răspund la telefon, îţi dădusem totul ţie şi eu nu mai rămăsesem cu nimic, în afară de un singur lucru, orgoliul. Tu aveai totul, căci îţi luasei înapoi tot ce îmi dădusei în momentul în care ai prins mâna acelui tip. Ce crezi că puteam să fac? Vocea ta m-ar fi convins să uit tot şi suspinele să-ţi cad în genunchi. Dar ce sens mai avea? Eu nu mai credeam în iubirea noastră şi în sinceritatea ta, mă simţeam trădat, mă simţeam un nimeni. Iubirea şi tot ce aveam îţi dădusem ţie şi eu nu mai puteam să mă salvez de la tristeţea imensă ce mă aştepta şi pe care nu o puteam îndura.

Draga mea, încă îţi mai pot spune aşa, sunt şi eu vinovat că nu am vrut să te ascult, dar nu mai puteam. Sunt revoltat, acum, cuvintele nu îmi mai sunt suficiente şi nu exprimă tot ce aş vrea eu să zic, aşa că trebuie să te mulţumeşti cu un răspuns simplu şi pueril, *nu puteam*. Acum, ştii totul, dar nu ştii cât am suferit, prin câte am trecut şi cât te-am căutat, în fiecare persoană, în fiecare chip şi în fiecare nor. Zilele

care au trecut de când nu am mai vorbit au fost atât de dureroase încât am uitat să zâmbesc. Tot ce eram în stare să fac, era să te caut peste tot şi în oricine, dar nu te găseam nicăieri.

Mai am de povestit un singur lucru, apoi va fi rândul tău să-mi spui povestea ta, pe care o cunosc doar pe jumătate sau, poate, nici atât. Într-o zi, eram pe la *Piaţa Romană*, unde ar fi trebuit să fiu şi acum, dacă destinul nu ar fi vrut să mă opresc aici, unde să te întâlnesc şi să-mi uşurez sufletul. Era pe la ora prânzului, iar tu erai în staţie, în timp ce eu mă duceam către *Cărtureşti*. Tu nu m-ai văzut dar eu te-am privit lung pentru câteva secunde, cum o făcusem în urmă cu o lună şi jumătate, în faţă la *Lazăr*, dar atunci şi tu ţi-ai unit privirea cu a mea şi ţi-ai unit şi sufletul cu al meu. Acum însă, când tu zâmbeai şi eu eram pe punctul de a plânge, legătura dintre noi a început să se desprindă încet-încet. În ziua aceea te căutam, mai mult ca niciodată dar când te-am văzut cerul mi-a căzut în cap, te căutam dar nu îmi doream să te găsesc.

Zâmbetul tău, ce odată mă făcea să zbor şi era singurul lucru de care aveam nevoie să fiu fericit, atunci m-a adus în pragul disperării, în momentul acela am simţit că pământul îmi fuge de sub picioare şi simţeam că nu mă mai pot bucura de zâmbetul tău şi mi-am dat seama că legătura dintre noi se rupe în lipsa sentimentelor. Ziua aceea m-a făcut să-mi doresc să te văd plângând. Îmi doream să te văd la fel de tristă, aşa cum eram eu atunci, pentru că asta mi-ar fi arătat că m-ai iubit şi tu cum te-am iubit eu şi că lipsa mea îţi face atât de rău cum îmi făcea şi mie lipsa ta şi cum, încă, îmi face. Lipsa ta îmi făcea atâta rău şi mă arunca în cea mai cruntă tristeţe. Şi tu, zâmbeai când sufletul meu ardea şi mă mistuia în interior şi mă făcea să nu mai pot zâmbi. Acel moment m-a făcut să mă gândesc serios la faptul că tu nu m-ai iubit şi niciodată nu ai fost sinceră cu mine…

— Gata, m-a întrerupt ea, este rândul meu.

— Nu am terminat.

— Ştiu când a fost întâlnirea de la *Romană*.

— Cum aşa?

— Şi eu te-am văzut.

Imediat ce a spus asta m-a sărutat, ca să mă oprească să-i răspund şi a continuat.

— Acum, vreau să încep şi eu cum ai început şi tu. Şi eu te-am iubit, şi te iubesc! Sunt sinceră, aşa cum m-ai rugat să fiu. Întotdeauna

m-am comportat cum îţi doreai pentru că aşa îmi doream şi eu să te comporţi tu. Uită-te în ochii mei şi, dacă e necesar, o să mă repet şi vei vedea că spun adevărul. Te iubesc Alec, cum nu am mai iubit până să te cunosc pe tine şi, nu ştiu dacă mă crezi, dar sincer, nu-mi pasă. Este momentul în care pot spune tot ce mi-am dorit să-ţi spun şi nu-mi voi pierde timpul cu minciuni. Am atâtea să-ţi spun şi nici nu ştiu de unde să încep, dar prefer să-ncep cu întâlnirea de la *Lazăr*. Nu ştiu ce ai crezut tu despre mine atunci, nu ştiam, mai bine zis, dar totul mi-a fost confirmat de tine şi de destin.

În ziua aceea şi eu m-am uitat la tine timp de câteva secunde, până când a venit Bianca, prietena mea, pe care nu ai apucat să o cunoşti, deşi ea ţi-ar fi putut spune adevărul. Tu, aşa cum mi-ai povestit după, la concert, ai spus că nu ţi-ai dat seama că şi eu te priveam, dar crede-mă că o făceam şi nu doar tu te-ai îndrăgostit atunci. Credeam că n-o să te mai văd niciodată. Acest gând mă obseda, mă înnebunea. Credeam că, în acea zi, ţi-am întâlnit pentru prima şi ultima dată chipul şi chiar dacă nu te-aş mai fi văzut de atunci, tot nu ţi-aş fi uitat chipul. Nu ştiu ce m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine, atunci. Probabil, în privirea ta se reflectau sufletul şi caracterul tău şi asta m-a făcut să mă îndrăgostesc. Aveai un zâmbet diferit. Ceva mă fascina la tine.

Am plecat tristă şi nu am spus nimănui ce aveam, i-am lăsat pe toţi să creadă că sufeream pentru că urma să mă despart de prietenul meu de atunci. Nu mă mai gândeam la el, de fapt, nu mă gândisem niciodată la el cum m-am gândit la tine în ziua aceea, când nici nu ştiam cum te cheamă. Între noi nu era nimic şi eu nu ţineam la el, de loc. Poate meritam să fiu lăsată baltă de tine, pentru că îl lăsasem pe bietul băiat baltă, dar tu nu ştii cum este să-ţi doreşti să nu mai fi singur şi să uiţi, pur şi simplu.

A venit şi seara concertului *Pistol cu capse* şi, în momentul ăla, totul s-a schimbat. Când te-am văzut, am crezut că te confund şi m-am uitat la tine tot timpul, ca să fiu sigură că tu eşti şi, când m-am convins că eşti tu, am aşteptat ca şi tu să mă priveşti. Aşteptarea n-a fost lungă. Am schimbat zeci de priviri şi nu mă mai săturam de ochii tăi care, deşi era întuneric, erau atât de strălucitori, prin fumul acela dens, din *Suburbia*.

În acea noapte m-am simţit mai bine ca oricând. M-am simţit fericită, m-am simţit renăscută. Renăscusem, cu adevărat, din cauza

unor cuvinte spuse de tine în acea seară. Cele care au stabilit şi prima întâlnire a noastră, o întâlnire pe care o aşteptasem atât de mult şi nu credeam că o să vină. M-ai întrebat dacă-mi amintesc. Normal că-mi amintesc. Îmi amintesc dorinţa de a-ţi atinge buze, dorinţa de a-ţi mângâia chipul şi dorinţa de a putea să-ţi vorbesc. Credeam că nu voi reuşi niciodată să-mi îndeplinesc aceste vise. Erau vise pentru mine. Îmi amintesc fiecare secundă, exact aşa cum ţi-o aminteşti şi tu, poate mai bine. De ce? Pentru că eu pentru tine am fost o mare iubire, tu pentru mine ai fost cu ceva mai mult decât o imensă iubire, ai mai fost şi renaşterea mea.

Nu am uitat şi nici nu voi uita vreodată primul sărut şi primul *te iubesc* pe care mi l-ai spus. Nu o să uit trandafirii pe care mi i-ai dăruit şi nici mângâierile fierbinţi care-mi ardeau pielea. N-o să uit nici nevoia de a-ţi auzi vocea. Mă trezeam uneori, noaptea, şi-mi doream să te sun, măcar pentru o secundă, să-ţi aud vocea adormită şi să-mi pot continua liniștită somnul. Fără tine nu puteam să visez şi nu puteam să zâmbesc. Sunt sigură că știi asta, chiar dacă te-ai îndoit de aceste lucruri, la un moment dat, pentru că, aşa cum ai spus, noi doi ne completam şi tu erai pentru mine tot ceea ce îmi doream.

Povestea ta a descris atât de bine tot ce simţeam şi tot ce simt eu. Nu pot să cred că te-ai îndoit de ceea ce am simţit eu, dar nu te învinovăţesc pentru că tu nu ştiai tot adevărul. Eşti o obsesie pentru mine, poţi înţelege asta? Mă obsedezi! Sunt dependentă de tine şi de zâmbetul tău care mi-a lipsit în clipele în care tu nu voiai să mai auzi de mine. Cum tot ce ai spus tu, este la fel de adevărat şi în cazul meu, până la un punct, voi trece direct la acel punct, pe care tu nu îl cunoşti îndeajuns.

Vreau să te mai asigur odată că te iubesc, cum nu am mai iubit pe nimeni şi asta nu se va schimba indiferent de vârstă, nu te voi uita niciodată şi-mi doresc să păstrez amintirea ta. Voi păstra săruturile tale pe pielea mea, indiferent de câtă apă îmi va spăla trupul. Voi păstra imaginea ta în amintiri, indiferent de câte amintiri voi avea, voi păstra fiecare cuvânt al tău în suflet şi nu voi uita niciodată *Buze roşii*, poezia care mi-a schimbat cu adevărat viaţa.

Totul era perfect pentru mine, după Răsărit. Mă simţeam mai fericită ca oricând şi poate nu voi fi niciodată mai fericită sau măcar la fel de fericită ca atunci. Îmi permiteam să visez, îmi permiteam să zâmbesc, îmi permiteam să fac tot ce îmi doream, în calea dragostei

mele nu erau piedici sau, cel puţin, aşa credeam eu atunci, tu aveai să-mi dovedeşti contrariul. Cât m-am temut de asta, dragul meu, cât de frică îmi era că ai să mă laşi singură şi nu vei vrea să mai auzi de mine şi mă vei lăsa să-mi plâng tristeţea şi să ajung în pragul în care nevoia de a te vedea să mă împingă să-ţi sar în braţe imediat cum te văd. Singura mea apărare era că tu erai tot ce eu am putut visa şi legătura dintre noi îţi va permite să fii aşa.

După ce a zis toate acestea s-a oprit, puţin timp. Timp în care ne-am sărutat îndelung, înecând durerea amintirilor în acel sărut lung şi pasional care, oricât de lung a fost, nu a putut îneca toată durerea resimţită de amândoi.

A fost altfel, a continuat ea, dar nu a fost vina ta, dragul meu. Vina a fost a mea şi a trecutului pe care nu îl îngropasem complet. În ziua aceea, plănuiam să nu mai ies. Deşi beată de iubire, ca şi tine, oboseala pusese stăpânire pe mine, după atâtea nopţi în care adormeam abia după ce citeam o sută de pagini, adică în zorii zilei. Planurile mele aveau să se schimbe pentru că Bianca m-a chemat să ne vedem cu prietenul nostru cel mai bun, cu care eram certate de ceva timp, însă el ne-a invitat, sub pretextul, că vrea să-şi ceară scuze pentru greşelile făcute.

Am refuzat, de câteva ori, până când Bianca a apărut la mine la uşă şi m-a obligat să mă îmbrac, sperând ca prietenia noastră cu Mihai, să renască. Fericirea ei mă molipsise şi pe mine şi eram fericită că un prieten vechi îşi dă seama că a greşit faţă de noi, dar nu avea să fie aşa. Dragul meu, fostul meu prieten, cel la care nu mă puteam gândi şi mă convinsesem că nu îl puteam iubi, în momentul în care te văzusem pe tine, el aranjase totul, punct cu punct, cu o meticulozitate de care, sinceră să fiu, nu-l credeam în stare.

Ce ghinion am avut, ce ghinion! Cel de care m-am despărţit, pentru a-ţi putea deveni iubită şi pentru a-mi îndeplini visul de a te iubi, tocmai el s-a împrietenit cu cei ce-ţi erau ca o familie şi a aflat, de la Bogdan, tot ce şi-a dorit, inclusiv numele, fără de care nu ar fi fost sigur că eu sunt cea pe care tu o iubeşti cu atâta putere. Restul a fost uşor, pentru el. Partea mai grea îi fusese servită pe tavă de către prietenii tăi care-l credeau inocent şi i-au dat toate informaţiile de care avea nevoie. Vlad era bun prieten cu Mihai aşa că, împreună au acţionat perfect şi te-au prins pe tine într-o capcană din care nu ai fi putut ieşi singur, niciodată.

Vlad stabilise cu Mihai ora exactă la care să se întâlnească în staţia de la *Piaţa Unirii*, altfel de unde ar fi ştiut Vlad că eu sunt acolo şi că tocmai atunci plănuiesc să plec? Aţi fugit către staţie şi, când Mihai l-a văzut, de departe, pe Vlad, m-a luat de mână, în joacă, întrebându-mă dacă vreau să mai fiu sora lui. Din acest motiv zâmbeam, dar gelozia, pe care iubirea ţi-o provoca, te-a orbit. Te înţeleg, nu-ţi face griji, aş fi reacţionat la fel, cu siguranţă.

În autobuz, cuprins de remuşcări şi asaltat de întrebări, Mihai a recunoscut totul şi ne-a povestit, în detaliu, tot planul lor care te indusese pe tine în eroare. Un plan atât de simplu care, sigur, ar fi dat greş, dacă tu nu i-ai fi ajutat. I-ai ajutat fără să vrei. Fără să ştii, orgoliul şi gelozia ta au făcut ca planul lor pueril să devină perfect, cum nici ei nu se aşteptau să fie.

Nu aveai de unde să ştii, dragul meu, nu aveai de unde să ştii. Dar de ce nu mi-ai răspuns la telefon? De ce mi-ai refuzat singurul lucru care m-ar fi putut face să zâmbesc? Din cauza orgoliului, ştiu răspunsul. Nu voiai să accepţi că ai fost înşelat. Dar ce te enerva mai tare, că te înşelam sau că te înşelam cu acel tip? Te deranjau amândouă, îţi spun sigur, dar credeam că noi doi suntem un singur suflet şi că ştii că nu ţi-aş greşi niciodată. Nici acum nu este vina ta, sunt atâtea prejudecăţi. Probabil că ai mai fost minţit, înainte şi nu mai aveai încredere, dar nu pot să înţeleg cum nu ai avut încredere în mine, când eu te urmam orbeşte.

Mă repet, nu te învinovăţesc. Lumea e plină de prejudecăţi şi acestea, împreună cu gelozia şi teama de a mă pierde care, chiar dacă n-ai menţionat-o, a existat cu siguranţă, te-au făcut să iei decizia, crudă, de a nu-mi răspunde la telefon. Eram sigură că mă vei asculta. Abia aşteptam să-ţi spun povestea, aşa cum era ea cu adevărat şi să râdem împreună de încercarea eşuată de a ne despărţi, dar această încercare nu a eşuat pentru că tu ai decis că tăcerea va fi răspunsul tău, la orice. Tăcerea ta m-a durut mai mult decât fiecare palmă pe care mi-ai fi dat-o, deşi refuz să te cred capabil de a mă lovi, după tot ce a fost între noi. Tăcerea m-a durut mai tare decât orice cuvânt căci indiferenţa falsă de care voiai să mă convingi m-a lăsat singură într-o lume în care sentimentele şi emoţiile m-au făcut să nu mai pot rezista pe cont propriu.

Te-am sunat, de câteva ori, ca să-ţi încerc să explic. Apoi, împinsă de orgoliu, m-am hotărât să nu mai sun şi să încerc să te uit, să

uit de tot. Nu am putut. Sinceră să fiu, nu te mai sunam ca să-ţi explic ce s-a întâmplat, te sunam ca să te aud şi să-mi vindec rănile cu vocea ta. Nu ştii şi, poate, nu vei ştii niciodată, ce-ai însemnat tu pentru mine, şi încă însemni. Mă simţeam uitată de toată lumea şi simţeam că totul piere în jurul meu.

Zilele treceau atât de greu în lipsa ta şi tu nu ştiai adevărul. Trăiai suferinţa unei minciuni pe care tu o inventasei dar voiai să scapi de ea. Mă simţeam atât de slăbită, fără privirea ta, mă simţeam pierdută, fără zâmbetul tău, până-ntr-un moment.

Într-o zi, am luat autobuzul de la *Izvor*, să mă duc către *Piaţa Unirii*. În acel autobuz eraţi tu şi Bogdan. Ce întâmplare ironică, nu? Destinul îmi arăta, cum mi-a arătat şi astăzi, că le aranjează pe toate, indiferent de ceea ce ne dorim noi. Zâmbeai. Zâmbeai, ca atunci când eram împreună întinşi pe iarbă, în *Izvor*. Păreai atât de fericit încât am crezut că ai uitat de tot de mine şi ţi-ai găsit pe altcineva. Ce era să cred? Îţi spun eu ce-am crezut, ce-ai crezut şi tu când m-ai văzut zâmbind, atunci, în *Piaţa Romană*. Dar cât te-ai înşelat atunci, dragul meu, căci eu te văzusem. Te sorbeam cu colţul ochiului şi zâmbeam fals. Te vedeam cum stai nemişcat, cu ochii mari te uitai la mine, cu dispreţ, văzându-mi zâmbetul fals pe care îl afişam doar ca să par că şi eu am trecut peste tot, aşa cum trecusei şi tu, şi încă mai devreme decât o făcusem eu.

A fost prima oară când te-am minţit. Însă atunci nu mai formam un cuplu şi te-am minţit pentru că nu voiam să par slabă în faţa ta. Voiam să-ţi inspir tot ce voiai tu, numai milă nu. Nu voiam să par slabă în faţa ta, pentru că tu, fără să vrei, te arătasei puternic faţă de mine. Şi în ochii tăi se citea dispreţul. Am crezut că mă urăști și am început să regret că te iubesc, dar acum am aflat că tu nu m-ai urât şi că nici nu mă vei urî. Asta îmi face sufletul să tresalte. Îmi permit să visez, acum când adevărul, aflat la mijloc, a ieşit la iveală, că nu mă vei urî niciodată şi-ţi vei aminti, peste mult timp, că o dragoste adolescentină te-a schimbat ca om şi o fată, ce se remarca doar prin faptul că a renunţat la machiaj, te-a făcut să te simţi fericit, îndrăgostit.

Dragul meu, oftă ea, povestea noastră a fost atât de frumoasă, ai fost tot ce mi-am putut dori vreodată şi poate aşa o să rămână. Aş mai putea adăuga, acum, că nu regret nimic şi nici nu voi regreta, decât despărţirea noastră prematură care, probabil, ar fi intervenit mult mai târziu, dar dintr-un motiv la fel de stupid, căci alte motive care să ne

despartă nu există.

Ar mai fi atâtea de spus dar cuvintele nu au fost şi nici nu vor fi vreodată relevante pentru dragoste, mai ales pentru o dragoste atât de sinceră. Gesturile şi săruturile mele nu te-au minţit niciodată şi nici nu ar fi putut s-o facă. Nu sunt capabilă de aceste lucruri, nu sunt capabilă să-ţi fac ţie asta. Oare ce ne rezervă viitorul, dragul meu? Dragul meu, dragul meu, ţi-aş spune aşa încontinuu, aceste cuvinte şi chipul tău mă fac să mă simt fericită, din nou. Acum, când eşti în faţa mea şi pot privi adânc în ochii tăi, acum, când tu taci dar ochii tăi spun atât de multe mă opresc să fiu supărată pe tine. Acest acum aş vrea să dureze cât o eternitate.

Infinitul este mult prea scurt pentru noi şi poate că dragostea noastră este prea mare ca să fie împărtăşită. Dar, de existat, va exista întotdeauna, este o dragoste eternă, sunt sigură. Dragostea de copil este eternă şi sinceră şi este complet sufletească. Tu nu ai râvnit la trupul meu cum a făcut-o Vlad şi cum o vor face mulţi alţii, în viitor. Tocmai din acest motiv dragostea noastră a fost, este şi va fi un simbol al purităţii, o puritate ce în prezent nu mai există.

Am oprit-o cu un sărut. Nu mai putea să vorbească, era clar. Nici eu nu mai puteam să vorbesc, după tot discursul pe care îl ţinusem. Discuţia îmi stinsese focul ce-mi ardea zâmbetul şi-mi distrugea sentimentele. M-a făcut să o văd pe Clara aşa cum trebuia, ca pe fata perfectă pentru mine, aşa cum nu va înceta vreodată să fie. Sufletul îmi era calm, cuvintele erau de prisos şi secundele treceau mult prea repede. Când buzele refuză să se despartă, când mâinile refuză să rupă strânsoarea şi când lacrimile ei fierbinţi, de fericire, îţi ard obrajii, atunci îţi dai seama că iubeşti o persoană, şi o vei iubi mereu.

Discuţia a lămurit multe enigme care nu-mi dădeau pace, dar a născut şi multe întrebări la care eu nu mă gândeam şi care au început să mă obsedeze abia din ziua următoare.

Nouăsprezece

Într-o lume în care timpul trece prea repede şi fiecare secundă trebuie câştigată şi trăită, odată ce mâinile se desprind întrebările apar. Am mai stat cu Clara, cam două ore, şi când ne-am despărţit era ora nouă seara. Nu voiam să mă gândesc la nimic şi voiam să mă eliberez de gândurile ce nu-mi dădeau pace şi nu mă lăsau să mă bucur de magia momentului. Am privit-o, din nou, plecând, întorcând capul să fie sigură că încă o urmăresc. Mergea cam trei sau patru metri apoi

întorcea capul, să vadă dacă mai sunt în spatele ei, zâmbea şi-şi continua drumul.

În timp ce ea a plecat spre *Piaţa Romană*, eu trebuia să mă întorc spre *Piaţa Unirii*, unde o lăsasem pe Renata, singură împotriva tuturor, singură împotriva mea. Nu mai era în *Fire*, eram sigur de asta, dar era datoria mea să o caut. Puteam să o sun, îmi era mult mai uşor. Dar vocea ei mi-ar fi făcut rău şi m-ar fi făcut să cred că am greşit sărutând-o pe Clara şi chiar ascultând-o. Faţă de mine nu purtam nicio vină, îmi recunosc slăbiciunea care probabil va fi permanentă. Nu îmi păsa atunci dacă nimeni nu mă va suporta cu această slăbiciune, dar eu nu puteam să scap de ea. Toate fetele care ar fi urmat Clarei trebuiau să înţeleagă că o parte din inima mea va aparţine mereu Clarei şi eu voi tânji mereu după săruturile ei, după chipul ei.

Mă mulţumeam cu un singur răspuns. Nu pot, îmi repetam în minte. Dacă puteam, o demonstram azi, în cel mai simplu mod posibil, îi refuzam săruturile şi mângâierile. Am îndepărtat repede aceste gânduri mulţumindu-mă cu acel răspuns, cu acea slăbiciune care nu mi se părea deloc un lucru de care ar trebui să mă tem sau să am grijă, oricum nu eu, ci inima decidea.

Fugeam către *Fire*, fără un motiv anume. Simţeam nevoia să fug, să mă grăbesc şi să trăiesc fiecare secundă ca pe o oră. Mai erau trei ore şi vara calendaristică se termina. Tocmai acum, când regăsisem iubirea, pierdeam fericirea şi peisajul verii, lucrurile pe care le iubeam atât cât o iubeam şi pe Clara. Tot atunci, în fuga mea către *Fire*, mult mai liniştită şi mai relaxantă decât cea din ziua primei întâlniri cu Renata, când simţeam că nu voi mai ajunge fără lacrimile curgându-mi pe obraji, în *Fire*, tot atunci mi-am dat seama că liceul se apropia şi doar în două săptămâni urma să păşesc în curtea şcolii, ca boboc. Cui îi păsa, însă, de liceu? Cine se gândea la viitorii colegi şi la profesori sau la orice alt lucru legat de liceu? Eu, cu siguranţă, nu mă gândeam. De fapt, nu mă gândeam la nimic, pentru că-mi era teamă. Îmi era teamă că gândurile mă vor întrista, din nou, şi mă vor izbi, din nou, de pământul rece al raţiunii, tocmai când eu zburam lin pe cerul fierbinte al iubirii regăsite. Un cer udat de lacrimi. Un cer care rămâne mereu speranţa de regăsire. Eu o regăsisem pe Clara.

Dragostea regăsită, ce dansa cu sufletul meu, îmi readucea zâmbetul pe faţa ce încă mai purta urmele tristeţii resimţite în acest timp. Pierdut cu privirea între stele şi cu sufletul între vise, am trecut

pe lângă *Fire*, uitându-mă superficial pe la mese. Nu credeam că va fi necesar să mă mai uit odată, dar a fost. O singură masă mai era ocupată, masa unde o lăsasem pe Renata. Câteva sticle goale de suc căzute pe masă îmi arătau cât de mult am întârziat şi cât de mult am fost aşteptat.

La lumina slabă a stelelor străluceau doi ochi verzi. Nu îmi dădeam seama dacă îşi recăpătaseră ura sau dacă, pur şi simplu, strălucirea rămăsese, indiferent dacă eu fusesem sau nu plecat. Mă temeam să mă gândesc că voi fi tratat, din nou, cu ură. Din fericire, când m-a văzut aproape şi şi-a dat seama că nu eram doar o biată umbră, conturată de lumina lunii, sclipirea din ochii ei a revenit. M-a privit, însă, dezamăgită cu ochi tulburi, abţinându-se, probabil, să nu verse lacrimile ce ar fi fost, în parte, ca un pumnal menit să-mi intre în inimă.

Odată ce i-am privit, de aproape, chipul mi-am dat seama că pe el se citeşte, într-adevăr, o dezamăgire profundă. Avea de ce să fie dezamăgită, trebuia să recunosc asta. Plecasem, în urmă cu aproape cinci ore, şi, de atunci, ea mă aştepta. Cel mai probabil, de o oră era singură, am crezut eu, dar m-am înşelat. Devenise, deja, un obicei. Din bar, a apărut Bogdan cu o sticlă de suc în mână şi, văzându-mă aşezat lânagă Renata, încercând să-i citesc pe chip secrete, a venit repede la masă.

— Ce e cu tine, la ora asta, aici?

— Nu am voie să mai vin aici?

— Ba da! Dar ar fi normal să-ţi mai suni şi prietenii, uneori.

— Am avut treabă, Bogdan.

— Tu, mereu ai treabă, Alec.

— Ştii ceva, nu am chef de toate astea.

— Bine, nici eu. Aşa că, decât să stau să mă cert cu tine, o să plec.

— Faci cum vrei. Eu am venit să beau un suc şi pot să-l beau, indiferent dacă eşti tu aici, sau nu.

— Minunat, atunci. Mai stai Renata?

— Nu. Nici eu nu mai stau. A răspuns Renata, cu o voce rece.

— Cu ce mergi spre casă? Cu metroul sau cu autobuzul?

— O s-o iau spre *Universitate*, deci o luăm pe drumuri diferite. A răspuns, pe acelaşi ton rece.

S-a ridicat de pe scaun, închizând o clipă ochii, ca semn pentru mine să o aştept. Nu eram sigur dacă este un semn sau nu dar, oricum,

nu aveam de gând să plec în acel moment acasă şi să pierd ultima seară de vară în camera mea. Câteva minute am aşteptat privind stelele ce plângeau vara ce trecuse, rămânând într-o dilemă ce părea atât de neinteresantă. Oare se va întoarce sau este prea supărată pe mine ca să vrea să mă mai vadă în seara aceea? Ar fi trebuit să fiu agitat şi să trăiesc cu frică. Dacă Renata nu va mai vorbi cu mine? Eram foarte relaxat şi, aş putea spune, visător. Eram într-un univers propriu, în care nimic nu mă deranja şi în care problemele nu mă atingeau.

După ceva timp, am recunoscut silueta Renatei, în capătul străzii, apropiindu-se de mine. Prin urmare, ea chiar îmi făcuse semn, nu mă înşelasem. Însă acest lucru nu-mi schimba deloc starea de spirit. Nimic nu mă mai mira. Totul părea previzibil şi eu păream mult prea rece ca să pot fi mişcat de anumite gesturi. Nu rămăsesem surprins nici atunci când Bogdan s-a ridicat de la masă şi a plecat lăsându-mă singur, aşa cum credea el că voi fi, în *Fire*.

— Deci? M-a întrebat Renata, evitându-mi privirea.

— Deci, ce?

— Ai cam întârziat, nu?

— Da. Bănuiesc că ştii, deja, de ce.

— E mult spus, bănuiesc. De fapt bănuiam, răspunsul tău mi-a confirmat.

— Nu eu am vrut să mă văd cu Clara, acolo.

— Ce anume? A răspuns ea, mirată.

— Păi tu la ce credeai că mă refer?

— Că a trebuit să ajungi acasă.

— Destinul nu a vrut asta.

— Dar ce a vrut?

— Să mă văd cu Clara.

— Şi, cum a decurs întâlnirea?

— Uite, o să fiu sincer. A fost un fel de spovedanie, pentru amândoi. Ne-am povestit amândoi propria noastră poveste de dragoste. Din punctul de vedere din care fiecare a văzut-o.

— Ai sărutat-o, nu-i aşa?

— Da. Am răspuns, începând să tremur uşor.

— Mai pot să mai spun ceva? M-a întrebat cu ochii aproape în lacrimi.

— Nu. Lasă-mă pe mine să spun. Trebuie să înţelegi că rămâne o mare iubire de-a mea şi o mare slăbiciune. Rămâne perfecţiunea

pentru mine şi nu vreau să-ţi ascund acest lucru. Cum ai spus și tu, acelaşi tip de perfecţiune nu se repetă.

— Atunci, ce sens mai are să mai continuăm așa? Ce sens mai are, Alec?

— Mă laşi să termin? Am răspuns, recăpătându-mi aerul rece.

— Te rog.

— În ciuda acestor lucruri, povestea dintre mine şi Clara s-a încheiat. Depinde doar de tine să alegi dacă vrei să mă accepţi așa, sau nu.

A tăcut, un timp. Timp în care am realizat că o minţisem. Spusesem că povestea de dragoste dintre mine şi Clara s-a încheiat, când nici eu nu credeam acest lucru şi nici nu mi-l doream, mai ales după ce aflasem şi varianta poveştii ei.

— Te accept. Dar nu te cred. A răspuns, după acea pauză.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sunt sigură că între tine şi Clara nu s-a încheiat povestea de dragoste, aşa că n-are rost să mă minţi.

— Te voi lăsa să crezi ce vrei.

— Şi eu te voi lăsa să te gândeşti la ce ai de făcut. Nu vreau ca prezenţa mea să te influenţeze cumva. Ai o decizie de luat şi este o decizie importantă. Ai suficient timp să te gândeşti. Un singur lucru îţi cer, vino şi dă-mi răspunsul numai atunci când eşti sută la sută sigur.

— Îţi promit.

După ce i-am făgăduit a plecat fără a mai spune vreun cuvânt. Credea, probabil, că sărutându-mă de rămas bun îmi va influenţa decizia. Se părea că vrea să lupte de la egal la egal cu Clara şi să nu încerce să mă manipuleze, să mă atragă de partea ei cu un sărut sau cu cine ştie ce declaraţii de dragoste. Durerea pe care, probabil, i-o provocasem şi-o ascunsese cu abilitate. Îmi evitase, cu succes, privirea şi, apoi, în momentul în care i-au dat lacrimile, s-a întors cu spatele şi a plecat fără a mai adăuga ceva ce, oricum, ar fi fost în plus.

Am plecat din *Fire* exact în momentul în care toamna calendaristică a pus stăpânire pe România. Până atunci, timp de o oră, privisem stelele de unul singur. Îmi atinsesem scopul. Ultimele oră de vară nu mă găsiseră în casă şi nu mă găsiseră trist. Primele ore ale lunii Septembrie mă găseau în drum spre casă, cu o grămadă de întrebări la care eu trebuia să le găsesc răspunsul. Aerul rece al toamnei mă făcea să gândesc limpede dar acest lucru nu mă ajuta să găsesc răspunsurile

de care aveam nevoie pentru a respira, uşurat.

Ajuns acasă, mi-am dat seama de situaţia ingrată în care mă aflam. Trebuia să aleg între două fete, lucru care era atât de greu pentru mine şi care încă este, acum când cred că decizia este deja luată. În faţa ochilor îmi apărea fiecare imagine cu cele două. Cu cele două din care eu trebuia să aleg fără să o dezamăgesc pe vreuna. Abia târziu în noapte, după ce retrăisem fiecare secundă petrecută cu fiecare dintre ele, am realizat că numai una din ele două ştie adevărul şi situaţia în care mă aflam. Mă întrebam, oare Clara va mai vrea să continue o relaţie cu mine, dacă ar şti că ar trebui să aleg între ea şi altă fată. Mă întrebam dacă-mi voi da seama vreodată pe care dintre ele o voi alege. Din fericire, somnul mă copleşise. Era ora cinci dimineaţa când i-am dat mesaj Clarei. Un mesaj scurt în care îi ceream să ne vedem în ziua următoare oriunde va vrea ea şi la orice oră va dori ea.

Dimineaţa următoare a sosit şi cu răspunsul aşteptat. Urma să ne vedem în clasicul Parc *Izvor*, la aceeaşi oră, adică la cinci.

Douăzeci

Răspunsul la mesajul expediat, târziu în noapte l-am primit abia dimineaţa următoare, în prima dimineaţă de toamnă. Tot în acea dimineaţă m-am hotărât să ţin un jurnal de două săptămâni. Jurnalul ultimelor zile rămase până la prima zi de liceu, zilele în care eu trebuia să decid între Renata şi Clara.

*Septembrie, 1*

Prima zi de toamnă. Ciudat, dar nu sunt deloc nostalgic cu gândul la vară. Poate că vara nu a plecat din sufletul meu şi poate nici nu va pleca, în viitorul apropiat. Poate că sufletul meu a asemănat vara cu iubirea şi chiar dacă vara a trecut, speranţa la iubire rămâne vie în mine. Nu am dormit mai mult de șase sau șapte ore aşa că dimineaţa pentru mine a venit pe la ora unsprezece. Deşi încă adormit, gândul îmi stătea la un singur lucru şi anume telefonul căzut, undeva lângă pat, în momentul în care am adormit.

M-am uitat să văd vreun mesaj de la Clara. Şi, ca de obicei, răspunsul ei nu întârziat. Aveam să ne vedem în acelaşi loc, la aceeaşi oră. Nici ea nu uitase de obiceiul nostru şi asta mă făcea să mă simt mai sigur pe mine şi pe dragostea ei remărturisită. Oare ar mai accepta să ne întâlnim dacă ar şti pentru ce o chem? Probabil ea crede că mărturisirile noastre de ieri m-au schimbat complet şi acum sunt

complet încrezător, cum eram înainte. Din păcate, nu este aşa, dintr-un singur motiv, Renata. Din cauza Renatei am de luat această decizie incredibil de grea şi privirea ei mă face să mă gândesc că nu ar trebui să mai am încredere în Clara, chiar dacă ea mi-a jurat sinceritate.

Ce ar fi trebuit să cred? Pe chipul Clarei se citea o sinceritate totală. Cu gesturile şi cu chipul nu avea cum să mă mintă aşa că o credeam. Dar e bine să dezgropi trecutul? E bine să te laşi pradă amintirilor şi suferinţelor de care tocmai ai scăpat, cu greutate? Dacă Clara fusese sinceră, eram apărat de suferinţă şi amintiri, pentru un timp. Mai erau probleme ce dădeau naştere la întrebări. Oare perfecţiunea se poate repeta? Oare va fi la fel? Toate aceste întrebări mă asaltau, mă sufocau. În mintea mea, s-a dus, toată dimineaţa şi toată după-amiaza, o luptă a argumentelor pro şi contra Clarei. S-a dus o luptă între Clara şi Renata, pe care numai eu puteam să o decid.

Gândurile astea nu mi-au dat pace până atunci când m-am văzut cu Clara. La ora cinci, în *Izvor*. Cu cât mă apropiam mai mult de locul nostru obişnuit, de sub acelaşi copac ce ne-a protejat cu umbra lui toată luna sau, mai bine zis, toată vara, simţeam, din nou, aerul fierbinte al lunii Iulie şi vedeam, din nou, pe cer fire blonde de păr transformate în raze de soare. Clara mă aştepta, întinsă pe spate, cu ochii închişi şi cu ochelarii de soare în mână. Se bucura de mângâierea razelor fierbinţi ce se concentrau asupra chipului ei brăzdat, până în urmă cu câteva ore, de tristeţe. Am privit-o câteva secunde, în mine creştea sufletul şi inima începea să îmi bată mai tare, mă simţeam, din nou, fericit.

M-am apropiat de ea, blocând razele soarelui să-i mângâie chipul. Şi-a dat seama că sunt eu aşa că a zâmbit, dar a rămas nemişcată. M-am culcat şi eu lângă ea sărutând-o pe buze şi trezind-o, în clasicul mod folosit în basme. A deschis ochii şi m-a privit câteva secunde în tăcere. Chipul i se lumina de fericire şi un zâmbet larg, ce îi lăsa dinţii, perfect albi, să se vadă, se contura. Buzele ei redeveneau roşii pe măsură ce mă strângea mai tare de mână. În sfârşit, m-a strâns în braţe, nu înainte să-şi muşte buza de jos.

Parcă voia să fie sigură că sunt eu cel care o priveşte. A smuls câteva fire de iarbă şi le-a aruncat în vânt. S-a uitat la cer, vrând parcă să se asigure că este tot albastru şi a sfârşit mângâindu-mi faţa să fie sigură că nu sunt o iluzie. După toate acestea s-a întins pe iarbă, liniştită şi cu zâmbetul pe buze. M-am aşezat lângă ea, m-a luat în braţe

şi vara a renăscut cu săruturile noastre febrinţi ca în luna Iulie, atunci când le-am împărtăşit prima oară.

Timp de două ore nu ne-am spus nimic. Ne-am privit şi ne-am sărutat înnebuniţi. Ne savuram unul pe celalălt, ne sorbeam pentru zilele în care nu ne-am văzut şi pentru zilele în care nu ne vom vedea. Ea nu ştia că zilele în care nu ne vom vedea s-ar putea să fie multe, dar în acele momente nu puteam să-i zic nimic. Eram prea fericit. Nu voiam să stric momentul. Nu voiam să-i stric fericirea şi nu voiam să-mi stric nici mie fericirea. Abia după două ore am început să mă gândesc la motivul pentru care mă văzusem cu Clara. Un motiv ce trebuia să fie mai important decât dorul pe care i-l purtam şi pe care mi-l purta.

După această tăcere, ea mi-a arătat, încă odată, cât de bine mă poate citi, cu o singură privire şi câte poate înţelege dintr-un singur cuvânt de-al meu, oricât de nesemnificativ ar părea acesta.

— Ce-ai păţit? A rupt ea tăcerea, la un moment dat.

— Nimic. I-am răspuns, oftând.

— Știu că ai ceva. Ceva te macină şi asta este clar. De ce te ascunzi?

— De teamă.

— De ce anume îţi e teamă?

— Că nu vei înţelege.

— Ce mult te-ai schimbat, în câteva săptămâni. Înainte aveai încredere deplină în mine şi în capacitatea mea de a te înţelege. Credeam că-ţi vei recăpăta încrederea în mine după ce îţi voi spune adevărul cu privire la acel incident crud ce ne-a despărţit.

— Așa și este. Numai că ce vreau să-ţi spun este dur.

— Pot să suport.

— Nu voi mai prelungi agonia. Am trăit zile oribile fără tine. Sunt la fel de dependent de tine cum eşti şi tu de mine, aşa că mă poţi înţelege. Recunosc că, în lipsa ta, am sărutat trei fete. În două te-am căutat pe tine, cu disperare. În săruturile lor căutam zâmbetul tău. Doar în a treia nu te-am căutat pe tine. Voiam să uit de incidentul ăla, măcar pentru cinci minute, ca să pot zâmbi o singură dată. Nu mă înţelege greşit, te iubesc şi te voi iubi mereu, aşa cum ţi-am zis şi am fost sincer. Voiam, pur şi simplu, să găsesc pe altcineva care să mă scoată din agonie. Şi, orgoliul mă împiedica să mă gândesc la tine. Timp de o săptămână am putut zâmbi alături de ea, deşi cum deschideam

ochii te vedeam pe tine şi în fiecare dimineaţă simţeam parfumul tău, nu pe-al ei.

Ieri, în timp ce noi doi eram la *Universitate*, ea mă aştepta să mă întorc ca să poată să mă privească în tăcere, de teamă că ceilalţi să nu afle că ea ţine la mine. Povestea ei este lungă şi, promit, că o să ţi-o spun, cândva, dar nu acum.

— Sunt de acord cu tine. Acum avem altceva de vorbit. A spus ea fără să schimbe tonul vocii.

— Nu o pot lăsa aşa, dar nici pe tine nu te pot uita…

— Ce situaţie ingrată. M-a întrerupt ea.

— Îţi mărturisesc, ceva ce probabil deja ştii, am continuat eu, pe tine te iubesc. Te iubesc s-ar putea să fie puţin, te ador. La ea doar ţin, nu pot să o iubesc atâta timp cât ştiu adevărul şi ştiu că tu nu ai încetat niciodată să mă iubeşti.

— Ce vei face, dragul meu?

— Nu ştiu, draga mea. Dar vreau să ştii că orice ar fi, voi continua să te iubesc, să te ador.

Am izbucnit amândoi în plâns. Un plâns de copii, ce ne aducea aminte că încă nu ne putem numi maturi şi încă nu suntem puternici cum ne-am dori, cu atât mai puţin invincibili. Ne sărutam nebuneşte şi lacrimile fierbinţi ce ne curgeau pe obraji se contopeau şi am ajuns să plângem amândoi cu aceleaşi lacrimi ce ne ardeau obrajii roşii, bătuţi de soarele verii ce tocmai se terminase, calendaristic, căci în sufletul nostru luna Iulie renăştea. Când seara a venit, ne-am privit adânc în ochi, reciproc, apoi după un sărut lung, care ar fi trebuit să-mi spele toate păcatele, am luat-o fiecare în direcţii diferite fără să ne mai spunem un cuvânt.

Am început să o iau la fugă traversând parcul. Nu ştiam de ce fug, îmi spuneam că fug ca să prind autobuzul. De fapt, încercam să fug de mine şi de datoria de a lua o decizie. O decizie atât de grea, pe care nu ştiam dacă voi fi capabil să o iau. Nici acum nu sunt.

Acum, când de cam două-trei ore, mă aflu, oficial, în data de doi Septembrie, termin de povestit prima zi de toamnă. Prima zi din cele paisprezece în care eu nu voi avea linişte. Închei prin a spune că nu am nici cea mai vagă idee pe care dintre cele două o voi alege. Mă depăşeşte complet şi îmi e teamă să stau să mă gândesc la această decizie, poate mâine…

*Septembrie*, 2

Ziua a început la fel ca și cealaltă. Puțin după prânz m-am trezit, cu gândul la aceleași probleme. M-am uitat la telefonul aruncat lângă pat, ca și în ziua anterioară. De data asta nimeni nu mă sunase și nimeni nu-mi dăduse vreun mesaj. Azi trebuia să rezist fără să o văd pe Clara. Îmi făcusem o promisiune, atunci la *Universitate*, că nu mă voi vedea cu ea în fiecare zi pentru că aș fi redevenit dependent de ea înainte să pot decide. Asta mi-ar fi influențat decizia. Din păcate niciodată nu am uitat-o pe Clara, ca să mă pot reîndrăgosti. Oricum, sentimentele mele ajunseseră, din nou, la aceeași intensitate, chiar de la primul sărut al Clarei, în urmă cu două zile. Mă mințeam că pot alege rațional. Rațiunea slăbea pe măsură ce sentimentele creșteau.

A fost o zi mai agitată decât mă așteptam să fie. Totul a fost întors pe dos și, sincer să fiu, numai aceste lucruri îmi lipseau în acea situație și așa mult prea încărcată. Totul a început atunci când l-am sunat pe Bogdan și el n-a răspuns. Nu mă așteptam ca asta să fie premeditată și să dea naștere la ceva cu totul mai rău. Deși neinvitat de nimeni, am plecat la aceeași oră către centrul vechi al orașului. *Fire*-ul mă plictisea mai mult ca niciodată dar era singura variantă disponibilă. Oricum, doar acolo credeam eu că pot să-i găsesc. Ajuns în *Fire*, l-am găsit pe Bogdan la o masă cu Renata.

— Pot să asist și eu la discuție? am întrebat.

— Sigur nu ai altă treabă? A răspuns Bogdan ironic.

— Astăzi, nu.

— Minunat!

— Și totuși, nu am voie să am program separat de voi?

— Nu atunci când minți?

— Ce vrei să zici? Am întrebat uitându-mă către Renata.

— Nu mă lua de prost.

— Adică?

— Știu că ieri te-ai văzut cu Clara.

— Ce? Am întrebat buimăcit aruncându-i o privire acidă Renatei.

— Mă crezi prost? Ieri trebuia să vii aici mult mai devreme. Ai venit pe la ora zece. Vrei să spui că ai venit în *Fire* după ce ai fost plecat în oraș cu mama ta? Sau orice altceva?

— Nu m-am mai văzut cu Clara după incidentul care ne-a despărțit.

— Cu siguranță. A răspuns ironic.

— Se pare că, dacă nu ies o zi cu voi, încrederea voastră în mine dispare.

— Nu cred că este momentul potrivit să faci pe victima.

— Mă abţin. Am răspuns.

N-am mai vorbit deloc cu Bogdan, toată ziua, şi nici nu cred că o să mai vorbesc, curând, cu el. Are toate motivele să fie supărat pe mine însă în acest context nu pot să mă ocup şi de acest lucru. Trebuie să înţeleagă perioada prin care trec, nu e timpul să mă ocup de el. Dacă ţine la prietenia noastră, cu adevărat, va înţelege când îi voi explica totul.

Comportamentul Renatei m-a pus serios pe gânduri. Nu mi-a mai căutat privirea şi nu mi-a mai zâmbit deloc. A devenit rece, încă nu înţelege că păstrând acest comportament nu mă va face să cred că va trebui să rămân cu ea. Dar poate nici nu-şi doreşte acest lucru şi poate crede lupta din start pierdută. Îmi este din ce în ce mai greu şi cele douăsprezece zile rămase nu sunt suficiente pentru a-mi pune ordine în gânduri. Încep să mă gândesc că ar fi mai bine să renunţ la amândouă. Oricum le fac mult rău amândurora şi nu cred că mai au nevoie de suferinţă.

Cum rămâne cu mine? Fără una dintre ele, eu unul sunt ca şi distrus şi sunt sortit unei depresii mult mai profunde decât cea pe care tocmai am trecut-o, cu greu şi cu ajutorul Renatei. Sper doar ca, după toate acestea, Renata să nu regrete că mi-a divulgat secretul ei pe care oricum îl aflasem. Sper să nu regrete că m-a cunoscut. Cât despre Clara, nu cred că va regreta vreodată întâlnirea noastră, cum nici eu nu am regretat și nici nu voi regreta acest lucru. Cu fiecare eşec în căutarea privirii Renatei gândul îmi zbura la Clara și la zâmbetul ei unic care începea să-mi redevină vital.

La ce s-o gândi Clara acum? Am pus-o în cea mai groaznică situaţie posibilă. I-am călcat orgoliul în picioare făcând-o să lupte cu o fată, pentru a fi din nou cu mine. Până la urmă, cine mă cred eu să le pun pe amândouă în această competiţie? Oare eu chiar merit ca ele să încerce să câştige un drum către mine? Nu are niciun sens și nu înţeleg de ce ele m-au înţeles când nici eu nu mă pot înţelege pe mine, totdeauna. Nici eu nu mai ştiu şi nici eu nu mă mai înţeleg. Se pare că am ajuns să mă cert cu toată lumea pentru propriile scopuri, de altfel destul de obscure. O să rămân, probabil, singur aşa cum mi-am dorit, fără prietenii pe care i-am lăsat baltă o vară întreagă. Nici acum, iată,

nu mă dezic de acest obicei.

Îmi răsună în minte ultima discuţie cu Bogdan. După ce am ajuns acasă. În timpul drumului cu autobuzul a tăcut…

— Când o să încetezi să mă minţi vom putea fi, din nou, prieteni.

— Nu înțeleg ce vrei să zici, Bogdan.

— Ba cred că știi foarte bine. Ne-ai lăsat toată vara…

— Ştii, prea bine, ce s-a întâmplat. L-am întrerupt.

— Ne-ai lăsat baltă toată vara și acum ţi-ai pierdut încrederea în mine.

— Dar nu mi-am pierdut încrederea în tine.

— Atunci spune-mi ce te frământă.

— Nimic.

— Ţi-am mai spus şi îţi repet, când o să încetezi să minţi şi îmi vei spune adevărul pe care îl aştept de la tine, sună-mă.

— Ne vedem mâine?

— Ce sens are? Oricum nu cred că mai ai nevoie de noi.

— Nu mai exagera, Bogdan.

— Mai bine nu spuneai asta.

Ce zi!

*Septembrie*, *3*

O altă zi, la fel ca celelalte. Monotonia pune din nou stăpânire pe mine şi mă găseşte cu aceleaşi gânduri ce nu îmi dau pace şi mă fac să am o părere din ce în ce mai proastă despre mine şi despre ceea ce fac. Încep să mă dezamăgesc pe mine însumi.

Un coşmar mi-a bântuit somnul şi m-am trezit din acesta tot la aceeaşi oră, trecută de prânz. Din coşmarul ce mi-a bântuit somnul m-am trezit în coşmarul ce îmi bântuie viaţa şi mă slăbește de putere. Am visat cum Clara și Renata pleacă amândouă, regretând că m-au cunoscut vreodată. Plângeau amândouă cu lacrimi mari şi în fuga lor nu mai priveau în spate să vadă reacţia pe care o aveam. Eu, rămas singur, mă prăbușeam în genunchi şi depresia mă cuprindea din nou. Le priveam, înlăcrimat, în timp ce fugeau cât mai departe de mine şi, în lipsa lor, nori negri se adunau pe cerul ce se întuneca. Soarele nu mai strălucea şi eu rămâneam în întunericul agoniei. M-am trezit tremurând. Eram transpirat tot şi am fugit imediat către fereastră să văd dacă cerul este atât de întunecat ca cel din coşmar.

Afară era o zi superbă. Soarele ardea pe cerul albastru decorat cu cei mai albi nori pe care-i văzusem până atunci. Gândul mi-a zburat

la Clara şi la ochii ei albaştri… Apoi, în gând am văzut privirea Renatei. Privirea rece şi încărcată de ura pe care o afişa numai atunci când voia să se apere de cineva. Deja îi eram duşman.

Ziua a continuat monoton şi plictisitor. Am ieşit, singur, afară plimbându-mă un pic prin *Centru*, în căutarea unor cărţi cu care să-mi ocup timpul care, uneori, pare mult prea scurt şi alte ori mult prea mult. Am trecut, cam o oră, prin *Fire*. Am încercat disperat să vorbesc cu Renata, însă m-a evitat continuu. Îmi evita privirea, mă evita complet şi a plecat fără ca măcar să se uite la mine.

O zi dureroasă şi neinteresantă, în acelaşi timp, care s-a încheiat acum câteva minute. Îmi închei, şi eu, retrospectiva, de asemenea, neinteresantă. O zi ca aceasta nici nu merită amintită. Mă întreb, de ce nu pot uita de tot şi să fug, de ce mai ţin acest jurnal şi dacă o să-l mai duc la capăt, adică încă unsprezece zile care, sper din suflet, să nu semene cu aceasta. Nu ştiu ce-aş face dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

Cu toate aceste cuvinte, care încep să nu mai aibă niciun rost, realizez că încep să mă pierd în propriile acţiuni şi în propriile sentimente. Se pare că, din nou, mă lungesc cu vorba, degeaba. Sper ca ziua ce abia începe să-mi fie favorabilă.

*Septembrie*, *4*

I-am trimis Clarei mesaj, de când m-am trezit. Am mare nevoie de câteva cuvinte din partea ei, dar am ascuns acest lucru. În mesaj, i-am cerut să nu se supere pentru zilele de tăcere care vor urma şi că aceste zile sunt necesare unei decizii corecte pe care oricum nu meritam să o iau. Mi-a răspuns cu cea mai mare afecţiune şi cu drag. Oare chiar simte aceste lucruri după tot ce i-am făcut? E greu de spus! Mult prea greu. Cel puţin, pentru mine.

O altă zi groaznică, a începutului de toamnă. Nu mai pot să mă bucur de nimic şi gândurile mă asaltează în timp ce vina mă cuprinde. Mă simt un om de nimic, un om ce nu merită să fie iubit. Am demonstrat acest lucru, încă odată, astăzi.

Bogdan, din proprie iniţiativă, mi-a făcut o vizită. Cu siguranţă, ceva ce avea să-mi spună rămăsese nespus şi nu voia, nicidecum, să-mi rămână dator. L-am întâmpinat cum puteam mai bine. Îmi refuzam singurele lucruri care mă făceau să mă simt bine.

— Am să trec direct la subiect. A început el.

— Chiar te rog.

— Vreau tot adevărul sau nu mai avem ce să vorbim.

— M-ai exasperat cu acest adevăr inexistent.
— Nu cred că este inexistent.
— Şi atunci, de ce nu mi-l spui tu.
— Dacă aşa preferi…
— Aş fi încântat. I-am răspuns pe un ton ironic care l-a deranjat vizibil.
— Cred că e timpul să nu mă mai subestimezi, a început el. La începutul verii totul a fost perfect. Apoi a venit relaţia ta cu minunata Clara pe care încă nu am cunoscut-o și încă nu am iertat-o pentru ce ţi-a făcut.
— Pentru că nu ştii povestea.
— Pentru că nu mi-ai spus-o, a continuat el fără să dea prea multă importanţă spuselor mele. Ştii că mie mi-a plăcut de Renata, ţi-ai dat singur seama. Şi dacă tu ţi-ai dat singur seama, rămâne o întrebare.
— Care?
— De ce crezi că eu nu mi-am dat seama că ţie îţi place Renata?
— Ce? Am țipat eu mirat.
— Da. Ai dreptate. Am exagerat.
— Aşa cred şi eu.
— Lasă-mă să termin. Ţie nu-ţi place Renata, te foloseşti de ea.
— Încetează şi mai spui prostii, te rog.
— Deci, crezi că sunt prostii? Continui să mă minţi.
— Nu te mint cu nimic. Dacă nu mai ai încredere în mine, nu te mai pot numi prieten.
— Şi tu, de când nu mai ai încredere în mine?
— Nu…
— Nici nu vreau să-mi răspunzi pentru că ai mai spune o minciună. Te las să faci ce vrei tu.

După ce a spus aceste lucruri a plecat trântind uşa în urma lui. Eu am rămas, cu gura căscată, întrebându-mă cu ce am greşit în păstrarea secretului relaţiei dintre mine şi Renata, dacă era o relaţie. Toată ziua nu am găsit răspunsul. O altă zi începe, o altă zi a primei luni de toamnă care mă găseşte mai trist decât m-aş fi aşteptat. Acum, cu mintea limpede îmi dau seama că Bogdan mă cunoaște mai bine decât îmi imaginam eu, aşa cum şi eu îl cunosc mai bine decât crede. Când era îndrăgostit de Renata, acest lucru se citea în comportamentul lui, în ochii şi pe chipul lui. Probabil că am fost mai indiscret decât credeam şi Bogdan i-a zărit zâmbetul Renatei, în momentele în care

noi schimbam priviri. Ce-i drept, în acea săptămână am cam exagerat cu minciuna și nu am fost suficient de precauţi. Toate acestea se întâmplă din vina mea. Totul parcă se întâmpla din vina mea. Nu ştiu pe ce lume sunt. Nu-mi mai pot controla gândurile, acţiunile sau cuvintele.

Ajung, din nou, să cerşesc în noapte cuvintele Clarei. Mi-aş dori ca lacrimile ei să-mi spele vina și să-mi cureţe mintea de toate gândurile ce mă asaltează şi mă derutează. Nu ştiu câte astfel de zile voi mai putea să îndur, având în vedere că am rămas singur. Ce teamă îmi era de singurătate şi, acum, am ajuns să-i îndepărtez din proprie dorinţă pe toţi pentru a rămâne singur cu gândurile ce mă-nnebunesc.

Sunt obosit. Lupta cu gândurile continuă. Nu scap nici în somn.

*Septembrie*, *7*

Au trecut două zile de când nu am mai scris în jurnal. Sincer, mi-a lipsit analiza fiecărei zile, dar mi-a lipsit și puterea de a scrie. Două zile care au trecut mult prea greu şi a căror durere m-a pus la pământ. În starea sensibilă în care eram, era nevoie de o simplă lovitură ca să fiu pus la pământ şi acea lovitură a venit chiar alaltăieri, pe cinci Septembrie.

Acum mi-am găsit puterea să povestesc cele două zile, şi cu aceasta, trei. Am fost salvat din ghearele depresiei. Ambiţia şi optimismul mi-au fost trezite la viaţă, ca prin minune, ca şi acum ceva timp, când depresia pusese deja stăpânire pe mine. Cinci Septembrie, dimineaţa. Îmi păstrasem obiceiul de a mă uita la telefon. Din păcate acel obicei mi-a stricat toată ziua. Primisem un mesaj, de data asta nu de la Clara ci de la Renata.

*M-ai trădat*. *M-ai descoperit cum nu m-a descoperit nimeni și m-ai lăsat baltă*. *Ba*, *mai mult*, *mi-ai distrus și vălul protector de ură*, *meritam oare asta*? Cuvintele ei au acutizat vina pe care şi aşa nu reuşeam să o mai ţin pe umeri. În minte îmi apărea numai imaginea ochilor ei înecaţi în ură şi în urechi îmi ţiuiau aceste cuvinte, pline de dezamăgire și, probabil ură. Am simţit cum tremur pe picioare și vina mă copleşeşte. Mă simţeam vinovat pentru că stric vieţile a două persoane pe care le iubeam. Şi nu doar pe ale lor, deja şi Bogdan era afectat şi, poate, toţi ceilalţi cu care nu mai vorbisem de ceva timp şi îi uitasem, ca şi mai devreme, în vară.

Nu doar de aceste lucruri mă făceam vinovat. Mă făceam vinovat şi de a confrunta două fete complet diferite pentru un premiu mult

prea neinteresant şi care se topea încet-încet, dragostea mea. Oare meritam eu, cel care m-am lăsat purtat de orgoliu şi în drumul meu înapoi spre Clara am călcat două suflete în picioare şi, acum, eram pe cale să calc un al treilea, ori pe al Renatei, ori pe al Clarei. Sau, poate, chiar pe amândouă. Nu mă mai recunoşteam ca fiind omul ce eram la începutul verii sau chiar la sfârşitul ei. Eram cu totul altfel, eram un om care îşi căuta numai propriul interes şi care uita, în drumul lui, de sentimentele persoanelor pe care le iubea.

Gândurile acestea nu mi-au dat pace în cele două zile care au trecut. Mă înnebuneau şi nu mă lăsau nici măcar să dorm. Eram mult prea obosit ca să le mai fac faţă. Din fericire, astăzi, lupta mea cu ele a devenit istorie. Mi-am învins teama de a mă pune faţă în faţă cu vina pe care o am şi cu temerile mele. Am reuşit să-mi identific greşelile şi, de mâine, începe lupta pe care trebuie să o dau cu propriile greşeli. Desigur, toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă în dimineaţa aceasta un alt mesaj nu mi-ar fi schimbat planurile. Un mesaj simplu, scurt şi concis, de la Renata mi-a schimbat complet planurile şi m-a făcut să închei această săptămână cu o mentalitate pe care nu credeam că voi putea s-o adopt.

În mesaj, îşi cerea scuze pentru reacţia pe care o avusese, în urmă cu două zile şi îmi propunea să ne vedem a doua zi pentru a pune totul la punct cu privire la tot ce se întâmplase între noi doi şi tot ce avea să se întâmple. Este incredibil cum mentalitatea mea s-a schimbat, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi cum totul s-a transformat, ca prin magie. Incredibil este cum câteva cuvinte simple pot schimba starea de spirit a unui om şi îl pot scoate din cele mai grele situaţii. Un simplu mesaj a transformat ultima zi a primei săptămâni din începutul unui dezastru, într-un nou început de drum. Mâine, sau mai bine spus astăzi – este trecut miezul nopţii – este un nou început de săptămână pe care îl privesc cu speranţă şi cu bucurie, nu cu disperare şi pesimism.

Pe de altă parte, mai am doar şapte zile rămase pentru a lua o decizie pe care încă nu o accept şi încă mă simt vinovat că trebuie să o iau. Nu ştiu, deocamdată, care va fi această decizie. În aceste două zile am început să cred că ar trebui să dispar din viaţa Renatei şi din cea a Clarei pentru că, şi aşa, le-am făcut prea mult rău. Nu cred că mai merit ca ele să-mi acorde mie o şansă după ce le-am pus pe amândouă într-o competiţie în care câştigătorul nu are nimic de câştigat. Are numai de

pierdut.

Mâine este o nouă zi. Este începutul ultimei săptămâni de vacanţă şi deja încep să simt cum melancolia toamnei mă cuprinde, puţin câte puţin. Vara începe să-mi părăsească sufletul. Am atâtea de rezolvat în această săptămână şi nu m-am gândit deloc la primul an de liceu. Atât de aproape. Gândul acesta este prea departe de mine şi, în minte, am doar chipul Clarei şi pe cel al Renatei.

*Septembrie*, *8*

Câte contraste îţi oferă viaţa. Câte metafore îţi oferă o singură privire asupra Bucureştiului răcorit de vântul rece al toamnei ce începe să-şi facă simţită prezenţa. Străzile fierbinţi ard în continuare, încinse de sentimentele milioanelor de oameni ce le calcă.

Acum simt că pot, din nou, să scriu şi simt că mâinile nu mă mai dor, din ce în ce mai tare, cu fiecare cuvânt scris. Sufletul îmi este mai uşor. Totul este schimbat. Cuvintele şi privirile pot stinge focul mistuitor dintr-un suflet atât de încins şi atât de torturat de durere, vină şi dezamăgire.

Dimineaţa a început, ca fiecare dimineaţă de vară, din luna în care eu şi Clara împărtăşeam dragostea sinceră ce acum trebuia ţinută în frâu. Parfumul verii persista dar atât de slab încât nu am reuşit să mă bucur suficient de savoarea lui. Mi-aş fi dorit atât de mult să-mi umplu sufletul de bucuria verii.

E ziua întâlnirii cu Renata şi deşi, nu menţionase nici locul nici ora, îmi dădusem singur seama că ne vom vedea în *Fire*, la ora trei. Aşa începuse totul între noi. O întâlnire în *Fire*, la aceeaşi oră. De atunci a urmat săptămâna în care legătura dintre noi s-a format. Acum eram obligat să răcesc această legătură şi chiar s-o rup, într-un târziu. Parcă totul se repeta dar, astăzi avea să fie altfel decât la prima întâlnire. Astăzi nu trebuie să formăm o legătură, astăzi e o zi mult mai tristă decât cea în care noi doi ne-am îndrăgostit.

Când am ajuns ea era în acelaşi loc ca şi în urmă cu câteva zile. Încercam să-mi repet în minte că totul va fi ca în acea zi şi că, probabil, Renata va fi aleasa dar îmi era imposibil. Nu puteam să mă mint pe mine însumi. Ura îi dispăruse din ochi, din fericire. M-am simţit mai calm şi mai puţin emoţionat când i-am văzut ochii verzi, strălucitori şi lipsiţi de ura ce-i caracteriza. Am sărutat-o doar pe obraz, aşa cum ştiam că vrea şi ea. Până când nu mă hotăram nu voia să mă influenţeze, în niciun fel, deşi nu ştia cât mă influenţase mesajul trimis

în urmă cu trei zile.

— Îmi cer scuze pentru acel mesaj. A început ea.

— Nu-i nimic. Dar ce ai vrut să spui?

— Am crezut că ai spus totul.

— Cui?

— Lui Bogdan.

— Cum de-ai crezut așa ceva?

— Mă lași să-ți spun povestea?

— Te rog.

— Știi ziua în care tu m-ai găsit cu Bogdan, în *Fire*. În urmă cu doar câteva zile, în după-amiaza în care ai ajuns și ai reînceput cearta cu Bogdan, el m-a rugat să ne vedem mai devreme că are să-mi spună ceva foarte important și trebuie neapărat să ne vedem. Imediat ce ne-am văzut mi-a spus că știe că între noi doi s-a creat o legătură foarte puternică și că știe că ne placem reciproc. Printre altele, știa și de faptul că tu plecai, cu câteva minute înainte de ora cinci și, apoi, te întorceai întârziind cam zece minute.

Până atunci am încercat să mă conving că este doar o coincidență. Dar tu ce ai fi crezut când ți-ar fi spus că știe că te-ai văzut și cu Clara? În ultima zi a verii… Am renunțat să te mai apăr și am recunoscut tot. Am crezut că tu i-ai spus totul și că nu mai are sens să continui o minciună în care nu mai crede nimeni, nici măcar eu. Eram distrusă. Mă lăsasei vulnerabilă în fața tuturor sau, cel puțin, credeam că tu ai făcut asta. Dar tu nu aveai nicio vină și eu te-am acuzat pe nedrept, am greșit.

Nu sunt singura care acuză pe nedrept și, deși regret să dau acest exemplu, îți voi aminti de greșeala pe care ai făcut-o cu Clara, când ai crezut că te-a înșelat și ați rupt o relație care mergea perfect. Sunt ipocrită și egoistă dar să știi că nu regret că ai acuzat-o. Dacă nu ai fi acuzat-o nu te-aș fi cunoscut și mi-aș fi pierdut speranța că există cineva care să-mi privească sufletul prin ochi.

— Credeam că regreți că m-ai cunoscut. Ai fi avut toate motivele.

— De ce ai crezut acest lucru?

— Te-am pus într-o competiție din care nu ai ce să câștigi.

— Te subestimezi. Și nu e o competiție. Eu nu mă lupt cu Clara pentru tine. Noi două suntem complet normale, ca și cum nu am ști una de alta. Sau, cel puțin, în cazul meu. Nu știu dacă este și cazul Clarei. Nu

trebuie să te gândești că eu și Clara suntem într-o competiţie. Tu eşti într-o competiţie cu tine însuţi, dar tu, cu siguranţă, ai ceva de câştigat. Oricine ar câştiga bătălia sentimentelor, ce se duce în sufletul tău, tu vei câştiga o fată care te iubeşte. Şi aici sunt sigură, Clara ar fi de acord cu mine. Va fi greu şi vei fi vlăguit dar va merita să lupţi. Nu te lăsa şi nu renunţa. Eu şi Clara suntem lângă tine, indiferent de ceea ce se va întâmpla.

Nu am regretat, nu regret și nu am să regret niciodată că te-am cunoscut. Indiferent de ceea ce vei alege, tu ai fost un băiat special care m-a învăţat că vulnerabilitatea este un element necesar vieţii şi dragostei. M-ai învăţat că nu are sens să mă îmbrac în ură. Aşa pierd, tot de teama unor dezamăgiri. Mi-am învins, în sfârşit, teama şi acum sunt fericită. Nu mai sunt singură. Am început să accept persoane lângă mine şi să am încredere. Deşi Bogdan a aflat totul singur, din deducţii, şi profitând de fiecare greşeală făcută din imprudenţă, am avut încredere în câteva prietene. Acum le pot numi așa, şi le-am spus toată povestea noastră.

Sper să nu te superi că le-am spus, dar tu m-ai reînvăţat să fiu sinceră şi tu m-ai învăţat să am, din nou, încredere în oameni așa că nu pot decât să-ţi mulţumesc şi să te rog să nu te superi. Intuiţia mea îmi spune că povestea este pe final și chiar dacă vei încerca să mă convingi că nu este așa, nu vei reuși. Poţi să spui ce vrei, te cred. Sincer, am încredere în tine. Însă, îţi pot citi sentimentele în ochi și văd că, oricât ai încerca să uiţi, ştii prea bine care este fata perfectă, pentru tine.

Te sfătuiesc, acum în calitate de prietenă așa cum sper să-ţi rămân, nu renunţa la ea. Când mi-ai povestit m-am cutremurat. Ştiam că nu te voi putea iubi cum te-a iubit ea. Nici tu nu mă poţi iubi cum o iubeşti pe ea. Ea te-a schimbat, ea a fost înaintea mea. Te-ai îndrăgostit de ea la prima vedere şi destinul v-a reîntâlnit. Între noi n-a fost nimic magic ci doar încrederea ta în tine şi în mine. Poate dacă te-aş fi cunoscut înainte să te cunoască ea…

Nu ai de ce să regreţi şi nici eu nu am de ce. Sunt sigură că, deși destinul nu ne-a vrut împreună așa cum mă gândeam eu, ne-a vrut împreună ca prieteni buni și așa trebuie să rămână.

— Nu știu ce să zic. M-am bâlbâit eu.

— Nu e nevoie să zici. Înţeleg ce simţi.

După această replică a urmat un lung şir de săruturi în care încercam să contopim tot ce simţeam. Încercam să ardem toate

sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt într-un singur sărut, ca să nu mai rămână altceva decât sentimentele pure şi inocente de prietenie. A început să plângă. Apoi, sărutându-mă pe frunte a plecat fugind către metroul ce avea să o ducă spre casă. Peste zece minute mi-a dat un mesaj în care-mi spunea că nu este tristă şi să nu mă învinovăţesc pentru nimic. Ea nu este tristă, numai că săruturile i-au făcut rău şi ştie că relaţia noastră de prietenie nu va fi niciodată lipsită de scânteile dragostei dar că, dacă o voi alege pe Clara, ea nu va avea nimic împotrivă.

Acum, când scriu, îmi dau seama că am avut momente în care am crezut că situaţia îmi va fi uşurată, dar m-am înșelat. Deşi Renata m-a împins, practic, în braţele Clarei mi-a arătat sufletul ei fantastic şi caracterul ei incredibil, în plus, mi-a spus că s-a schimbat şi că nu mai este vulnerabilă.

Încă o pagină din acest jurnal şi încă o zi din luna Septembrie se încheie. Mă simt mai puţin vinovat, acum că am aflat şi părerea Renatei, iar mâine sper să o aflu şi pe a Clarei.

*Septembrie*, *9*

În sfârşit, pot să zâmbesc, din nou, pot să fiu fericit, din nou. Nu mai am nicio vină şi mă simt acum curat faţă de Clara şi Renata, faţă de mine şi faţă de sentimentele pe care le am pentru ele şi faţă de cele pe care le au ele pentru mine. Mă simt atât de liber, în sfârşit, şi totul pare să capete o nouă întorsătură. Totul s-a schimbat în bine doar din cauza lor. Fără ele aş ajunge iar la graniţa depresiei care a început deja să mă îngrozească.

În dimineaţa aceasta m-am trezit mai devreme. M-am trezit pentru că ştiam că trebuie să o anunţ pe Clara din timp. Era ora zece când i-am dat mesaj și i-am spus că vreau să ne vedem. Răspunsul a venit repede şi a fost simplu. Am citit afecţiune în cuvintele simple. *Același loc*, *aceeași oră*? mă întreba ea, ca semn de răspuns. I-am răspuns afirmativ şi apoi am aşteptat, în compania unei cărţi, ora stabilită.

Cât de dor îmi era să mă relaxez cu povești de dragoste şi să mă regăsesc în sentimentele diverselor personaje care au poveşti de dragoste mai mult sau mai puţin asemănătoare cu ale mele. Timpul a zburat, exact ca în timpul verii. Simţeam, din nou, razele fierbinţi de soare ale lunii Iulie care fusese, de departe, cea mai frumoasă din toată vara, din punctul meu de vedere.

Călătoria cu autobuzul părea acum la fel de liniştită şi calmă, exact ca în luna Iulie, pe care o iau ca unitate de măsură. Cum am spus, a fost cea mai frumoasă. Aveam impresia că toţi oamenii din autobuz zâmbesc. Ocupând un scaun, mi-am petrecut timpul studiind chipul fiecărei persoane. Făcusem o pasiune din acest lucru pentru că adoram să observ mişcările pe care oamenii din autobuz le fac fără să ştie că cineva analizează. De fiecare dată când vedeam doi îndrăgostiţi simţeam cum inima creşte în mine dar de data asta nu mă mai simţeam trist. Ştiam că şi eu sunt iubit, la rândul meu şi, mai mult, şi eu iubesc.

Profitând de aceste lucruri timpul a zburat. Parcul *Izvor* se întindea în faţa mea şi chiar dacă copacii erau întristaţi de frunzele ruginii parcă tot parcul a zâmbit când am păşit pe iarba ce se usca. Am văzut-o pe Clara. A fost mult mai afectuoasă decât fusese Renata, cu o zi înainte. În momentul primului sărut, razele fierbinţi ale soarelui ca de Iulie au mângâiat copacii care, în bătaia vântului, păreau că strigă de bucuria regăsirii marii iubiri.

— Am ceva să-ţi spun, draga mea.

— Spune-mi tot ce-ţi doreşti.

— Dar vreau să fii sinceră cu mine.

— Nu aşa am fost, mereu?

— Ba da. Voiam doar să mă asigur. I-am spus, sărutând-o pe frunte.

— Te ascult.

— Încep să mă simt vinovat.

— De ce?

— Pentru toată povestea asta, cu tine şi Renata.

— Înţeleg ce vrei să zici.

— Serios?

— Nu mă întrerupe. Normal că înţeleg. Oare trebuie, mereu, să-ţi amintesc că gândim la fel? Se pare că, da. Îmi dau seama că te simţi vinovat pentru ceva anume.

— Pentru că vă pun într-o competiţie din care nu câştigaţi nimic.

— Dacă tu crezi că însemni nimic pentru mine nu înseamnă că este şi adevărat. De asemenea, termenul de competiţie este cam neadecvat, nu crezi? Tu îţi imaginezi că noi ne întrecem ca să te impresionăm pe tine? Nu ştiu despre Renata, n-am cunoscut-o, dar îţi garantez că m-am comportat normal şi refuz să cred că tu ai uitat cum

mă comportam acum o lună.

— Normal că n-am uitat.

— Atunci, nu ai de ce să mai crezi că eu mă lupt să te impresionez sau să te cuceresc. Niciodată nu am făcut asta. Nu am avut nevoie. Noi nu ne-am îndrăgostit prin astfel de lucruri. Între noi este ceva special şi nu o zic ca să te conving să iei o decizie favorabilă mie, îţi zic doar ca să-ţi amintesc lucruri pe care se pare că le-ai uitat în timpul în care nu am mai fost lângă tine.

— Nu am uitat nimic.

— Trebuie să dovedești asta! Nu doar s-o spui.

— Şi, dacă o voi alege pe Renata? Ce părere o să ai despre mine?

— Ce părere am avut când mi-ai spus, acum câteva zile, ceea ce ai făcut cu ea când intraseşi în acea stare de tristeţe. Adică aceeaşi ca atunci când ne-am cunoscut, atunci când ne-am sărutat prima oară. Aceste lucruri nu schimbă nimic pentru mine. Cum ţi-am mai spus, în ziua când ţi-am mărturisit tot, în faţă la *Naţional*, te voi iubi mereu şi asta aşa o să rămână. Mereu, nu înseamnă până mâine sau până poimâine.

— Nu o să regreţi, nici măcar o secundă, că m-ai cunoscut?

— Aş fi putut să regret încă din clipele în care nu îmi spuneai nimic şi refuzai să-mi vorbeşti. Din momentele în care m-ai lăsat singură, fără vreo explicaţie, şi totuşi, nu am făcut-o. De ce aş face-o acum, când mi-ai explicat şi ştiu tot ce se întâmplă cu tine?

— Totuși, ţi-am dat atâtea motive.

Nu mi-a răspuns prin cuvinte. S-a apropiat de mine şi mi-a răspuns, că nu va regreta niciodată, printr-un lung sărut. Sufletul mi s-a eliberat. Nu în totalitate, încă nu eram împăcat cu Bogdan.

Probabil că asta voi face mâine, deşi nu ştiu cum mă va primi Bogdan, după tot ce s-a întâmplat între noi, însă cred că adevărul îmi va spăla păcatele şi îl va face să mă ierte. Sufletul îmi va fi uşurat complet abia atunci când voi rezolva şi această ultimă problemă. Am nevoie de iertarea tuturor ca să pot zâmbi. Îmi spăl păcatele din motive egoiste, oare?

Sincer, nu îmi mai pasă. Acum, când problemele mele se duc uşor nu vreau să-mi mai fac altele. Am scăpat de vinovăţia pe care mi-o impuneam pe nedrept. Ştiu acum că nu am trădat şi nici nu am fost trădat, că nu am obligat şi nici nu am şantajat pe nimeni. O nouă zi se naşte din întunericul nopţii reci ce s-a aşternut pe cer până când

soarele cald al toamnei o va topi şi va lăsa în urma ei speranţa unei noi zile. O mie de gânduri îmi străbat acum mintea şi o mie de sentimente îmi asaltează sufletul.

Încă nu am ales şi nici nu ştiu dacă voi putea să aleg între ele două. Am scăpat de vină, dar tot cred că ar fi mai bine să dispar din vieţile lor pe care, încă, cred că le-am distrus. Am nevoie acum de ajutorul celor pe care i-am îndepărtat. Sunt slab fără ei, aşa cum Bogdan voia să mă vadă. Acum îl înţeleg şi acum îi dau dreptate. Odată ce încrederea în cineva îţi este răpită sufletul se revoltă şi prietenia moare.

Odată ce soarele va topi noaptea va începe ziua adevărului. Mi-ar plăcea doar să mi se acorde şansa de a fi ascultat şi restul nu mai contează, acum…

*Septembrie*, *10*

Cuvintele îşi au rostul doar când pot exprima adevărul şi sentimentele. Astăzi cuvintele mele au avut un rost. Eu am avut un ţel, pe care l-am atins cu ajutorul lor. Cu ajutorul adevărului, sufletul îmi este uşor. Adevărul m-a scăpat de chinul adus de atâtea minciuni şi de atâta nepăsare care, a început să mă doară pe mine mai mult decât pe victimele ei. Îmi stabilisem, încă de aseară, scopul pentru ziua asta care a trecut mai uşor ca oricare alta. Fiecare secundă a trecut cu câte un cuvânt şi asta a făcut timpul să curgă la fel de repede cum curgeau şi cuvintele, odată cu adevărul.

De cum m-am trezit un singur gând mi-a străbătut mintea. Mă gândeam numai la adevărul ce trebuia spus şi la încrederea ce trebuia reacordată celui mai bun prieten, pe care îl îndepărtasem, crezând că singurătatea mă ajută mai mult decât prietenii. Era a doua oară, într-o singură vacanţă de vară, când făceam această greşeală.

Nu am mai stat mult pe gânduri şi am plecat către blocul unde stă Bogdan. Am ajuns. Distanţa nu este foarte mare. Am zăbovit câteva minute, în faţa scării lui. Stăteam în faţa uşii cu teama în suflet şi cu genunchii tremurând. Îmi era teamă să-l mai privesc în ochi, după felul în care mă comportasem cu el. Prietenia legată între noi era atât de puternică însă eu mi-am bătut joc, de tot, trădându-l. Îmi era ruşine să-i spun adevărul pe care deja îl ştia. Dar altceva nu aveam ce să fac. Greşeala fusese făcută şi singurele lucruri pe care puteam să i le mai ofer erau scuzele şi regretele sincere.

Mi-am muşcat buza inferioară, am închis ochii şi am intrat în

bloc. Scările până la etajul la care stă, le-am urcat în fugă, vrând, parcă, să nu-mi dau timp să mă răzgândesc. Am zăbovit, din nou, în faţa uşii lui. Mă tot gândeam la ceea ce să-i spun şi la modalităţile pe care trebuia să le folosesc ca să-l asigur de sinceritatea mea. Mi-am făcut, până la urmă, curaj şi am bătut tare în uşă, lăsând capul în pământ.

În faţă, mi-a apărut, repede, Bogdan care a deschis uşa cu un entuziasm pe care l-a pierdut, când m-a văzut.

— Am venit să-ţi spun adevărul.

— Era şi cazul. Mi-a răspuns, făcându-mi semn să intru.

— Nu vreau să pierd timpul, aşa că o să trec direct la subiect.

— E tot ce aştept.

— Îmi pare rău.

— Pentru? A întrebat el mirat.

— Pentru că nu ţi-am mai acordat încrederea pe care o meritai şi pentru că nu am mai crezut în tine. Ai avut dreptate cu tot ce-ai zis, în ultimul timp, însă trebuie să înţelegi că eu am fost orbit de dragoste şi acest lucru nu am putut să-l înving. Ştii ce s-a întâmplat, mai întâi, între mine şi Clara. Simţeam, atunci, că nu am nevoie de nimeni decât de ea. Eram prea fericit ca să fiu raţional. Trebuie să înţelegi asta.

— Înţeleg! Continuă.

— Clara îmi oferea tot ce aveam nevoie. Îmi era şi iubită şi prietenă şi confidentă şi soră. Cu toate acestea, nu trebuia să uit de voi. Recunosc asta, dar s-ar putea să fie prea târziu.

— Niciodată nu e prea târziu.

— Am minţit mai mult ca niciodată. Am preferat să mă bucur de dragoste şi minciună în loc să mă bucur de dragoste sau adevăr. Am făcut tot ce mi-a cerut dragostea, aşa că am minţit ca s-o apăr pe Clara. Credeam c-o apăr de păreri negative, de părerile unor persoane care nu o înţeleg cum o înţeleg eu şi care nu simt cum simţeam noi şi cum, încă, simţim.

— Povestea cu Clara o ştiu, deja.

— Ştiu, dar vreau să-mi cer scuze pentru ambele dăţi când am greşit. După despărţirea, neoficială, de Clara tu ai fost alături de mine şi m-ai scos din depresie obligându-mă să suport razele soarelui care îmi făceau atât de rău, atunci. Cu toate acestea nu am fost în stare să-ţi mulţumesc. Eram şi sunt blocat în cursa pe care dragostea mă pune s-o câştig. Se dă o bătălie, în mine. O bătălie ce nu se opreşte, odată, şi ce distruge tot în calea ei. Sub focul acestei lupte am uitat de anumite

lucruri importante. Am lăsat în urmă tot şi am preferat să lupt singur.

Ai încercat să mă-ndrăgosteşti de fiecare fată pe care o cunoşteam. Şi eu am încercat să mă-ndrăgostesc de ele, când mă sfătuiai tu, dar nu reuşam. Eu adoram lupta. Eram însetat de intrigi şi de tachinări, iar ele cedau mult prea uşor unui om ce nu îi cedase nimeni înainte. Ce moment prost îşi aleseseră. De ce nu se întâmplă toate la momentul potrivit pentru noi?

Uitasem să găsesc, într-o fată, frumuseţea. Reuşam doar să-i găsesc puncte lipsă. Fiecare punct lipsă pentru una din ele, era un punct în plus pentru Clara. Şi chiar de n-ar fi fost aşa, tot Clara ar fi câştigat în fiecare comparaţie pe care eu o făceam. Puteam doar să compar fiecare fată cu Clara, doar de atât mai eram în stare. Sau, cel puţin, aşa credeam eu. M-am îndrăgostit de cea de care erai şi tu îndrăgostit. Ce ironie! Parcă ar fi un film mult prea exagerat, dar se pare că viaţa vrea să ne arate că nimic nu este exagerat când dragostea intervine între persoane.

Nu aveam ce să fac. Nu decideam eu de cine să mă îndrăgostesc. Ea m-a fascinat. Ura sub care se ascundea, impresia pe care voia să o lase, totul era fascinant la ea. Tocmai modul rece de a se comporta mă atrăgea la ea. Dar nu credeam că acea atracţie va duce până la dragoste. Odată ce i-am spus tot ce credeam, ea mi-a confirmat şi mi-a mărturisit, prin săruturi, că s-a îndrăgostit de mine, pentru că eu i-am acordat interesul de care avea nevoie.

A vrut să ţinem totul ascuns de voi. Se temea de vulnerabilitate. Nu puteam să-i refuz siguranţa pentru că ţineam la ea. În plus, ar fi fost o prostie să ne certăm din atâta lucru. Îi înţelegeam vulnerabilitatea căci și eu eram vulnerabil. Clara mă făcuse vulnerabil deci cunoșteam foarte bine sentimentul, aşa că, de ce i-aş fi trădat încrederea şi aş fi rănit-o ştiindu-i punctul slab? Nu aveam niciun motiv. Am acceptat tot, din păcate. Nu mai aveam raţiune şi toate sentimentele le erau dedicate celor două, dintre care trebuie să aleg acum.

— Ce să faci? A strigat Bogdan mirat.

— Este dovada că am încredere în tine. Nimeni nu mai ştie asta.

— Îmi dau seama. Continuă! Continuă!

— Cum ai spus şi cu câteva zile în urmă, m-am văzut cu Clara. Şi, mi-a spus tot adevărul. Nu este vinovată! Nu a făcut nimic!

— Nu pot să cred că o crezi.

— De ce m-ar minţi?

— Pentru că celălalt s-a săturat de ea şi se întoarce la vechile obiceiuri.

— Ce sens ar mai avea? Ce-i ofer eu, în afară de sentimente?

— Atunci, e o actriţă bună.

— Cine exagerează acum?

— Nu asta contează. Continuă.

— Renata ştie de Clara şi invers. Amândouă ştiu că eu trebuie să aleg între ele.

— Te invidiez.

— Habar n-am pe cine să aleg.

— Nu te mai invidiez.

Această discuţie a adus împăcarea şi dezvinovăţirea mea. Am plecat amândoi către *Fire*, exact cum făcusem şi în urmă cu trei luni, înainte de începutul verii.

Începutul liceului mă găsea liniştit sufleteşte. Mi-am luat, încet-încet, în trei zile, pietrele grele de pe suflet. Ce mă mai sufocau, în fiecare zi. Urmează o nouă zi care mă găseşte cufundat în aceeaşi întrebare, dar mult mai uşurat şi cu mintea mai limpede. Şi, cel mai important, cu cel mai bun prieten recâştigat de partea mea.

*Septembrie, 13*

Trei zile au rămas neînsemnate, în jurnal, până acum. Penultima zi de vacanţă se încheie în zece minute. Dedic ultimele minute ale acestei zile rezumatului zilelor care au trecut, fără să lase semne, în acest caiet.

Pot spune că dintre ele, doar ultimele două merită atenţie, aşa că nu mă voi obosi să consemn prima zi, care a trecut mai repede decât m-aş fi aşteptat, stând pe scaunele din *Fire* alături de prietenii pe care nu-i mai văzusem de mult.

A doua zi a adus însă ceva nou. Ceva ce a distrus monotonia şi m-a făcut să mă simt entuziasmat şi la fel de vesel de parcă era a douăsprezecea zi de vară şi nu de toamnă. În cinstea verii, care tocmai trecuse, Bogdan a organizat o petrecere. O petrecere pe care a aşteptat-o toată vara şi la care avea de gând să se distreze cât nu se distrase în toată vara. Însă a fost preocupat de probleme, dar nu de problemele lui. Tocmai pentru că Bogdan a fost principalul personaj al nopţii voi reda, în aceste pagini, petrecerea văzută prin ochii lui, pentru că această versiune este mult mai interesantă.

*Petrecerea dată de mine m-a găsit rezolvând problemele altora.*

*Mai exact, problemele lui Alec care nu a făcut altceva, toată noaptea, decât să danseze şi să reînnoade prietenii, în timp ce eu am dus tot greul, în locul lui. Sincer, nu-mi pare rău, acum, când el şi-a cerut scuze şi-a promis că nu-mi va mai trăda încrederea, sunt dispus să-l ajut. Mă bucur să-i fac o surpriză, având în vedere că el încă nu ştie nimic. Va afla totul din acest rezumat al petrecerii pe care mi-a cerut să-l scriu fără să-mi spună motivul.*

*Seara a început ca oricare petrecere organizată de mine. Distracţie, este cuvântul cheie şi tu ştii Alec. Totul este perfect şi toată lumea dansează plutind odată cu fumul dens. Mă distram, întreţinându-mă cu fiecare invitat, până când am văzut două persoane care nu credeam că au fost invitate. Se pare, că tu, Alec, nu aveai de gând să-mi spui că Renata şi Clara vor fi acolo. Şi totuşi, chiar dacă ele erau prezente tu nu ai vorbit cu niciuna.*

*Ce pact ai făcut cu ele? Nu ai vorbit cu niciuna. Mai aveai doar două zile până când trebuia să iei decizia. Așa că ai ales să păstrezi tăcerea.*

*Foarte interesant Alec, foarte interesant. Însă, în locul tău am discutat eu. Am vorbit cu amândouă, toată noaptea. Ambele mi-au spus, cu lacrimi în ochi, poveşti pe care tu deja le ştii. Am cunoscut-o, în sfârşit, pe Clara. Aveai dreptate, parcă eşti tu, în varianta feminină. Nu mi-a venit să cred că există o persoană la fel ca tine. Aceeaşi gândire, acelaşi mod de a vorbi, până și aceleași gesturi care însoţesc o ironie.*

*Am aflat totul despre Clara şi despre cine este ea, cu adevărat. Sincer, mereu am crezut-o doar o copilă care nu e în stare să poarte o discuţie pe un subiect important. Se pare că ai avut dreptate şi în legătură cu acest punct de vedere căci am putut vorbi cu ea ore întregi şi schimbând zeci de subiecte. Varianta ei este foarte asemănătoare cu cea a Renatei. Ambele se aseamănă în modul de a gândi, sunt aproape una şi aceeaşi persoană.*

*Un singur lucru le diferenţiază. Clara este mai romantică, mai visătoare în timp ce Renata este cu picioarele pe pământ. Cred că doar aceste lucruri le diferenţiază pe ele două şi pe tine de Renata. După ce am terminat şi cu studierea celor două iubite ale tale, am reuşit şi eu să mă distrez, în sfârşit. În timp ce tu vorbeai cu Matei, în dormitor, eu cântam la chitară, în sufragerie şi cântam împreună cu invitaţii. Să nu mai zic de momentul în care începusem să dansez cu trei tipe pe lângă mine. Doar ştii cât de bine dansez şi ce spectacol fac. Oricum, nu cred că*

*te mai interesează aceste lucruri acum, după ce ţi-am spus totul* despre *cele două şi despre discuţii*.

Cam aşa îşi încheia Bogdan rezumatul petrecerii, pe care mi l-a oferit ieri, când mi-a cerut să ne vedem în *Izvor*, pe seară. După ce am terminat de citit tot ce el scrisese, pe o foaie, am ridicat capul mirat. El a mai adăugat doar:

— Alege-o pe…

*Septembrie, 15*

Am adormit ieri rememorând toată vara. Am în minte toată vara, îmi este proaspătă şi ştiu toate cele trei luni, detaliu cu detaliu.

O zi ce a început devreme. Încă de pe la ora opt am fost în picioare. Astăzi am început liceul. Dar nu asta a contat pentru mine. Tot ce a contat este că dimineaţă, pe la nouă, în *Fire*, am luat decizia ce trebuia luată. Tot ce mai contează acum este că eu o să continui să visez sărutând buzele ei roşii, protejat de mângâierea ei. Și odată cu noi, visele lui Bogdan vor renaşte şi ele. Renata merită ce e mai bun şi, în Bogdan mi-am pus toată încrederea că o va învăţa să zâmbească. Cum şi el şi-a pus toată încrederea în mine când mi-a spus să o aleg pe Clara.